

GROOT ROTTERDAM PANORAMA

4 NOVEMBER 1937 — No. 44

LOSSE NUMMERS 15 CENT

KIRCHBACH

Joost van den Vondel

1587 - 17 NOVEMBER - 1937

de hartelijke liefde voor land en volk van den mannelijken Nederlander, die hij bij uitstek was.

Vondel's werk is een leven lang de schoone weerklank geweest van het Nederlandsche volksleven in het algemeen, en voor een deel van zijn dichtwerken, voor het christelijke volksleven in 't bijzonder. De groote woelingen en worstelingen van zijn tijd, die wel allereerst lagen op godsdienstig terrein, de hartstochtelijke strijd in den boezem der protestantsche kerken: de verdeeldheid onder de doopsgezinde gemeenten, de strijd van remonstranten tegen contra-remonstranten, de strijd ook van het bedreigde, teruggedrongen maar gezuiverde katholicisme tegen een schijnbaar volledig triumfeerend calvinisme — de ernst en de grootheid van dezen strijd liggen vertolkt in Vondel's poëzie.

Het doet ons nu wellicht vreemd aan, hoe de strijd om de praedestinatatie, het leerstuk der voorbestemming van Calvin niet alleen uitgevochten werd op de gereformeerde kerkkansen en in de synodes, maar ook de huizen der burgers binnendrong, samscholingen en oproer verwekte op straat. Iedere tijd heeft zijn problemen, die het volk in bredere lagen bezig houden, en het is de slapste tijd niet, indien deze problemen gericht zijn op godsdienstige en eeuwige waarden. Vondel heeft dien strijd niet alleen meeleefd, maar met zijn waarheidszin en zijn onstuimig gemoed heeft hij vurig partij gekozen. Verzen als „Antidotum tegen het gif der geestdrijvers”, „Harpoen” en „Decretum Horribile” danken hun hevig innerlijk leven aan zijn persoonlijke deelname aan den strijd.

Andere strijd, er mee samenhangend, maar meer politiek van karakter en eindigend op de zwartste bladzijde van onze geschiedenis: de gerechtelijke moord op den grijzen staatsman Oldenbarnevelt, zal voor altijd blijven voortleven en voor 't nageslacht loutering vinden in de diepe verontwaardiging, die stem kreeg in de Oldenbarneveltverzen van Vondel. Het aangrijpendst heel zeker is het korte, maar zoo bewogen „Geusevesper” of Sieckentroost voor de vierentwintigh”. Een partijdige rechtbank van vierentwintig rechters, speciaal door Maurits gevormd en rijk gehonoreerd uit de onrechtmatig verbeurd verklaarde goederen van Oldenbarnevelt, had den grijzen landsadvocaat ter dood veroordeeld. In het treurspel „Palamedes” had Vondel openlijk voor heel het land en met gevaar voor eigen leven de gruwelijke

schennis van het recht aangeklaagd. En later, toen hij zijn „Geusevesper” schreef, herleefde heel de tragedie weer voor zijn geest.

Niet minder vurig werd de strijd tegen Spanje door den dichter gevolgd. Bij iedere stad, die onder Frederik Hendrik's beleid op de Spanjaarden werd veroverd, schreef hij zijn triomfzangen. Na Maurits' dood immers kon de dichter weer van harte getuigen van zijn liefde voor Oranje. Prins Willem had hij niet gekend, maar hij spreekt met eerbied over den vader, „die voor de Vrijheid viel in Hollant's hart door moorders haat”. En nauwelijks was Frederik Hendrik aan het bewind gekomen, of een stroom van Oranjelyriek ontwelde aan Vondel's gemoed. „O, hoe salig is 't te duycken onder den Oranjeboom” klinkt het in het vroolijke Oranje Maylied.

Toen eindelijk in 1647 de onderhandelingen begonnen over den vrede met Spanje, was het Vondel, die aangezocht werd om het feestelijk vredesspel te schrijven. Bij die gelegenheid schreef hij het blijde landspel „Leeuwendalers”, dat aan de vredeviering nieuwen luister bijzette.

Want Vondel had den vrede lief. Van den dichter,

Een afbeelding van Joost van den Vondel op 63-jarigen leeftijd.

PIET OOMES

de auteur van het dezer dagen verschenen werk „Joost van den Vondel”, schreef blygaand artikel voor ons blad ter gelegenheid van den driehonderdvijftigsten gedenkdag van Vondel's geboorte.

Nederland herdenkt zijn grootsten dichter. Op 17 November zal het drie en een halve eeuw geleden zijn, dat Joost van den Vondel in ballingschap geboren werd als kind van vervolgte, doopsgezinde Antwerpenaars.

De oude bisschopsstad Keulen was de stad van zijn geboorte, Antwerpen de stad van zijn voorgelacht, Amsterdam werd de stad van zijn leven en zijn groote liefde.

In de oude Rijnstad lagen de jeugtherinneringen van den dichter. Daar had hij als kind gespeeld aan de kade van de breede rivier; de middeleeuwse abdijen en de talrijke kerken prenten zich voor altijd in zijn geest. En hoezeer hij ook Nederlander werd in hart en ziel, hij getuigde vol warmte in zijn verzen: „een heimelike trek verleidt het hart naar mijn geboortestad Keulen”.

Antwerpen kende hij minder. Wel zong hij den lof van de krachtige Scheldestad, „die Markgravin des rijks en koopstadt rijk van waren”, maar het is minder de stad dan wel het warme, zuidelijke bloed van zijn Antwerpsche voorouders, dat wij dankbaar in zijn weelderig-barokke dichtwerk herkennen.

Maar niettemin trok zich op de snel groeiende koopstad aan het IJ al zijn liefde voor de Nederlanden samen. Zonder eenige aarzeling erkennen wij in Vondel wat hij wilde zijn: de stem van het Nederlandsche volk in den tijd van economische en geestelijke krachtsontplooiing en van nationale bewustwording. Daarom ook is de viering in den lande zoo algemeen. Wij voelen in Vondel méér dan in Hooft, Bredero en Huygens den vertegenwoordiger onzer gouden eeuw.

De hulde aan een dichter zal op de eerste plaats een hulde moeten zijn aan zijn dichterschap. De schoonheid van zijn verzen bepaalt de eeuwigheidswaarde van zijn werk.

Is de feestelijke herdenking alom een hulde aan Vondel's dichtergeest? Wij willen de vraag onbeantwoord laten en ons liever verheugen in het feit, dat de viering in en buiten academische en litteraire kringen zeer zeker ook gericht is op de zedelijke grootheid en

De aankomst van het Vondelgezin in Nederland.

die zoovele lof- en zegezangen schreef bij overwinningen te land en ter zee, ook later in de Engelsche oorlogen, en die de mannen eerde, die voor de vrijheid en de welvaart van het land streden, zou een keur van verzen te verzamelen zijn, waaruit blijkt, dat hij den vrede boven alles stelde.

„Dees vrolijke dagh,” schrijft hij bij den vrede van Munster ter inleiding van zijn Leeuwendalers, „dees gouden dagh is ten lange leste eens opgegaan. Wij hooren de zilvere vredetrompet den vrede inblazen. Wij beleven hetgeen we naulix gelooven, namelijk het gewenschte einde des eeuwigen oorlogs”.

Ook de vrede binnenslands lag hem dicht aan het hart, maar geen vrede ten koste van onrecht en gewetensdwang. Zijn vrijheidszin en waarheidsliefde drongen hem telkens op de bres, als er eerlijke zaken te verdedigen vielen, of als het recht geschonden werd.

„Roskam”, het klassieke hekel-dicht van den veertiger, blijft het monument van Vondel's sociale rechtsgevoel. Zonder vrees plaatste hij zich in 1630 tegenover baatzuchtige regenten, die het land op allerlei wijze bestalen, die slap waren in hun beleid en verkwistend in hun levenswijze. Hij koos de zijde van de verdrukte burgerij, die de zware lasten moest opbrengen. Zijn hoog respect voor het gezag maakte

Het winterbosch-tafereel uit de Gijsbrecht van Aemstel.

hem niet blind voor de ernstige misslagen, die de gezagsdragers begingen. Hij roept voor hen het beeld op van den Amsterdamschen magistraat, burgemeester C. P. Hooft, dien hij in 1625 in een schoon sonnet had uitgeluid. In één regel schetst hij Hooft's moreele grootheid:

„Een hoofd vol kreucken, een geweten zonder rimpel”. En toen de burgervader stierf, was dat het geestelijk testament, dat hij zijn zonen naliet: „Indien 't gemeen u roept, besorgt het als uw eighen”. In gulden letters prijkt het op het fraaie raadhuis in Alkmaar. En ieder stads- en landsbestuur moge zich Vondel's ernstige woorden voor den geest houden: indien ge geroepen zijt het algemeen belang te dienen, heber dan zorg voor als voor uw eigen.

Maar in de jaren, dat Vondel zijn Roskam schreef, waren er dingen, die hem ergerden. De dichter legt onbeschroomd den vinger op de wonde. Er is overdaad en verkisting. Vraag niet, hoe men aan 't geld komt.

„t Zijn kostelijke tijen.
Het paerd vreet nacht en dagh.
In een karros te rijen.
Een Juffer met haer sleep.
De kinders worden groot:
Sij worden op hancet en bruyloften genood.
Een nieuwe snuf komt op
met elke nieuwe mane.
De sluyers waeyen weyds,
gelijk een kermisvane.

En eyscht men meer bescheyds, men vraegh het Huygens soon,
In 't kostelijke mal: die weet van top tot toon
De pracht en sotte prael tot op een haer t'ontleden.
Hier schort het. Overdaed stopt d'ooren voor de reden,
En kromt des vromen recht: deelt ampten uit om loon
En stuurt den vijand 't geen op halsstraf is verboden,
Luyckt 't oogh voor sluyckerije, en onderkruipt de pachten...

Een revolutionnair vers, de Roskam? Zeker niet. In hetzelfde gedicht verweert de dichter zich tegen 'n mogelijk verwijt van volksopruierij. Het is juist zijn eerbied voor het wettig gezag, waardoor hij zoo fel uitvaart tegen de misstanden, die de hoogheid van het gezag omlaag halen.

Men meene echter niet, dat Vondel in zijn burgerlijke en godsdienstige poëzie bij voorkeur voortdraaft op het strijdpaaard. Er was te veel goeds en groots in zijn tijd, dan dat de dichter er niet blij van zou getuigen. Als weinig anderen had Vondel de gave der bewondering en er is niet aan te denken een eenigszins volledig beeld te schetsen van den lof, dien hij gebracht heeft aan staat en stad, aan personen en gebeurtenissen.

De Nederlandsche handel en de zich machtig ontplooiende zeevaart werden nooit zoo schoon verheerlijkt als in zijn „Lof der Zee-vaart” en in het

fiere „Zeemagazijn gebouwd op Kattenburgh t'Amsterdam”. Hoe gaan zijn oogen met bewondering langs elk deel van een driemastvolschip, zooals hij er zoovele als „eiken kasteelen” zag liggen op het IJ. En in het Zeemagazijn schetst hij met forsche lijnen een beeld van Amsterdams handel en nering, dat iederen Amsterdammer dierbaar moet zijn.

Trouwens, hoe heeft hij zijn stad telkens weer opnieuw bezongen en bejubeld. Vondel heeft de groote en fraaie uitbreiding van de stad in de zeventiende eeuw geheel meegemaakt. Nieuwe wijken ontstonden aan alle zijden buiten de oude wallen. Langs het stille water der sierlijk buigende grachten verzezen de patriciërshuizen met hun voorname gevels, hooge ramen en hardsteenen stoeptrappen. De dichter had niet alleen oog voor de welvaart der stad, hij zag ook het pittoreske van het Noordsch Venetië.

„De stadt verrijst, gelijk een weereit,
uit het weilant,
Doorvloeit van aderen, bezaeit met menigh eilant,
Met steene bruggen, boogh bij boogh,
aen een gehecht”.

Zoo getuigt hij in zijn hooglied op de stad, het monumentale dichtwerk „Inwijding van 't Stadhuis t'Amsterdam”.

Een universeel dichter als Vondel blijft niet staan bij den economischen bloei van het land. Hij eerde de vlootvoogden en magistraten, die deze welvaart beschermden en bevestigden. Hij eerde meer nog de mannen, die door hun gaven van

geést den naam van het kleine land over de wereld hebben verbreed: Erasmus, Hugo de Groot, Vossius en Barlaeus, Jacob van Campen, de Sweelincks en vele anderen.

Tot zijn dood leefde hij mee met het wel en wee der republiek. Toen hij in zijn vijfentachtigste jaar was, bereikte hem het rampspoedige bericht van den moord op de gebroeders De Witt. Jan de Witt had hij vereerd als een herboren Oldenbarnevelt, een onverschrokken en hoogstaand leider „bekoord door niemands gunst, verschrikt door niemands haat, een Herkules die voor de vrijheid waakt”. Vol pijn en smartelijken rouw breekt de oude dichter in 1672 uit, als de ramptijding uit Den Haag komt:

„Maer Burgerschutters, leyt dit hart van u doorschoten
Met zijn heer broeder, waert al 't aertrijck door beluit?”

Het is een van de allerlaatste verzen van Vondel en hij is daarin de stem van het Nederlandsche volksgeweten.

De kunstenaar, die zoo met hart en ziel opgaat in het burgerlijk leven van zijn tijd, is tegelijk de drager en belijder van een diep-levend Godsbesef. Onze meest nationale dichter is tevens een der diepste godsdienstige persoonlijkheden. Hij was evenzeer vervuld van de grootheid Gods als van de schoonheid der wereld. Daartussen bestond bij hem geen conflict. In zijn vaste en klare levensbeschouwing had ieder ding zijn eigen plaats, maar kreeg dan ook de volle waardeering, waarop het in overeenstemming met het christelijk ordebegrip recht had. Talrijk zijn echter de verzen, waarin hij rechtstreeks God bezingt, de heiligen en de Kerk. Van de tweëndertig tooneelspelen, die hij dichtte, is het overgrote deel religieus van inhoud en toon. Van zijn Pascha in 1612 tot zijn Noah in 1667 trekt een gansche rij van bijbelspelen aan ons voorbij. En dit is de centrale idee, die telkens terugkeert: wat afvalt van den hoogen God, moet vallen. In een meesterlijke trilogie heeft hij de tragedie van den zondeval tot een grootsche synthese gebracht: Lucifer of de val

Tijds Woensdag, den 8 February, 1679.

U We E. wort gebedenter Begracffenisse, met

JOOST VANDEN VONDEL,

Out 92 Jaren.

Woonachtigh op de Cingel, over de Warmoesgracht: Om voor half drien precijs te zijn in de

NIEUWE KERK.

U E. Naem zal gelezen worden.

De doodsbrief van den grooten dichter.

der zuivere geesten, Adam in Ballingschap of aller treurspelen treurspel, en Noah of de ondergang der eerste wereld.

Maar zeker niet alléén in de treurspelen leeft de religieuze dichter; geheel zijn werk is dooraderd van een mannelijk en actief christendom. In dit kort bestek is het onmogelijk Vondel's religieus genie recht te doen. In overstelpend aantal komen de Kerstzangen en de Lijdensliederen, de lofzangen op Maria en de heiligen, de leerdichten en gebeden op ons toe. Met welk een ontroerende trouw en kinderlijke aanbankelijkheid heeft hij de katholieke Kerk, waartoe hij op ruim vijftigjarigen leeftijd toetrad, verdedigd en verheerlijkt.

Nooit echter, ook later niet op hoogen leeftijd, heeft hij het aardsche leven geminacht en geschuwd. In zijn drieënzeventigste levensjaar, tusschen zijn vrome David-spelen en zijn „Bespiegelingen van Godt en Godtsdienst” in, schrijft hij een weelderigen bruiloftszang, die inzet met deze vitale versregels:

„Wie nooit proefde wat een vrouwe
En haer vriendschap waardigh is,
Nooit den mont van zijn getrouwe
Kuste, suft in duisternis,
Van een dicken damp betogen.”

Zoo was Vondel: zijn helderschouwende geest hief hem uit boven de „wereld die zoo dwerelt” in 't licht der eeuwigheid, maar met zijn geordende en beheerschte levensdrift had hij dezelfde wereld lief om den luister der boomen en landouwen, om de pracht van raadhuis en scheepsmagazijn, symbolen van burgerkracht en burgerdeugd, om het wonder der liefde tusschen man en vrouw, om de heerlijkheid kortom van het mensch-zijn.

Hilversum, October 1937.

Vondel neemt afscheid van zijn zoon.

Het woonhuis van Vondel op den Achterburgwal te Amsterdam — afgebroken in 1840.

EEN BOUQUET VOOR MENEER MONTGOMERY

Een Glencannon-verhaal door Guy Gilpatric

Sir John Castle, voorzitter van het bestuur der rederij Clifford, Castle & Co., Ltd., deed met moeite zijn oogen open en keek rond. Zijn omgeving leek hem vaag bekend, en toch weer niet, en toch ook weer wel.

De kamer kon best zijn eigen privé-kantoor zijn, dacht hij — tenzij 't natuurlijk het privé-kantoor van een ander was. Hebben is hebben en zoo voort, maar wie was de hebbert?

„Wie heeft wat?” vroeg hij luidop aan zichzelf. „Als je die hoofdpijn bedoelt — die heb ik. Maar ik bedoel de hoofdpijn niet, ouwe jongen, ik bedoel 't kantoor. Maar... maar wie ben je eigenlijk precies?” Hij haalde een zijden etui met gouden randen uit zijn zak en schudde den inhoud, uit visitekaartjes bestaande, op den vloer uit. „Eigenaardig!” mompelde hij, naar de langwerpige papertjes turend. „Dus ik ben sir John Castle, hè? Wat is de wereld toch klein, wat is de wereld toch klein! Stel je voor, dat ik hier op mijn kantoor zit in die onmogelijke vroege! Da's werken, hè? Een mensch moet aan kunnen pakken tegenwoordig!... Ga daar maar eens zitten, ouwe jongen, dan zal ik u 'n briefje dicteeren, juffrouw Melcher, en dan wippen we er even uit en dan pakken we iets om onze oogen open te houden, wat? En dan hoera voor een Turksch bad!”

„Neem u niet kwalijk, meneer,” kwam een vermanende stem door de omringende wazigheid. „Ik ben juffrouw Melcher heelemaal niet; ik ben vrouw O'Halloran, de schoonmaakster, en as ik zoo vrij mag zijn om 't te zeggen lijkt u wel 'n gek, met uw zwarte pakkie en en uw overhemd heelemaal vuil, en die malle papieren muts op uw hoofd en zoo voorts! Ja, een gek, sir John, dat durf ik u gerust vierkant in uw knappe verpiepewaarde jonge gezicht te zeggen!”

Sir John Castle tuurde ingespannen over iets, dat waarschijnlijk een bureau was, en ontdekte een zwarten berg, die er achter opdoemde. Die berg stond met zijn handen in zijn zijden; één er van had een stoffer en de andere een vuilnisblik beet.

„Ah, hiephiep hallo, mevrouw O'Halloran!” groette hij haar. „Wat dacht u te doen voor de thee vanmiddag... eh... nee nee, natuurlijk niet! Ik wou eigenlijk vragen, hoe laat is 't?”

„'t Is half negen, net geslagen,” zei vrouw O'Halloran. „Half negen 's morgens — as u daar soms an mocht twijfelen. Den ochtend van den tweeden September.”

„Zoo,” peinsde sir John, „half negen 's morgens! Buitengewoon! Vroeg in bed en vroeg er uit, niet? Goud in den mond en zoo! Zeg, daar moet ik echt eens een briefje aan Hazlitt over dicteeren. Een stukje bezieling! Overlopend van opbouwende ideeën over grootere toewijding jegens den arbeid, begrijpt u? Iets dat afstuift om zoo te zeggen. Klaar, juffrouw Melcher?”

„Wacht u even!” zei vrouw O'Halloran. „Juffrouw Melcher is er nog niet en 't kantoor is nog niet eens open, dus u bent er zeker met uw passe-partout in gekomen. Maar ik denk er niet over met een man in uw toestand te gaan redeneeren — ik heb al veel te veel ondervonden met m'n man zaliger, hij ruste in vrede, dan heb ik ook vrede! As u één minuutje wil wachten, sir John, zal ik die electrische dicteer-mechine van meneer Hazlitt effen binnen brengen en voor u anzetten, dan ken u zoo hard dicteeren as u wil, of u ken voor mijn part versies op gaan zeggen, zal geen mensch last van hebben!”

„O, ja, prachtig!” zei sir John. „Uw toewijding jegens den arbeid is voorbeeldig, mevrouw O'Halloran!”

Zoo geschiedde het, dat het bedrijvige oude heertje Virgilius Hazlitt, algemeen bedrijfsleider der firma, ongeveer een uur later op zijn bureau het volgende schrijven vond, door juffrouw Melcher getikt en opgenomen van een zonderling verward dictaat, dat zij in de machine had gevonden.

Van: Sir John Castle

Aan: Mr. F. Hazlitt

Onderwerp: Arbeids-prestatie

In dezen crisis-tijd zijn meer dan ooit gedwongen, de arbeids-prestatie in al onze afdelingen

op te voeren. Nu is een zoogenaamde afdeling niets anders dan een groep menschen, en de arbeids-prestatie van het geheel is de som der prestaties van de afzonderlijke personen. Dus is het gebruik van alcoholische dranken zeer betreurenswaardig.

Ik zou willen, dat u een circulaire zond aan de kapiteins van al onze drieëntwintig schepen, en hun opdroeg af te kondigen, dat een gratificatie van 10%, berekend naar het jaarloon, zal worden toegekend aan dien officier aan boord van ieder schip, die, naar het oordeel van den kapitein, het ijverigst zijn taak zal hebben vervuld en zijn collega's in het verloop van dit kalenderjaar het beste voorbeeld van toewijding en gedrag zal hebben gegeven.

Ik twijfel er niet aan, of u zult de voordeelen van dezen opzet inzien, al is het hier slechts beknopt omschreven, en zoo goed willen zijn, de details der uitvoering te bepalen. Zend den brief s.v.p. zoo spoedig mogelijk rond.

Meneer Hazlitt zette een bril op, al sierde reeds een lorgnet zijn messcherpen neus, en las het briefje andermaal.

„Maar dat... dat is een goed plan, een best plan!” mompelde hij. „Dat ik daar niet zelf aan gedacht heb! Maar... hoe komt sir John Castle op zoo'n idee? Sir John... Sir John notabene!”

Sinds het overlijden van den ouden sir Philip Castle, drieëntwintig jaar geleden, had meneer Hazlitt de ingewikkelde zaken van Clifford, Castle en Co. zoo goed als alleen geleid. Een practisch voorstel te ontvangen van den fideelen erfgenaam des stichters was bijna hetzelfde, als een parel te ontdekken in een ingemaakte oester. Het was verbazingwekkend. Het was phenomenaal.

„Wel, wel, wel!” glimlachte hij, zijn magere blauw-dooraderde handen wrijvend. „Zou 't lichtzinnige jongmensch eindelijk belang in de zaak gaan stellen? Zou hij iets gaan presteeren? Groote hemel!” Hij keek op zijn horloge. „Pas even half tien, en hij is er al, en hij heeft dat briefje al gedictieerd! Prachtig! Uitstekend!... Juffrouw Melcher! O, juffrouw Melcher, gaat u even zitten en neemt u even een brief op voor de kapiteins van alle schepen, per adres onze agenten, eerstvolgende haven waar te bereiken. Eh... laat eens zien... ahem!”

De lunch was genuttigd en meneer Montgomery, eerste stuurman van het ss. Incheliffe Castle, stond op van zijn plaats aan tafel, liep naar de patrijspoort en staarde droomerig naar de plumpe, slonzige schoorsteen van Limehouse, als roeterige dwergen samscholen in de lagere slierten van een December-nevel. „Ah, Londen!” overwoog hij, in zijn zak van zijn keurige uitgaanspak tastend naar een tandenstoker, en dien, na de ontdekking, peinzend in gebruik stellend. „Goede oude vaderstad! In Londen... voel ik me toch altijd thuis, want waar je hart is... daar ben je thuis!... O, kapitein Ball, als u 't goed vindt, wou ik even aan wal gaan vanmiddag, om een paar vriendschapsplichten te vervullen!”

„Vriendschapsplichten?” grinnikte meneer Glencannon, de eerste machinist. „Zei je vriendschapsplichten? 't Bezoekuur in de Londensche gevangnissen is van negen tot elf 's morgens, stuurman, dus als je visites wou maken, kom je een tikje laat!”

Meneer Montgomery draaide zich om en zag den spreker aan met een afkeer, waar iets hooghartig-beschermends in school. „O, dank u, meneer Glencannon!” antwoordde hij, den knoop van zijn zalmkleurige das betastend. „Dank u zeer artelijk! Maar ik wou eusch geen visites bij uw familie gaan maken — daar krijg ik ier aan boord royaal mijn bekost van!”

Knikkend naar kapitein Ball met 't voldane lachje

van iemand, die de lachers op zijn hand heeft weten te brengen, stak hij den tandenstoker in een eleganten hoek tusschen het lint van zijn hoed en ging hij, om zich aan wal te begeven.

„Nou nou,” zei meneer Glencannon, hem nakijkend en droevig het hoofd schuddend, „'n erg raak antwoord ken ik 't niet vinden van 'm — ik ben hard bang dat z'n hersens achteruitgaan. Ik ken me den tijd nog herinneren, dat ie paars van woede werd en

't schuim op z'n mond kreeg, als ik zoo'n spotpijl met weerhaakjes op 'm af stuurde. Ik ben bang, heeren...”

„O zeg, hij heeft een tandenborstel gekocht!” viel meneer Swales hem in de rede. „Een tandenborstel met een rood celluloid handvat, wat zeg je me daár van?”

„Hij heeft een paar schoone sokken ook gekocht,” beweerde de jeugdige heer Levy, de marconist. „Zal ik u eens zeggen wat ik denk, heeren? Zal ik u eens zeggen wat ik echt denk? Ik denk, dat meneer Montgomery een meisje aan de hand heeft!”

Kapitein Ball verschikte zijn buikje langs den rand van de tafel en lachte een welwillend lachje. „Eh... hm eh-hm,” zei hij. „Enfin, ik wou maar zeggen, 't zou me niets verwonderen als meneer Levy gelijk had. Ik heb er zelf ook al sporen van gemerkt de laatste paar maanden, zoo van die... net of... enfin, ik bedoel, als iemand zich iederen dag scheert, als ie op zee is, u begrijpt me wel, en als ie bij iederen maaltijd z'n nagels netjes en secuur met z'n vork schoonmaakt, voor ie begint te eten... nou, dan wil ik maar zeggen, dan wijst dat heel aardig op *sersé le femme*, zooals onze Fransche broeders zoo snedig zeggen.”

„Kom kom, meneer, nee, meneer!” sprak meneer Glencannon blozend tegen. „Als u 't zoover zoekt doet u hem toch onrecht, geloof ik! Ik voor mij ken den kerel niet uitstaan, en ik krijg 'm nog wel eens ook, maar ik zal 'm nooit beschenden, al is ie geheelonthouwer. Nee, kapitein Ball, ik geloof dat u onredelijk kwaad denkt. Ik geloof, dat meneer Levy gelijk heb, en de arme verdoolde gek alleen maar verliefd is.”

„Nou eh... hm... wat dacht je dan dat ik dacht?” vroeg kapitein Ball scherp. „Ik wou alleen maar zeggen, dat meneer Montgomery verliefd was, en ik wensch hem 't beste er mee. Ja, heeren, ik hoop, dat hij haar trouwt, wie 't ook is, dat hoop ik echt! Meneer Montgomery is een beste degelijke knaap met een solied karakter, en als hij gelukkig getrouwd is wordt 't nog een beter voorbeeld dan tot nu toe voor sommige andere personen hier aan boord, die ik op 't oogenblik maar niet zal noemen!” Hij stierde meneer Glencannon een boozen blik toe, maar de machinist keek op dat moment naar den zolder.

„Ja, kapitein,” gaf hij toe, met een knikje tegen de lamp, „'t huwelijk is een zeer lofwaardige bezigheid voor ons allemaal, die op 'n schip de zee op trekken, en 't is 'n bron van bitter verdriet voor me geweest, dat ik nooit 'n dame van de schoone sekse heb kennen vinden, waar ik met me hand op me hart van kon zeggen, dat ze me waard was. Je heb natuurlijk lui, die gelukkiger zijn — Carstairs bijvoorbeeld, van de Hardscliffe Castle; die heb een verloofde in Auckland, en een in Oslo, en nog een in Milford Haven. En den laatsten keer, dat ik 'm sprak — dat was in Semarang — zei ie tegen me: je ken me feliciteeren, Glencannon, ik sta op 't punt om 'n uitverkorene te worden!”

„Daar heb je 't nou precies!” zei kapitein Ball, zijn wangen opblazend en aanstalten makend, om te vertrekken. „Daarom zeg ik ook juist, dat ik hoop uit 't hart van eh... nee, ik bedoel uit de diepte van m'n hart, dat meneer Montgomery den kogel door... nee eh... ik bedoel, dat hij haar hand mag winnen, als je me begrijpt! Ja” — hij bleef bij de deur staan en stond de kruimels van de bovenglooiing zijner corpulentie te kloppen — „ja, zooals ik al zei, dan was hij nog een mooier voorbeeld voor den een of anderen van de heeren, dien ik met name zou kunnen noemen!”

Ditmaal was de steek zoo nauwkeurig gericht, dat meneer Glencannon de persoonlijke toepasselijkheid niet voorbij kon zien, maar vóór hij woorden ter afwering vinden kon, was kapitein Ball het dek op gestapt.

„Oei, lieve hemeltje, hebben jullie dat gehoord?” beriep hij zich op het gezelschap. „Stel je voor, zoo'n knul als Montgomery een voorbeeld voor zoo'n man als ik — wat natuurlijk zeggen wil, dat kaptein Ball hem voor wil dragen voor die tien percent gratificatie! Nou, heeren, voor mijn part trouwt ie met alle vrolijke vrouwtjes van Windsor, maar dan slik ik zoo'n beleediging nog niet! Of 't nog niet erg genoeg is, op één schip te dienen met zoo'n stiekumen schijnheiligen gluiperigen afschaffer!” En meneer Glencannon begon opgewonden het verhaal te vertellen van zijn veete met den stuurman, en begeleidde zijn hymne van haat met woeste gebaren.

De verhandeling duurde maar voort en maar voort. In 't begin knikte het gehoor beleefd, toen geuude het, en eindelijk ging man voor man op zijn teenen de kamer uit. Meneer Glencannon was midden in een aanschouwelijke voorstelling, hoe hij meneer Montgomery vandaag of morgen bij zijn keel zou grijpen, hem uit zou wringen als een vaatdoek, het stoffelijk overschot op dek zou gooien en er met beide voeten tegelijk op zou dansen, toen hij tot een theatrale pauze werd gebracht door de ontdekking, dat hij tegen de ijle lucht sprak, als hij Jessup, den steward, niet meelde.

„Pardon, meneer,” zei Jessup, een beschroomd zwaaitje met zijn servet vertoonend, „ik wou de tafel effen afruimen, meneer, dan heb u meer ruimte om uw armen te roeren.”

Meneer Glencannon knorde, bedaarde en zonk op een stoel neer. Hij haalde een exemplaar van de Presbyteriaansche Kerkbode uit zijn zak, spreidde het voor zich uit en staarde met booze oogen naar den inhoud. „Schandalig!” mopperde hij. „Dat een voorbeeld! Schandalig!”

Na eenigen tijd werd zijn toornig gemijmer verstoord door een klopp op de deur, en er kwam een jongen van het reederskantoor met de post voor de officieren.

„O, dank je, knaap, dank je!” zei meneer Glencannon. „Leg hier maar neer. Ik zou je graag 'n kwartje geven, beste jog, maar ik heb al me zilver in me andere uniform laten zitten, dus ken ik je alleen maar 't beste wensen... Hm...” — hij keek de post in — „drie stuks voor kaptein Ball... rekeningen, zoo te zien... en 'n paar voor Hughes, en de Kerkbode van deze week voor mij, en 't sportkrantje voor meneer Levy en... O ho!” Hij nam een verzegeld, langwerpige pakje in de hand, gedrapeerd aan meneer Montgomery. „Wat zou die gast nou gekocht hebben? 't Komt van de Apollo Corporation Ltd. — weet ik veel: Apollo Corporation Limited! Enfin” — hij keek steelswijs om zich heen, liet het pakje in zijn zak glijden en ging naar de deur — „'t ken nooit kwaad 'ns even te kijken.”

In de beslotenheid van zijn hut sneed hij met een scheermes voorzichtig de zegels los; hij maakte het papier aan één kant open en trok er een houten doosje uit, met deze woorden op het etiket:

DE APOLLO SCHOONHEIDSLIJN NEUSVORMER (RADIO-ACTIEF)

Er in zat een circulaire, geïllustreerd met portretten in profiel van dames en heeren, uitgerust met neuzen in alle denkbare gedaanten, te beginnen met de dunne hoogdruktuit en te eindigen met de stompe grofstraalkraan. Er waren er bij als vogelsnavels, er waren platgerekte met een dikke punt, er waren snuiten als van beren die door wouden dwalen, en er was er één bij — daar stond onder: „Mr. X., vooraanstaand koopman te Liverpool” — die een kruising leek van een Mexicaanschen papegaai met een Bactrischen kameel.

Het geheel was een verzameling gezichten, gelijk er voorkomen op oude Vlaamsche prenten van een heksensabbat, en een ideaal middel, om azijn zuur te krijgen. Volgens de circulaire echter waren die meelijwekkende uitsteeksel stuk voor stuk veranderd in een voorwerp van adembeklemmende schoonheid, door den Apollo Schoonheidslijn Neusvormer, dewelke, volgens de fabrikanten, was samengesteld „volgens nauwgezette micrometrische metingen, verriicht aan den neus van het wereldberoemde Grieksche standbeeld den Apollo van het Belvedere. De Apollo Schoonheidslijn Neusvormer mag geenszins verward worden met talloze minderwaardige namaaksel, die door gewetenloze fabrikanten worden aangeboden. Alleen de echte Apollo bevat het inhaleer-kussen, gedrenkt met een radio-actief mengsel van geheime samenstelling, hetgeen, door den drager tijdens zijn slaap ingeademd, de inwendige weefsels van den neus verzacht en aldus in staat

stelt, geleidelijk maar krachtig te worden gevormd tot volmaakt klassieke gestalte.”

„Oe boe!” verbaasde zich meneer Glencannon, naar de patrijspoort spuwend en een haartje missend, „hoe ken zoo'n sukkel d'r zóó invliegen met z'n ijdelheid!” Hij haalde uit het doosje een bekerachtig aluminium toestel met riempjes, zoo iets als een miniatuur gasmasker. Het onderste gedeelte van dit apparaat — het stuk, dat over de neusgaten moest komen — zat vol gaatjes, gelijk een theezelf, en bezat een zachte roodgazen omkleeding, die waarschijnlijk het radio-actieve weefselverwekkende mengsel inhield.

Meneer Glencannon plantte het toestel op zijn gelaat en bekeek zijn beeld in den waschtafelspiegel. „Boe!” zei hij, en zijn stem klonk vreemd en ver, gelijk van een buikspreker, die zijn pop in den koffer sluit. „Je lijkt wel een blikslager die voor diepzee-duiker studeert! Zet 't maar gauw af, Glencannon, vóór 't je mannelijke schoonheid havent, en ga an den gang — dan ken die ezel van een Montgomery z'n neus in nog wat meer steken, dan waar ie voor betaald heb!”

Toen kneep hij met een tang de zijanten van den vorm in, tot hij hem nog slechts met groote moeite over zijn neus kon krijgen. Het ding deed geducht pijn, toen het daar zat. Hij plukte het er af en wreef het kloppende orgaan, om den bloedsomloop te herstellen. „Ziezoo!” glunderde hij. „Nou zal hij 't wel laten, om an z'n postzegel te gaan knoeien! Nou dat mooie rose lapje nog. Mm... eventjes kijken!” Plotseling kwam de inspiratie. „Duivelsdrek!” riep hij uit. „Kèn niet beter! Ik zal tegen kaptein Ball zeggen, dat ik 'n beetje kinine uit de medicijnkist moet hebben, en dan gap ik meteen 't fleschje duivelsdrek!”

Duivelsdrek of asafetida nu is een poeder met een beslist ontmoedigend geur. Het lijkt vaag op een massa dingen, die geen van alle welriekend zijn, maar 't lijkt hoofdzakelijk op zichzelf, hetgeen verre van vaag en het allernwelriekendste is. Oudtijds gold het voor 'n machtig middel om booze geesten uit slachtoffers der pestziekte te verjagen; men meende dat geen booze geest met een haartje zelfrespekt in een streek zou willen vertoeven, waar slechts een grein van dat goed zich ophield. Dat die opvatting niet ongegrond was, bleek wel in den jare 1241, toen zij de gevreesde zwarte pest te Palermo breidde, en zestig jaar later te Napels. Tot den huidige dag kan het reukorgaan de sporen van dit vroegere gebruik waarnemen, als men door de straten van die fraaie steden wandelt.

Meneer Glencannon hield zijn adem in, toen hij een overvloedige portie van het poeder neersprekelde tusschen de lagen van het radio-actieve inhaleerkussen en hij dreigde te stikken, toen hij de circulaire en den neusvormer weer in de doos stopte.

„Allemachtig, wat een rozentuin!” stiet hij uit, het papier in den ouden vorm vouwend en de onderkanten van de klonten lak verwarmend in een lucifersvlam. „Ik wil wedden, dat ie zoowat ossenspiers in z'n neus krijgt, als ie dat een paar nachtjes geroken heeft!”

Dankbaar de frissche rivierlucht opsnuivend liep hij naar voren en legde hij het pakje met de rest van de post op het buffet in de groote zaal. Toen keerde hij terug naar zijn hut, ontkurkte een flesch Duggan's Dauw en goot zich een tumbler met een kop in. „Proost, op meneer Montgomery z'n neus maar dan andersom!” hief hij het glas. „De mijne heb een kleur van menig eerlijk litertje, maar ik zou 'm nooit willen ruilen voor die bleke insigne van dien uitgestreken afschaffer! Zoo'n valsche adder met twee gezichten! Tegen den kapitein te gaan klikken dat ik een flesch in de machinekamer heb, en verhalen ophangen over dat gevecht met dien agent in Kaapstad, hè? Wacht maar, we zullen eens kijken, wie d'r hier an boord 'n voorbeeld geeft van arbeidsprestatie en ijver en goed gedrag!”

Toen meneer Montgomery dien avond weer aan boord kwam, was de rest der officieren halverwege 't diner. De stuurman had een chrysanthemum in zijn knoopsgat en een verwaand lachje op zijn gezicht. „Doe maar geen moeite voor me!” zei hij vrolijk. „Ik heb een beetje laat thee gehad, zie je, dus ik eb niet zoo'n onger.” Zijn oogen schitterden van opgetogen herinnering. „Eerst kregen we geroosterd brood met boter en pruimenjam, en toen een soort sandwiches met vischpastei er tusschen, en toen gloeiend eete gebakken bokking — die waren eerlijk! — en vruchtencake met eele oopen slagroom. Da's tenminste wat je noemt een stevige maaltijd!”

„En wat kreeg je te drinken?” informeerde meneer Glencannon.

„Te drinken? Thee natuurlijk! Wat dacht je anders, dat ze schonken op 'n deftige middagvisite?”

„Whisky,” zei meneer Glencannon rustig. „Bij voorkeur whisky, ofschoon cognac, rum, jenever, wodka, slivovitz en arak óók nog wel als netjes beschouwd worden. Ik heb zelfs den spiritus wel eens uit 't theelichtje gedronken, toen de rest op was!”

„O ja?” Meneer Montgomery haalde voornaam zijn neus op. „Nou, lompe Schotsche gek dat je bent, laat ik je dan eens vertellen, dat dergelijke vochten niet voorkomen in de kringen, waar ik vanmiddag geweest ben! Ik ben thee wezen drinken bij meneer en mevrouw Erbert Opkins en hun dochter Enriette, in Opkins Matigheids Otel in Poplar. We zijn hallemaal lid van den internationalen bond van strijdbare geelontouders, en geloof maar gerust, dat zulk gemeen slangenvergif van jou daar niet in uis komt!”

„Bravo, bravo!” riep kapitein Ball. „Zulk gezelschap durf ik tenminste aan te bevelen voor een officier, die een middag passagieren gaat! Geen drinkpartijen en geen lawaaischopperij, zooals ik tot mijn spijt van sommige andere heeren wel eens hoor, meneer Glencannon. Niets van dat al, alleen een keurige, deftige theetafel, net als in den schoot van je eigen familie, met gebakken bokking en zoo, als je me volgen kunt. Ik kan u verzekeren, meneer Montgomery en heeren, dat niemand zooveel geluk heeft op aarde als een zeeman, die aan wal knus aan z'n eigen huiselijken haard zit, met z'n vrouw op z'n schoot en misschien 'n bulldog en 'n paar kindertjes en 'n mooie, flinke electrische piano, die staat te dreunen bij de diepe tonen van De Slag bij Waterloo, zoo gezellig en knus mogelijk. Eh... hhm — begrijpt u me?”

„Ja, meneer,” zei meneer Montgomery, met een onnoozele grijns. „Ik begrijp u volkomen.” Hij ging aan 't werk op zijn portie hachée, en terwijl hij die opvorkte, zat meneer Glencannon zijn gelaatsuitsteeksel critisch te beschouwen. Er was daarvan, constateerde hij, een aanzienlijke hoeveelheid; het stond wel ongeveer op de juiste plaats, maar zijn vormen waren onscherp, puddingachtig, alsof de klei, waaruit het was gekneet, nog vochtig was en slecht doorbakken. Het was geen neus om hoera over te roepen; neen — hoe meer hij er naar keek, hoe minder hij 't den eigenaar kwalijk kon nemen, dat deze naar de Apollo Corporation Ltd. geschreven had.

Eindelijk staaakte de stuurman zijn maaltijd, hij stond op en liep naar het buffet. Hij bespeurde zijn pakje, kreeg een kleur en stopte het in zijn zak. „Wel te rusten hallemaal!” wenschte hij, toen repte hij zich weg, naar zijn hut.

Ondanks het feit echter, dat meneer Montgomery vroeg naar bed was gegaan, zou men aan zijn uiterlijk en stemming niet zeggen, dat hij een flinken nacht in vreedzamen slaap had doorgebracht. Meneer Glencannon, die ongemerkt naar hem zat te kijken aan de ontbijttafel, merkte op, dat zijn gezicht vertrokken stond, zijn oogen opgezet waren en zijn neus vlekkelig geel, alsof hij bevroren was geweest en juist begon te ontdooien. De stuurman viel knorrig op zijn haversmout aan en trachtte peinzend de nachtmerries aaneen te schakelen, die hem hadden gefolterd. Eerst, herinnerde hij zich, had hij gedroomd dat het schip zonk en dat hij met zijn neus tusschen een toeschietend waterdicht schot was geraakt; daarna was hij in de rivier den Ganges gevallen, vlak voorbij de blakerende waschtrappen van Benares, en hij was wakker geworden, snakkend naar lucht, toen het walgelijk smerige water zich over hem sloot. Maar — hij huiverde nu hij er aan dacht! — al was het water slechts een droomgewrocht, het kwalijk geuren was in zijn neusgaten gebleven, ook toen hij wakker was. Zijn neus klopte pijnlijk, door een spiertrekking van herdenken, en was nog vol van de afgrijpselijke lucht, die hem den heelen nacht had gesterd.

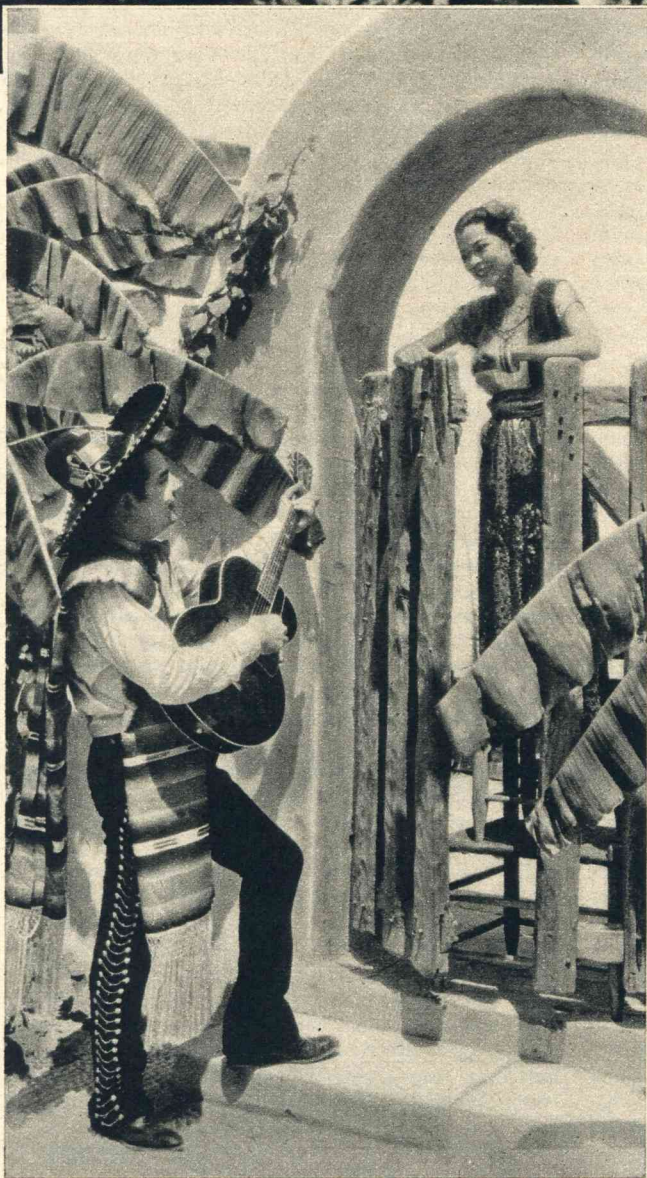
Toen Jessup de eieren binnen had gebracht brak meneer Montgomery er een open, bleef een oogenblik roerloos zitten met het lepelje in de houding, huiverde en duwde toen zijn bord weg. Hij zonk achterover, met knorrig gezicht, en hij haalde adem door zijn mond en masseerde voorzichtig zijn neus. Van tijd tot tijd haalde hij bij wijze van proef een vleug lucht door zijn neusgaten in, maar het resultaat was steeds ontmoedigend. Hij zat onrustig te schuifelen en hoestte achter zijn hand.

De Japansche tuinen van San Antonio. Een bezoek aan deze sprookjesachtig mooie tuinen, die deel uitmaken van het Brackenridgepark, oefent steeds een zeldzame bekoring uit op den toerist. Hier heerscht die stille, rustige sprookjesatmosfeer, die den bezoeker niet lqslaat en hem een oogenblik doet vergeten, dat hij zich in werkelijkheid bevindt in het hartje van het moderne, jachtende leven.

SAN ANTONIO

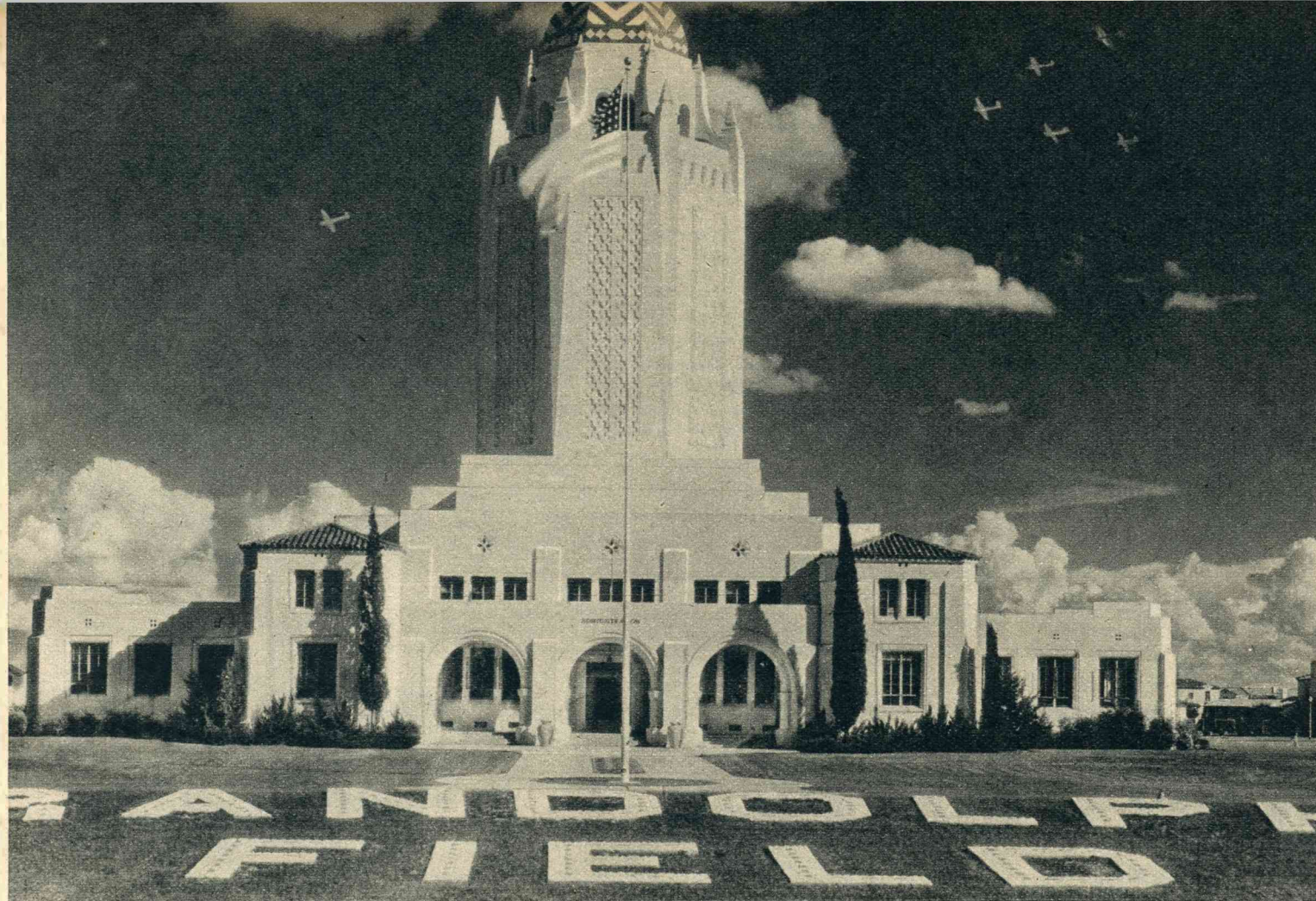
HET VENETIË VAN AMERIKA

Links : De romantiek der oude Spaansche traditie in „Klein Mexico”, ten zuiden van 't paleis van den gouverneur. Hier is het dat de Mexicanen hun typische waren te koop aanbieden, dat de keurig uitgedoste „caballero's” bij het getokkel hunner mandolines, in de stilte van den avond hun oude Spaansche liederen komen zingen, die aan bekoring en poëzie niets hebben ingeboet.

Jagen en vissen behoorren tot de dagelijkse bezigheden van den toerist, die San Antonio tot zijn tijdelijk verblijf heeft uitgekozen. Mijlen ver in den omtrek strekt zich een gebied uit, dat wemelt van allerlei wild en gevogelte en waar de jachtliefhebber op edel en ander wild zich verplaatst ziet in een paradijs, waarvande weelde tot aan de minste van zijn eischen en verlangens tegemoet komt.

Op zeventien mijlen van San Antonio bevindt zich een der volmaaktst geoutilleerde vliegvelden der Vereenigde Staten, het Randolph Field, dat verbonden is met vier andere vliegvelden in de nabijheid der stad. Onze foto geeft u een mooie afbeelding van het in menig opzicht imposante gebouw der administratie van het vliegveld.

Het prachtige Alamo-plein, een der aantrekkelijkste van San Antonio, eens de hoofdstad van de Texas-provincie van Nieuw-Spanje en thans het handelscentrum van de Staten en West-Texas, een gebied uitgestrekter nog dan de Staten van Nieuw-Engeland en New York samen. In het midden op den achtergrond de Post-rijen, rechts daarvan het Geneeskundig Instituut en nog verder naar rechts de overblijfselen van het oude Alamo, de stichting der Franciscanen, die zoo vaak in den loop van vroeger eeuwen als vesting dienst heeft moeten doen.

Eens, als belangrijke militaire post, 't centrum van de vrijheidsoorlogen der legioenen van Texas, is San Antonio, bijgenaamd het Venetië van Amerika, thans de sleutel geworden van de toegangspoort tot het wonderland van Zuid-en West-Texas. Prachtige verkeersaders verbinden de stad in alle richtingen met de Staten en maken ze tot een van de meest bekoorlijke en interessante plekjes van de wereld. San Antonio bezoeken is 'n herinnering meenemen die nimmermeer kan vervagen.

Het apeneiland van 't Brackenridge-park. De uitgestrekte tuinen, waar de verschillende diersoorten in een volkomen natuurlijke omgeving zijn ondergebracht, vormen 'n attractie op zichzelf. Wie de dieren in hun natuurlijk element wil gadeslaan, zich wil vermeeien in het dartele spel der viervoetige bewoners en tevens rijkelijk ervaringen wil opdoen, zal met onverdeeld genoegen door de prachtige lanen van dit park wandelen, om zoowel van de natuur als van het leven der dieren te genieten.

IBIS

VOOR DE PIJP.

**Dobbelmann
lekker...man!**

*U verlangt een
versnapering
en U koopt....?*

Wat door de heerlijke smaak en geur een waar genot betekent: KING. Wat volkomen zuiver is: KING. Wat de opwekkende en verkwikkende eigenschappen ontleent aan het edele natuurproduct: KING. Wat nooit verveelt: KING. Wat een weldaad is voor Uw zenuwen en Uw spijsvertering: KING.

Waar U staat of waar U gaat, draagt steeds KING bij U, om te genieten, om U te verkwikken, om fit te blijven.

De natuurzuivere KING peppermunt

TONNEMA & CIE • FABRIKANTEN VAN KING PEPPERMUNT • SNEEK

HOE MENSCHEN AL NIET AAN DEN KOST KOMEN!

Noem eens een paar beroepen.
„Bakker, slager, kruidenier...”
Zoo kunt u een poosje doorgaan.
Hoe lang? Hoeveel beroepen zoudt u vinden? De Arbeidsdienst der Verenigde Staten is aan zoo'n lijst bezig, en men verwacht, dat die wel 80.000 beroepen zal bevatten!

Want in onzen tijd heeft men voor iedere kleine werkzaamheid specialisten. Voor Manus van Alles is er weinig plaats meer.

Er zijn reeds zeer vreemde beroepen genoteerd; waarbij men zich afvraagt: „Kan iemand daar zijn brood mee verdienen?”

Zonderling lijkt u ongetwijfeld het werk van den cactusbrander, iemand, die alleen in tijden van droogte werk vindt. Hij verbrandt geen heele planten, maar schroeit er alleen de scherpe dorens af, met een steekvlam. Dwaas werk? Nutteloos? Toch niet. In het beroemde Westen, waar ontzaglijke kudden grazen, is de cactus in tijden van droogte zeer gezocht bij het vee, want de dieren weten: daar zit vocht in. Het vee wordt zoo door dorst gefolterd, dat het alle voorzichtigheid vergeet: het gaat op de planten aan 't kauwen, hoe ze ook zijn. Gevolg: de dieren krijgen pijnlijke en verwonde bekken... tenzij de dorens eerst weggebrand zijn. Ziedaar de oorsprong van een vreemd beroep.

Een mensch moet „hart voor zijn vak” hebben. Ja... Maar helaas kan menigeen zijn vak niet kiezen tegenwoordig; het wordt hem min of meer door toeval toegewezen. Iemand wordt aangenomen op een fabriek en wordt geschoold in 't een of andere kleine onderdeel van de aldaar beoefende industrie. Bijna iedere groote tak van productie brengt een of meer zonderlinge beroepen mee.

Een „plager” bijvoorbeeld (wij vertalen naar best vermogen de Engelsche woorden) kan in de spreektaal iemand beteekenen, die een ander sartaar, maar in de glas-industrie is het iemand, die smeltend glas controleert. En wat, denkt u, is een „tuitert”? Iemand die tuit of toet, toetert? Neen — een arbeider in de porselein-industrie; de man, die de tuit aanbrengt aan een melkkan of soortgelijk meubel; en als hij geen kraan is in zijn vak, moppert de huisvrouw, dat de melk langs den kant van de kan loopt.

De hoefsmid is een beroemd personage in literatuur en kunst, maar zijn klinkeende en geurende arbeid behoort grotendeels tot het verleden. Zijn zoon heeft wellicht een lettertje veranderd in den naam van zijn beroep: hij is „hoeksmid” geworden. Hij maakt dingen, die hoeken bevatten: vensterlijsten bijvoorbeeld. Hij is inderdaad specialist in een bepaalde richting — de gebogen lijn is onderwetsch, de rechte lijn en de hoek zijn modern!

Wij vinden verder in de lijst een „vuiler” — dat is een man, die het graan gereedmaakt om tot meel vernalen te worden: hij laat het over zeven lopen, die het ontdoen van ingeslopen ongerechtigheden. Een „borstperser” vindt men in 'n wasscherij: hij of zij bedient de strijkmachine, waarmee de borsten van overhemden behandeld worden. Ook een „schudder” vindt men in een wasscherij: hij hangt vochtige kledingstukken uit.

Een luchtig en poëtisch beroep is dat van den vogeldokter — die zijn er in de Vereenigde Staten een kleine dertig. Zoo iemand is specialist in vogelziekten, heelt gebroken pootjes en vleugels en

De cactusbrander!

stofteert zelfs de nesten van zieke en zwakke vogelweduwen.

En wat zou een „stukkendokter” zijn? Iemand, die doktert aan tooneelstukken. Sommige groote tooneelgezelschappen hebben zoo'n geneeskundige in dienst, om de zwakten in het werk der tooneelschrijvers te verhelpen, hun stukken zoover op te knappen, dat ze geschikt worden voor het tooneel.

Een deskundige op het gebied van vingerafdrukken heet bij de recherche: dactyloscopist — Grieksch, maar 't beteekent heel eenvoudig: vingerkijker. Voor een „ruwbast” is er in de maatschappij weinig plaats, zou men zeggen, maar in de olie-industrie zou men zonder hem geen raad weten. Hij graaft klei en zand weg en komt helpen aan den boortoren, als 't noodig is.

Een „boeman” komt in glasfabrieken voor, een „stillehand” in de rubber-industrie. De „matraslooper” verdient zijn kost met het wegwandelen van bultigheden uit matrassen. Oom Sam heeft ruim honderd van die wandelaars onder zijn kinderen.

Het grootste aantal zonderlinge beroepen echter komt voor bij de vleesch-industrie, in de groote slachterijen en pakkerijen. Een aanschrijving van het Departement van Arbeid noemt tientallen vreemde titels van vaklieden. Daar is bijvoorbeeld de „klopper”, iemand, die tot taak heeft, langs planken boven het slachtperk te loopen en van dat verheven standpunt met een vierpunds-hamer de schedels der slachtdieren te treffen. Na dien klopp moet hij aan het touw der hijschijnrichting trekken, om aldus het slachtoffer ter aarde te leggen.

Een „oprijter” werkt in de varkensslachterij. De „snoettrekker”, „tanden-slager”, „mergblazer” en „kaaktrekker” werken aan de machines, waarmee de koppen der dieren worden ontleed. In andere afdelingen worden verschillende werkjes verricht door ongeschoolde arbeiders met titels als: „duvelstoejager”, „vleeschgooier”, „vleeschwecker”, „stopper”. Een hooge Piet onder de arbeiders der hulpdiensten in de slacht-industrie is de „stroobaas”: zijn taak staat op een hooger peil.

Maar er bestaan nog tal van andere beroepen in de export-slagerij. Er is een varkenspootjespoetsers: hij moet de schoongemaakte varkenspootjes inspecteren en aan het reinigingswerk de laatste hand leggen. Hij zorgt ook voor den opmaak: hij pakt de kluijes in vaten of kuipen, in de zure pekel. Het voorbereidende werk wordt verricht door den „pootenwasscher” — die reinigt en onthaart en bekrabt en ontleedt varkenspooten. Hij wordt in de wandeling ook wel „teenentrekker” genoemd.

GROOT ROTTERDAM

KANTOOR: STATIONSWEG 24 - ROTTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 50540 - GIRONUMMER 101981

HET LANGE HOUTVLOT IN DE SCHIE

te Rotterdam leverde een typisch gezicht op. Met groote vaardigheid bewegen de geleiders zich over de glibberige boomstammen. Wij kiekten het vlot, dat in de richting der Heulbrug glijdt, welke foto ongetwijfeld met belangstelling zal worden beschouwd.

Degene die in 't voorjaar van 1923 millionair was, was in het najaar van 't zelfde jaar reeds multi-milliardair. Een bankbiljet van veel nullen — letterlijk en figuurlijk!

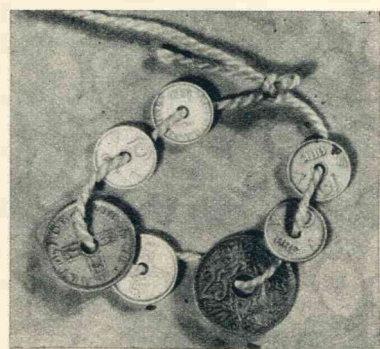
Een verguld muntstuk van tienduizend mark, noodgeld, in 1923 door de provincie Westfalen uitgegeven. Het werd spoedig met groote winst aan verzamelaars verkocht.

VAN ZONDERLINGE BANKBILJETTEN EN MUNTEN

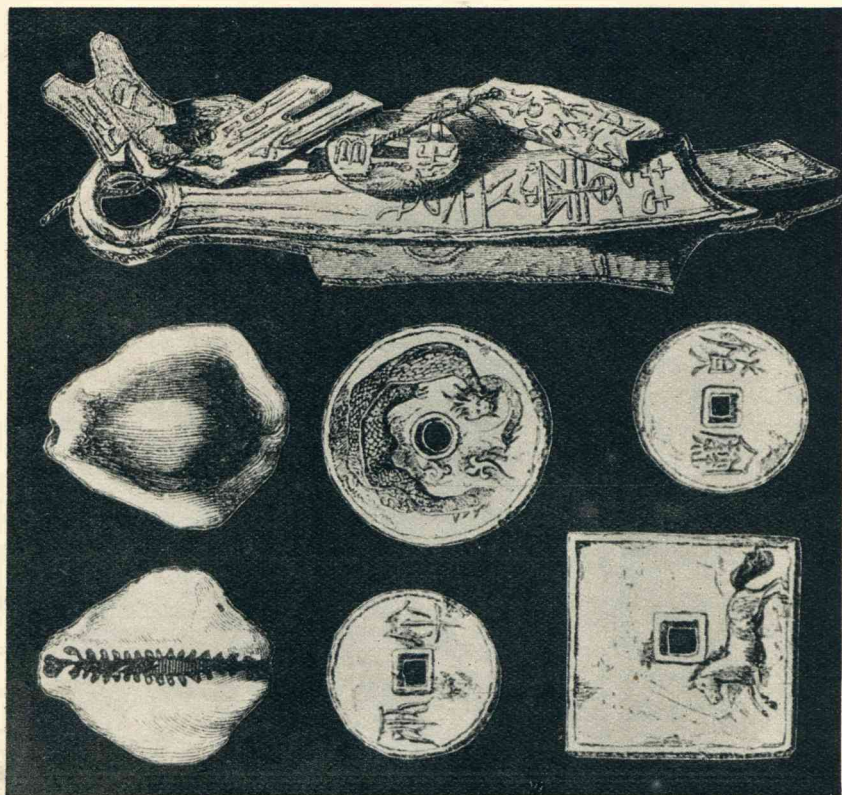
De tijd ligt nog niet zoo heel ver achter ons dat wij voor de aardigheid een sigaret opstaken met een brandend bankbiljet van laten we zeggen één miljoen mark! Dat was in den Duitschen inflatietijd en in die dagen kreeg je op de markt bij een pakje scheermesjes . . . miljoenen markten cadeau! Zij hadden absoluut geen waarde en toch imponeerden die bankbiljetten, al was 't alleen maar door 't ongewone feit, dat je een bankbiljet van 'n miljoen, een milliard of meer zoo maar tussehen je vingers kon laten waaien. Toen dezer dagen zoo'n milliarden-marktenbiljet over ons bureau fladderde, vonden wij daarin een gereede aanleiding de afbeeldingen van een aantal ongewone bankbiljetten onder de oogen van onze lezers te brengen. Niet altijd zijn muntstukken als betaalmiddel tussehen de verschillende volkeren in omloop geweest. Duizenden jaren lang bestond er 'n ruilhandel in slaven, in vee, in zout, paarden, edelsteenen, veldgewassen en andere waren. China bijvoorbeeld gaf voor 't eerst papieren geld uit in de negende eeuw na Christus. Onze lezers treffen op deze pagina een foto aan van dit bankpapier. Ook werden de muntstukken niet altijd uit edele metalen vervaardigd. In Duitschland heeft men bijvoorbeeld noodgeld uitgegeven, vervaardigd van Meissener porcelein! De foto's op deze pagina geven al 'n zonderling beeld, maar niemand kan zeggen wat de toekomst nog ooit op dit gebied te zien zal geven. Er zijn zoovele mogelijkheden. . . .

Het eerste papieren geld dat in de negende eeuw na Christus door de Chineesche regering werd uitgegeven. In 't jaar 807 werden de kooplieden gedwongen hun baar geld in de staatskas te storten en in ruil daarvoor kregen zij bankbiljetten in de hand gedruwd. De regering dekte deze biljetten met zout en ijzer.

Onder: Munten uit Meissener porcelein, door de Duitse regering in 1921 uitgegeven. De muntstukken zijn steenrood, de grootste hebben een goudtrand.

Muntstukken met gaten! Enkele Europeesche landen geven nog heden muntstukken met gaten uit. Op deze foto ziet men dergelijke uit Denemarken, Noorwegen en Frankrijk.

Links onder: schelpmosselen, die als betaalmiddel in China dienst deden. Daarnaast: ronde en vierkante goudstukken in China in de elfde eeuw vóór Christus in gebruik. Boven: metaalstukken in den vorm van messen, 't zogenaamde Chineesche messengeld. De schelpmosselen zijn 't oudste uit China bekende betaalmiddel. Men bediende zich ervan tot aan de dertiende eeuw vóór Christus, toen werden ze door 't messengeld vervangen.

Het poortje van 't St. Agatha-hofje.

De jeugd op 't oude Prinsenhof.

Dát is oud-Delft! (St. Agatha-hof.)

EEN PLEKJE VOL HISTORIE!

Rond de Oude Kerk te Delft

Het oude Delft trekt wel zeer veel belangstelling momenteel. Eerst was er de magnifieke restauratie van de Nieuwe Kerk, waar het mausoleum (praalgraf) der Oranjes zich bevindt; nu wordt er druk geschreven over het herstel van het voormalige St. Agatha-klooster. Onze fotograaf voelde zich tot die oude plekjes sterk aangetrokken. Hij kieke allereerst den ietwat scheeven toren der Oude Kerk tusschen de herfstboomen. In dit bedehuis placht Willem de Zwijger, de Vader des Vaderlands, ter kerke te gaan. Voorts fotografeerde hij enkele fraaie punten van de aloude Agatha- en Prinsenhofjes. Als men de kieken rustig beziet, waant men zich in die kleurige wereld van vroeger, vol romantiek, maar ook vol strijd en moeite. Gelukkig voor ons land triomfeerde Oranje, waaraan het vrije Nederland zoovóél te danken heeft. Is het dan niet logisch, dat ons de plekjes, waar Oranje toefde, dierbaar zijn en dat wij op 't behoud daarvan prijs stellen?

Oude boomen op het St. Agatha-hofje.

Vele herfsten sierden reeds den ouden toren.

WIE heeft ambitie ?

Wie wil het beter krijgen, omdat hij beter onderlegd is ?
Er is stijgende vraag naar goed onderlegde technici, naar bekwame krachten.

Hier is een gratis gids, die U de weg wijst.

Studeer techniek thuis

PBNA ARNHEM

BURGERLIJKE BOUWKUNDE, ARCHITECTUUR, MEUBEL- EN SCHILDERTECHN.
Bouwk. Opzichter, Bouwkundig Tekenaar, Burgerbouwkundige, Architect, Techn. Ambtenaar Bouwtoezicht, Uitvoerder, Aannemer (grote en kleinere werken), N.O.-acten, Gezel en Meester, Meubeltekenaar, Binnenhuisarch.

WATER- EN WEGENBOUW, BETONBOUW
Waterbouwkundig Opz., Techn. Ambtenaar bij de R.W., Waterbouwkundige, Uitvoerder, Landmeetkun-

dige, Betontechnicus, Statisticus, Wegentechnicus.

WERKTUIGBOUWKUNDE AUTO-VLIEGTUIGTECHN.
Mach. constructeur, Werktuigbouwkundige, Staalconstructeur, Autotechnicus, Vliegtuigtechnicus, Verwarmingstechnicus, Koeltechnicus, Monteur, Vliegtuigmecanicien, Machinist, N.O.-acten, Meester en Gezel.

ELECTROTECHNIEK, RADIO-TELEVISIE
Electrotechn. Opzichter, Electrotechnicus, Radio-

technicus, Installateur, Monteur, Meterijker, Voorman Electr. Tractie, Diesel-machinist, N.O.-acten.

CHEMISCHE TECHNIK
Technisch Chemicus, Gas-technicus, Analyst, Algem. Scheikunde, Olie- en Vet-industrie, Textielindustrie.

SPECIALE EXAMENOPLEIDING
Diploma's boekhouden, Acten Nijverheidsonderwijs, Machinisten-diploma's, Diploma's Meester en Gezel, Monteurs- en fitters diploma's.

Vraag dit prosp. P

EEN BOUQUET VOOR MENEER MONTGOMERY

Slot van blz. 5

„Zeg, meneer Glencannon,” zei hij, „u leest nogal veel, misschien kunt u me iets vertellen. Ebt u wel eens gehoord dat radium ranzig kan worden ?”

„Radium ranzig worden ?” herhaalde meneer Glencannon met den ernst van het gezag. „O ja zeker ! Radium is van zichzelf ranzig, meneer Montgomery — daar wordt 't juist op gemaakt. As ze de twee elementen, waar 't uit bestaat, 't ra en 't dium, door mekaar hebben ge-roerd, dekken ze 't vat toe en dan laten ze 't staan om te stollen. Nou, als 't dan een week of tien elf heb staan gisten en borrelen en broeien en rotten, dan komt er natuurlijk 't bederf in. Dan komt er 'n ploeg lui met gasmaskers voor en die... maar laat ik u liever niet onpas-selijk maken ! Heb u nooit een radium-fabriek geroken, die flink op gang was, meneer Montgomery ?”

„Ja eh... tenminste enfin... dat wou ik alleen maar even weten,” zei de stuurman.

Dien middag verscheen meneer Montgomery, evenals den vorigen dag, in zijn uitgaanskleeren, maar ditmaal was zijn stemming gedrukt, zijn eetlust gelijk aan nul, en zijn neus nog pijnlijker dan dien morgen.

Hij keek woedend naar het ossen-vleesch, dwong zichzelf, er een hap van te nuttigen, en zag er toen maar van af.

„Haha !” plaagde kapitein Ball hem. „Geen eetlust, hè stuurman ? Ja, ja, de minnaar voedt zich met de liefde, dat gaat er beter dan bieftuk in, of hoe zegt de beroemde dichter 't.”

Meneer Montgomery lachte een ziel-kelijk lachje en zijn neus nam de rozige kleur aan van een herfstigen zonsonder-gang in de Straat van Gibraltar. „Nee, meneer,” legde hij uit, „ik ben weer op zoo'n theepartij gevraagd, dus ik oud liever een beetje ruimte in mijn maag hopen voor al die cake en koekjes en bokkingen en eh... eh...” — zijn oogen werden eensklaps glazig, zijn voorhoofd ging glimmen, en zijn stem kwijnde tot een benaauwd gefluister — „en voor den s-s-lagroom en... pardon !” En hij wankelde het ver-trek uit.

„Nou nou, dat noem ik nog eens aan-doenlijk !” riep kapitein Ball blijde uit. „O zie hem kwijnen in liefdes pijnen, als de heeren me snappen. Ja, heeren, zoo krijgt iedere man, die 't zout in zijn pap waard is, zijn tijd... en 't is een ervaring, die hem een massa goed doet. Laat zoo'n soliede, matige knaap als meneer Montgomery maar gauw trouwen, dan szal u hem szien szlaven en szwoegen als nooit te voren — neemt u 't szlissen niet kwalijk, dat komt door die lamme tanden van me. Enfin, 't zal wel niet lang meer duren ! En als ik me niet heel erg vergis, heeren, krijgt meneer Montgomery die tien procent gratificatie als bijdrage voor z'n meubeltjes.”

De week verging ; weldra zou de Incheliffe Castle weer zee kiezen. Iederen morgen voelde meneer Montgo-mery zich ellendiger, en 't was hem aan te zien.

Maar zooals kapitein Ball al eens ge-zegd had, de stuurman wist van aan-pakken, en van koppig doorzetten ook. Hij had nu eenmaal besloten, zijn neus te hervormen, en hij meende al eenige verweking waar te nemen, dus haalde hij de snoeren van den Apollo Neusvor-mer aan, zette zijn tanden op elkaar en

doorstond den eenen slapeloozen nacht na den anderen. Zijn eetlust was totaal weg, zijn zenuwen waren overgevoelig en overspannen, en altijd, altijd zaten zijn neusgaten vol met die verschrikkelijke lucht, die zijn reukorgaan ontoeganke-lijk maakte voor iederen anderen geur. In 't begin vond hij het vreemd, dat nie-mand anders liet scheen te ruiken, maar later kwam hij met schrik tot 't bewust-zijn, dat zijn scheepskameraden schuin naar hem keken en zich uit de voeten maakten, als hij er aan kwam. Maar wat hij zich het ergste aantrok was de uitwerking op mejuffrouw Henriëtte Hopkins en haar brave ouders.

In 't eerst waren zij natuurlijk boven-mate beleefd. Zij mompelden iets over een doode muis achter het behang, deden de ramen open, veronderstelden, dat de burens kool aan 't koken waren, en deden de ramen weer dicht. Maar ter-wijl hij daar op de rood-pluchen canapé in het salon zat, zijn theekopje op zijn knie in evenwicht hield en zich dwong, om iets te eten, werd meneer Montgo-mery gewaar, dat de verdenking in steeds rechter lijn zijn richting uit kwam. Meer dan eens betrapte hij meneer Hop-kins er op, dat hij van terzij naar zijn neus keek.

Eindelijk, op een avond, toen hij afscheid nam van juffrouw Hopkins, ontweek ze zijn teedere omhelzing en week zij zoo ver de vestibule in, dat hij haar niet meer bereiken kon.

„Niet doen, Chauncey,” zei ze, on-willekeurig rillend, toen ze het volle licht van de hall-lamp op zijn neus zag vallen. „Tenminste niet voordat... voordat we echt verloofd zijn.”

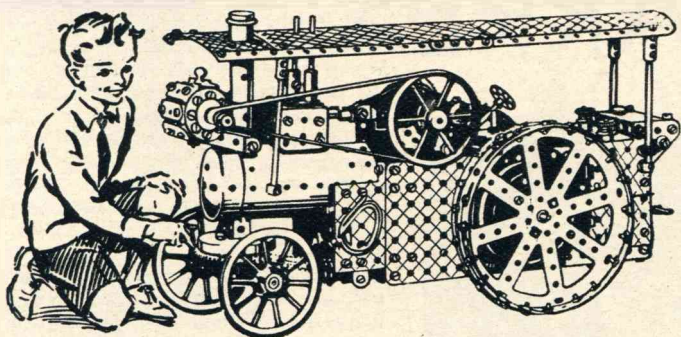
Meneer Montgomery voelde zijn hart zwaar wegen, toen hij besepte, dat zij haar adem had ingehouden.

„Wel vertjoept !” bromde hij, toen hij de straatstenen bestampte. „Dat krijgt een mensch dus voor loon, als hij zijn best doet, om zijn voorkomen een beetje haantrekkelijker te maken ! En 't is nogal haar eigen schuld : ze zei, dat ze Ronald Colman zoo'n prachtneus vond ebbën, dien avond, toen ik haar mee naar de bioscoop had genomen, en ze liet doorschemeren, dat mijn neus habsoluut niet voldeed aan haar ver-fijnden smaak en zoo. Maar nou doe ik 't niet langer — ik gooi dat vervloekte martelwerktuig in de Theems, zodra ik weer aan boord kom. Misschien kan ik dan eens een nachtje behoorlijk slapen en 'n beetje frissche lucht inademen voor de verandering !”

Maar al voerde hij het eerste gedeelte van dit programma uit — met zooveel geweld, dat de Apollo Neusvormer mid-den in de rivier het olieachtige water bereikte — en al slaagde hij er in, een paar uurtjes onrustig te slapen, de radiumdampen bleven zoo dik, dat frissche lucht nog schaarscher was dan in het Zwarte Gat van Calcutta. „'t Lijkt wel, of ik heelemaal doorweekt ben met dat verwenschte goedje !” kreunde hij. „Maar 't zal morgen wel hafsligten.”

Het sleet echter 's morgens niét af. Het eerst merkte meneer Glencannon zulks op, aan het ontbijt. „Ontzettend, ontzettend !” mompelde hij, snel zijn pijp aanstekend. Kapitein Ball snoof onderzoekend de lucht op en brulde om Jessup. „Hoor eens, man,” zei hij ge-streng, met zijn servet zichzelf toe-wuivend. „'t Is hier zoo muf, dat je 't wel met een mes kunt snijden. Is er

MECCANO

Het is Echt.. Het „Werkt”.. Het is Meccano

Jongens !! Wat een sensatie is het, je eigen Meccano-modellen te bouwen en ze te laten „werken.” Net precies als het groote voorbeeld, want Meccano is echte werk-tuigkunde in het klein. De tandwielen, balken, platen, riemschijven en dozijnen andere Meccano-onderdelen zijn verwissel-baar. Zelfs met de kleinste uitrusting kan iedere jongen prachtige speelwerktuigen, zooals vrachtauto's, wagens, kranen, machinerieën maken en ze daarna weer uit elkaar nemen, wanneer hij weer iets anders wil gaan maken. Er is letterlijk geen grens aan het aantal modellen, dat met Meccano gebouwd kan worden.

Prijzen der Meccano-uitrustingen vanaf f 1.40

Jongens!! Vraag om het nieuwe Meccano prospectus

Zorg dat je dit gratis prospectus ook krijgt en lees alles over Meccano en de andere mooie dingen, die uit Meccanoland komen. Vraag je handelaar om een exemplaar of schrijf heden aan ons depot voor engros : Fa. Hausmann & Hötte (Afd. 35), Krombooms-sloot 59, Amsterdam.

MECCANO BOUWDOOZEN ZIJN VERKRIJGBAAR IN ELKEN GOEDEN SPEELGOEDWINKEL.

Gefabriceerd door :
Meccano Ltd., Liverpool, Engeland

24

Bescherm U tegen besmetting,

overal, waar veel mensen bijeen zijn.

Zorg er slechts voor, dat mond en keel geen voedingsbodan bieden aan bacteriën van influenza en verkoudheid door een Formamint-tablet in den mond te laten smelten.

FORMAMINT

iets niet in orde in de kombuis, of hoe zit 't? U ruikt 't toch zeker ook, meneer Montgomery?"

„Nee, meneer,” zei de stuurman. „Ik... ik ruik niets.”

„O niet? Ruikt u niets? Nou, als u hier niet iets ruikt, waar een mesthoop nog niemendal bij is, dan mankeert er iets aan uw neus! Eh... uche-uche, ahem... wat hebt u eigenlijk aan uw neus, meneer Montgomery? Hij ziet er verschrikkelijk uit, nu ik er naar kijk! Waar komen al die vlekken vandaan?”

„Van de flesch,” kwam meneer Glencannon er tusschen. „Ik ken ze, die geheelonthouwers, met hun geheime ondeugden en hun...”

„De flesch?” schreeuwde meneer Montgomery, niet meer in staat zich te beheerschen. „De flesch?” Hij greep de waterkaraf bij den hals en sprong overeind. „Ik zal je flesschen, leelijke Schotsche whisky-ton. Ik zal je...”

De karaf sloeg achter meneer Glencannon tegen het schot. Meneer Levy en meneer Swales grepen den stuurman bij de armen en sjorden hem, ondanks zijn verzet, de deur uit.

„Nou eh... hmhm... ik bedoel,” puffte kapitein Ball, „wat heeft die man opeens? Razen en schreeuwen en gillen ineens als een szpook bij een szterfbed... die ellendige tanden!... en met de waterkaraf naar je hoofd gooien eh... dat wou ik maar zeggen, meneer Glencannon!”

De machinist zuchtte en blies een groezelige wolk naar de zoldering. „Hoort u eens, kapitein,” zei hij, voorzichtig zijn woorden kiezend, „zoo'n losbandig wezen als ik ben past 't niet iets aan te merken op 'n man, die ons door u zoo vaak as 'n stralend voorbeeld voor oogen wordt gehouden, maar u ken me toch een plezier doen door eens na te denken over wat ik zoeven zei over geheime ondeugden! Ik heb u 'n paar dagen geleden gezegd, dat ik 'm niet luchten kon, en dat ik 'm wel eens krijgen zou vandaag of morgen, maar dat ik op z'n gedrag niks aan wou merken. Maar nu” — hij liet zijn stem dalen en huiverde — „nu zie ik in, dat ik me door mijn naastenliefde te ver mee heb laten slepen! Wees maar voorzichtig met 'm, kapitein, wees maar voorzichtig met 'm! Hij is de slaaf van duistere en geheime en booze praktijken, waar ik al van ril, as ik er maar an denk!” Bekommerd met zijn hoofd schuddend ging hij het dek op. Kort daarna zag hij meneer Montgomery, met vooruitgestoken kin en gebogen schouders, vastberaden den weg inslaan naar Poplar.

„Zoo zoo,” grinnikte hij, „de kerel loopt met zoo'n spinnig gezicht — de crisis schijnt niet ver af meer te zijn!”

De crisis was er in het salon van Hopkins Matigheids Hotel. Meneer Montgomery kwam onaangediend binnenstormen en bleef hijgend, met verwilderde oogen staan.

„Hé, Chauncey Montgomery!” riep mejuffrouw Harriet, van hem af deinzend. „Wat zie je er verschrikkelijk uit! En... wacht even, dan zet ik 't raam open. Zoo! Pff, wat is 't hier bedompt!”

„Ja,” snerpde meneer Montgomery, „'t is ier bedompt, en ond je nu maar niet of je niet weet, oe 't komt! Ik ben 't, ik ben 't, ik ben 't, dat is 't! En ik zie in je hoogen, dat je me d'r om minacht! Maar ik zal je eens wat zeggen, Arriet.” Zijn stem zwol aan. „'t Is jouw schuld, dat ik dat vieze goedje op ben gaan snuiven. Henkel en halleen jouw schuld, en als je me nu de bons geeft, omdat ik mezelf voor jou in den grond heb geboord, dan noem ik dat een groot schandaal!”

Juffrouw Harriet stoot op: „Hoort u eens, u moet niet onbeleefd worden, meneer Montgomery. Hoe haal je 't in je hoofd, bij een dame 't salon binnen te dringen en... Nee! Halt!” gilte zij. „Kom niet dicht bij me! Nee! Blijf daar staan!”

„Wel wel, wat is hiër te doen?” vroeg een ontevreden stem. Meneer Montgomery keerde zich om en zag den heer Hopkins en echtgenoot in de deuropening staan. „Maakte die persoon 't je lastig, Harriet, kind?”

„Lastig maken?” snikte de dochter. „Hij heeft me beledigd, pa! Hij zegt, dat 't mijn schuld is, dat hij zichzelf in den grond heeft geboord met een vies goedje in zijn neus, en...”

„Aha, staan de zaken zóó!” riep meneer Hopkins, zijn mouwen omhoog rollend. „Verdoovende middelen, hè? Een slaaf van verdoovende middelen! Had ik eigenlijk al eerder moeten begripen... Ma, blaas even aan 't raam op de politiefloit, dan neem ik dat individu wel zoolang voor mijn rekening!”

Er verliepen eenige uren, voor meneer Montgomery in staat was, veel aandacht te wijden aan de gebeurtenissen, maar eindelijk werd hij zich bewust, dat iemand — ja, de politiedokter; nu herkende hij hem — tegen hem sprak.

„... dus we dachten natuurlijk, dat 't een of ander verdoovend middel was. Maar of u met asafetida in uw zakken en in den band van uw hoed wilt loopen, moet u natuurlijk zelf weten, daar is geeneen wet tegen. 't Is anders wel sterk, meneer Montgomery — volgens den sergeant is er bij de huiszoeking zelfs een hoeveelheid van dat goedje in uw kussen op 't schip gevonden! Maar laten we nu iets afspreken — als u nu geen drukte maakt over onrechtmatige arrestatie en zoo, dan belooft ik u, dien platgeslagen neus van u zoo netjes in model te brengen, dat u voor Ronald Colman nog niet onder hoeft te doen. Ik zal u een neus geven als Apollo, meneer Montgomery!”

„Dank je feestelijk!” snauwde meneer Montgomery. „Als die vader van Arriet hem platgeslagen eeft, zal ik er voortaan wel om denken, dat ik bij de vrouwen uit de buurt blijf. Ik heb een eeleboel geleerd, dokter — hover vrouwen en hover nog een paar dingen!”

Laat in den middag van dien dag kwam sir John Castle op zijn kantoor en hij liet aanstonds meneer Hazlitt bij zich komen.

„Zeg, Hazlitt,” zei hij, „wat is dat allemaal in de kranten over onzen stuurman Montgomery en opiumsmokkelarij en een inval op de Inchcliffe Castle?”

Meneer Hazlitt spreidde zijn bleeke, magere handen uit. „Precies weet ik 't niet, sir John,” zei hij. „Maar 't schijnt een abuis te zijn en de aanklachten zijn ingetrokken. Ik heb me natuurlijk met Ball in verbinding gesteld en hij zegt dat 't een geheimzinnige zaak is — zeer geheimzinnig!”

„Lijkt mij ook,” zei sir John. „En bovendien is 't heelemaal geen reclame voor de maatschappij. Is die Montgomery niet dezelfde, die door Ball aanbevolen zou worden voor die gratificatie wegens arbeids-prestatie?”

„Jawel,” zei meneer Hazlitt. „Maar door dat eh... ongelukkige incident van vandaag is hij tot andere gedachten gekomen. De aanklacht is wel ingetrokken, maar... enfin, men noemt geen koe bont, of er is wel een vlekje aan! Dus nu heeft Ball Glencannon aanbevolen.”

„Ah, mooi!” sprak sir John goedkeurend. „Een man die echt iets presteert, die Glencannon!”

Rode en ruwe handen worden zacht en blank door:

KALODERMA-GELÉE
het speciale middel ter verzorging der handen

F · WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

...voor dames en heeren.

De Eau de Cologne met de edele, natuurlijk-frissche geur van de echte lavendel wordt altijd en overal met vreugde ontvangen.

In eleganten zakflacon slechts 75 cent

Het plaatsje Escholzmatt in de nabijheid van Luzern boogt op een merkwaardigheid, dat het door geheel Zwitserland bekend maakt — het herbergt namelijk het eenige vrouwelijke schuttersgilde ter wereld. Dit gilde bestaat reeds meer dan 400 jaar en heeft in Zwitserland een uitstekende reputatie. De meisjes oefenen geregeld en behalen dikwijls de beste prijzen op de jaarlijksche schuttersfeesten.

NIEUWS VAN OVERAL

De kleinste herberg van Engeland vindt men te Godmanstone nabij Dorchester. De oppervlakte der gelagkamer bedraagt slechts $4\frac{1}{2} \times 3$ meter.

Miss Mylicent Bartholomew heeft getracht het contract van 1100 dollar per week, dat de Metro-Goldwyn-Mayer met haar geadopteerden zoon Freddie Bartholomew had aangegaan, te verbreken. Hier ziet men hen beiden in het gerechtsgebouw te Los Angeles wachtend op de uitspraak des rechters of het contract al dan niet als geldig moet worden beschouwd.

Een schilderachtig herfstbeeld — het hoge pampasgras, dat voor bloemenversiering etc. gebruikt wordt en waarvan in Engeland groote kweekplaatsen bestaan, wordt thans gesneden.

De prachtige villa van de filmactrice Marion Davies te Santa Monica, waar de hertog en de hertogin van Windsor tijdens hun bezoek aan Los Angeles en Hollywood in November van dit jaar vermoedelijk verblijf zullen houden.

Mr. A. Tickle, een lid van 't Londen-
sche zoölogische ge-
nootschap, is een
groot vriend van de
roofvogels in den
dierentuin. Hij gaat
zeer vertrouwelijk
met deze gevaarlijke
dieren om — zooals
b.v. met den mach-
tigen koningsgier uit
Zuid-Amerika op
onze foto — en neemt
altijd een versnape-
ring voor hen mee.

Het s.s. „Clan Mac-
kenzie” kwam tij-
dens een hevigen
storm in de Iersche
Zee in botsing met
de „Manchester Re-
giment” — 't schip
zonk en rust nu op
een zandbank voor
de rivier de Mersey.

Zusters goede zorgen.

Een kleintje in de couveuse.

De adjunct-directrice in gesprek met een verpleegster, in den fraaien tuin.

Goed eten is de beste medicijn!

EEN BEZOEK AAN HET NIEUWE SOPHIA-KINDERZIEKENHUIS TE ROTTERDAM

Een perfecte en heilzame inrichting

Aan den Gordelweg, in de nieuwe wijk van Berg- en Blijdorppolder, is een prachtige en nuttige inrichting verrezen; we bedoelen het grootte Sophia-Kinderziekenhuis, annex Zuigelingenkliniek.

Die inrichting is de vrucht van een samenwerking tusschen de vereenigen „Sophia-Kinderziekenhuis en Pleegzustersvereniging” en de „Rotterdamsche Vereeniging tot Bescherming van Zuigelingen”, respectievelijk gevestigd aan den Wester- en Goudschesingel te Rotterdam.

Op initiatief van den directeur van den gemeentelijken geneeskundigen en gezondheidsdienst, dr. J. E. Teisser, werd in 1934 een vereeniging gesticht, genaamd „Sophia-Kinderziekenhuis en Zuigelingenkliniek”. En nu is dan de grootsche inrichting van dien naam met veler gewaardeerden steun en

Een der velen voor wie het ziekenhuis werd gesticht.

zeer groote legaten van W. S. Burger, den verdienstelijken Rotterdammer, tot stand gekomen.

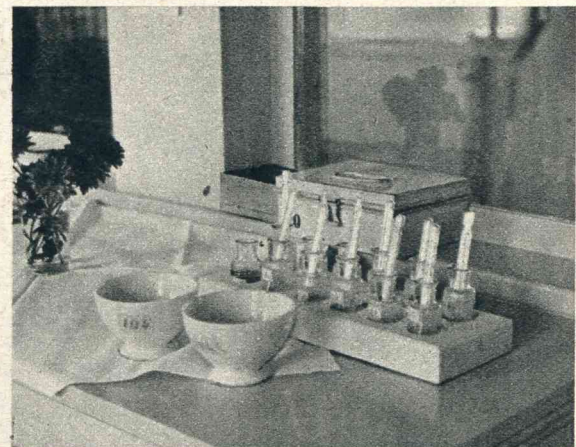
Kort geleden is zij officieel geopend door onzen burgemeester met enkele welgekozen woorden en dank aan allen, die hun medewerking verleenden, zooals dr. Moll van Charante en dr. Siegenbeek van Heukelom, de voorzitters der genoemde vereenigen, e.a.

Het kinderziekenhuis is een imposant gebouw, met een fraaien, uitgebreiden tuin. Maar vooral de inrichting is perfect, voldoende aan de hoogste eischen. Men moet maar eens het voorrecht hebben om het

ziekenhuis te bezichtigen, om alle afdeelingen en details te kunnen bezien, zooals wij, onder deskundig geleide van de adjunct-directrice, zuster Schmidt, dit konden doen.

Een der hoofdverpleegsters in haar bureau.

Een typisch stilleven... van koortsthermometers.

Een kijkje in de linnenkamer.

Even verpoozing!

Overal vindt men duidelijke aanwijzingen, zoodat de weg in het groote gebouw met eenige oplettendheid goed te volgen is.

Waar wij kwamen, was een volmaakte orde en het viel ons op, welk een rustige sfeer er heerschte in dit huis met de vele kleintjes en dan nog wel zieke kleintjes! Hier kunnen de kindertjes, de jongste en de oudere, goed genezen, bij de vele toegewijde zorgen der doktoren en zusters en in dit vriendelijke milieu.

Zalen treft men er, terecht, niet aan, althans geen groote zalen. En dit is wel zeer goed gezien, want een ziek kind, nog meer dan een zieke groote, behoeft rust en stilte.

Als de kleintjes aankomen, worden ze allereerst opgenomen in de quarantaine-afdeeling. Hier verblijven ze ter observatie gedurende twee weken, in afzonderlijke boxen. Dan gaan ze naar de voor hen bestemde afdeelingen ter speciale verpleging. Daar treft men dan de zuigelingenboxen aan en de appartementen voor kleine en grootere kinderen, waar slechts enkele patiëntjes samen verblijven. Voorts zijn er heerlijke terrassen voor de zieke of herstellende kindertjes en den grooten tuin noemden we reeds, waar ze overvloedig van licht en lucht kunnen genieten.

Licht en lucht vindt men trouwens overal in dit vriendelijke ziekenhuis, met zijn voortreffelijke leiding en zorgvolle zusterkens, evenals sierende bloemen, die echter niet in te groote hoeveelheid aanwezig mogen zijn, daar zulks schadelijk is voor de gezondheid.

Aan het ziekenhuis zijn knappe doktoren verbonden, ware geneesheeren en heelmeesters, die de zieke kleinen, als het in hun macht is, weer flink en gezond maken en op de bleke wangetjes weerom roode bloesjes tooveren! Hier wordt de wetenschap aangewend voor zeer edele en menselijke doeleinden, waarom men dankbaar dient te zijn, vooral als men even denkt aan de bestialiteiten, die thans geschieden in verre landen, waar ook kinderen de bloedige dupes zijn van de bombardementen der militaristen.

Welk een schande daar, welk een zegening hier! Moge vredig Nederland steeds voor dit verschrikkelijke worden gespaard.

Wat zullen we nu nog verder van dit prachtige ziekenhuis vertellen?

Dat het plaats biedt aan honderdveertig patiëntjes: vijftig zuigelingen en negentig kleinen? Dat het over een uitstekend laboratorium beschikt en over een moderne operatiezaal? Dat de hoofd-afdeelingen zijn: de zuigelingen-, de interne, de orthopedische en chirurgische afdeeling?

En zoo zouden we voort kunnen gaan....

We hebben hier voor ons een boekje liggen met plattegrond der inrichting en de benamingen van de vele afdeelingen van den beganen grond, de zes verdiepingen en de groote kelders, waar zich o.m. het ketelhuis bevindt. We zien er echter van af om hieruit een keuze te doen, daar dit ons waarlijk te ver zou voeren.

Onze illustraties zullen u iets laten zien van het machtige interieur, ze zijn echter slechts grepen uit

In het laboratorium.

In de keuken. — Boontjes keuren!

het vele, dat te zien en te bewonderen valt. En verder kunnen we hier naar waarheid getuigen, dat dit ziekenhuis en de kliniek er inderdaad mogen zijn, dat zij een pracht-inrichting vormen (in de stad, waar het eerste kinderziekenhuis van 't land werd gesticht), waar de kranke kindertjes door middel van deskundige behandeling en zorgvolle verpleging weer heerlijk kunnen beter worden en dan genezen worden teruggegeven aan de dankbare ouders.

Wij zijn den directeur erkentelijk, dat hij ons alle faciliteiten verleende om de zieken-inrichting te kunnen bezichtigen, en haar onzen lezers, door middel van onze foto's, te laten zien.

H.

De zusters zelf moeten ook eten!

Als een Prinsje!

Zóó voelt hij zich! Hij kraait van vreugde en plezier! En.... geen wonder! Moeder weet dat een goede huidverzorging het welzijn van haar kleine beteekent, daarom gebruikt zij Purolpoeder, de veredelde huidpoeder, want de ervaring bewijst, dat haar kleine daardoor nimmer last heeft van schrijnen of smetten. Integendeel, het huidje blijft smetteloos gaaf en blank en wordt gezond en sterk.

Met Purolpoeder bewijst Ge Uw kleine een weldaad!

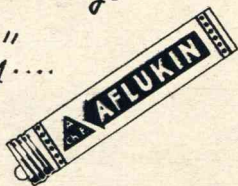
PUROLPOEDER

Verkrijgbaar in bussen van 40-60 ct. en 1 Gld. Purol-Wit, voor wondjes en een gesmet huidje, doozen 30-60 ct. Tube 45 ct. Bij Apoth. en Drog.

Als GRIEP dreigt

Zij kan er tegen dank zij....

○○'s MORGENS TWEE ○○'s AVONDS TWEE

AFLUKIN

VOORKOMT VERKOUDEHEID, GRIEP, INFLUENZA
VERKRIJGBAAR BIJ APOTHEKERS EN DROGISTEN
PER BUISJE 50¢

DE SCHITTERENDE RECENSIE

DOOR ELIE KUMBACHER

Mooie herinneringen aan mijn loopbaan — och ja, die bewaar ik bij menigte." antwoordde de aftredende geneesheer-directeur van het groote ziekenhuis in Dublin op een vraag van zijn interviewer. „Welke de schoonste is zou ik moeilijk kunnen uitspreken; de onvergetelijkste is echter in weinige minuten verhaald.

Dat was het geval van den ouden Pat O'Neil. Misschien herinnert u zich nog het spoorwegongeluk, dat negen jaar geleden nabij het station Dublin plaats vond? Er waren twee dooden en negen gewonden en bij de laatsten hoorde ook de man, wiens naam ik u noemde. Pat O'Neil was een bekend straatmuzikant hier in Dublin. Vroeger was hij als eerste violist verbonden geweest aan een groot Londensch orkest, maar chronisch gewrichtsrheumatisme had een eind gemaakt aan zijn loopbaan. Hij keerde van armoede naar zijn geboortestad terug en leefde hier van de publieke liefdadigheid.

Pat O'Neil was niet alleen ongelukkig geweest in zijn werk, maar ook in zijn familieomstandigheden. Hij had reeds kort na zijn huwelijk zijn vrouw verloren en was achtergebleven met een zoon, die later het slechte pad opging. De jongen was niet ontbloot van talenten, maar hij was even lichtzinnig als muzikaal aangelegd. Pat liet hem viool studeeren, doch op twintigjarige leeftijd kwam er aan alle verwachtingen een einde, omdat hij de vlucht moest nemen voor de politie. Sindsdien hoorde zijn vader niets meer van hem.

Zoals ik reeds zei behoorde Pat O'Neil tot de slachtoffers van het spoorwegongeluk. Hij had inwendige kwetsuren opgelopen en wij twijfelden eraan, of wij hem zouden kunnen behouden. Hij was nauwelijks zestig jaar, maar ver boven zijn leeftijd afgesloofd en versleten. Hij piekerde al jarenlang over zijn zoon en verlangde naar zijn eigen dood.

Pat was veertien dagen onder behandeling, toen ik hem op een morgen aantrof in hoogst opgewonden toestand.

„Dokter,” was zijn eerste woord, toen ik aan zijn bed kwam, „mijn zoon heeft me geschreven.” Wij in het ziekenhuis kenden allemaal zijn geschiedenis, die trouwens in Dublin vrij algemeen bekend was. „Ja,” ging hij in één adem door, „hij zit in New York en is weer op den rechten weg teruggekeerd, want hij is violist in een circusorkest. Hij heeft toevallig in een Engelsche krant van het ongeluk gelezen en toen heeft ie me terstond geschreven. Kijk eens, welk een schitterende recensie hij me heeft gestuurd.”

De arme kerel duwde me een krantenknipsel in de hand, dat ik altijd nog heb bewaard. Hier is het.

„Hedenmiddag gaf het Manhattan-orkest een liefdadigheidsuitvoering voor een stampvolle concertzaal. Behalve Mozart's Symphonie no. 39 in Es gr. terts en balletmuziek van Schubert bracht het ook eenige moderne schep-

pingen van hedendaagsche kunstenaars ten gehoor. Het programma werd op uitstekende wijze vertolkt en oogstte veel bijval. Extra-applaus viel ten deel aan den violist Henry O'Neil, die met begeleiding van orgel zijn auditorium vergastte op de aria van Händel „Flammende Rose”.”

„Dokter, zou u me een genoeg doen?” vroeg de oude man, toen ik het berichtje gelezen had. „M'n zoon schrijft me dat hij op het punt stond New York te verlaten, maar dat het nog niet zeker is, waar het circus heenreist. Hij kan me dus nog geen adres opgeven en ik zou hem toch zoo graag willen schrijven. Zou u geen kans zien te weten te komen uit welke krant die recensie afkomstig is? Dan stuur ik mijn brief naar de redactie en die weet wel waar het circus verblijft houdt. Als ik het vraag, willen ze misschien mijn brief wel doorsturen.”

Ik vroeg hem schertsend waarom hij zooveel haast had, maar ik begreep het zeer goed. Het liep langzaam met hem naar het einde en hij voelde zelf, dat hij niet meer te redden was. Ik beloofde hem dus moeite te zullen doen het adres van de krant te weten te komen en denzelfden dag nog schreef ik naar de Amerikaanse ambassade in Londen. Ik sloot het krantenknipsel erbij en lichtte de ambassade volledig in omtrent de reden van mijn verzoek.

Er verstreken een paar weken, doch er kwam geen antwoord. Intusschen ging het met Pat O'Neil elken dag meer bergaf. In den beginne was hij wat opgeleefd door de ontvangst van dien brief, doch er deden zich complicaties voor, die zijn einde verhaastten.

Op zekeren morgen kreeg ik een boodschap, dat het afliep met den ongelukkigen patiënt. Ik begaf me naar de zaal en vond hem nog zwak ademend, maar bewusteloos. Op het dek van zijn bed lag een brief van de Amerikaanse ambassade en toen ik de zuster aankeek, fluisterde zij: „Vanmorgen gekomen, maar hij heeft hem nog niet gelezen, dokter.”

Ik ving mijn visites aan bij de andere patiënten en een half uur later vernam ik dat Pat O'Neil overleden was. Tegen half twaalf zat ik op mijn bureau, toen de verpleegster aan kwam kloppen, die hem in zijn laatste oogenblikken had bijgestaan. In haar hand hield zij den brief van de Amerikaanse ambassade.

„We hebben hem opengebroken om op het spoor te komen van het adres van zijn zoon, dokter,” zei ze een beetje bedrukt. „'t Is maar gelukkig dat de arme man hem niet meer heeft kunnen lezen.”

„Waarom?” vroeg ik verwonderd. „Wel, dokter, in den rechten weg, dien Henry O'Neil is opgegaan, zit een zonderlinge kronkel,” antwoordde de zuster. „Het Manhattan-orkest is samengesteld uit beroepsmisdadigers, die een muzikale opleiding hebben genoten. Dat concert werd gegeven in de New Yorksche Sing-Sing-gevangenis en die schitterende recensie werd geknipt uit de „Sing-Sing-Bode”.”

WASCH UW HAAR

deze week met deze

NIEUWE SHAMPOON

Veel van Uw charme gaat verloren, wanneer Uw haar er dof en levenloos uitziet. Deze nieuwe shampoo brengt zonneglans in Uw haar.

Uw haar is teer en het is te kostbaar, om het bloot te stellen aan sterk werkende waschmiddelen.

Gebruik nimmer middelen, die het haar zoo ruw reinigen, dat alle voeding en zelfs de beschermende bastlaag eraan wordt ontnomen, want dan verliest het haar zijn glans, zijn leven en valt spoedig uit.

Silvikrin Liquid Shampoo reinigt het haar grondig. Het tast zelfs het leerste haar niet aan omdat het natuurlijke haarvoeding bevat, die de haarvormende weefsels in stand houdt en gezonden haargroei verzekert.

Breng den glans der jeugd opnieuw in Uw haar. Koop nog heden een flacon voor Uw haarwassing van deze week.

Een flacon is voldoende voor 10 wasschingen. Bij iederen flacon ontvangt U een proefflacon voor 2 wasschingen gratis.

Dames van smaak zullen den zachten, verrukkelijken geur van deze shampoo waardeeren, die bijzondere charme geeft aan haar persoonlijkheid.

Silvikrin

Liquid Shampoo
(vloeibaar)

Flacon voor
10 wasschingen
met gratis proef

48¢

**Maakt Uw
Haar jong**

De Nederlandsche voetbelploeg, welke Zondag te Amsterdam een verdiende 2-3 nederlaag tegen Frankrijk leed. V.l.n.r. Halle, Caldenhove, Weber, Pellikaan, Anderiesen, Bergman, Smit, Vente, B. Paauwe, Wels en v. Heel.

Het Fransche team, dat, hoewel geen grootschen indruk makend, de oranje hemden met 2-3 klopte.

SPORT VAN DE WEEK

De Oranjeploeg geklopt

De Nederlandsche voetbelploeg heeft tegen Frankrijk een eervolle, doch verdiende nederlaag geleden. Wij gelooven niet dat dit resultaat bepaald onverwacht gekomen is. Zijn die minder optimistische verwachtingen dan te vinden in het vertrek van Bakhuijs? Hierop antwoorden wij „neen”; althans zeker niet alleen in het ontbreken van dezen goalgetter.

Dat het publiek een niet al te groot vertrouwen heeft gehad in de verrichtingen van het elftal dat tegen Frankrijk werd opgesteld, is door de belangstelling naar onze meening voldoende bewezen. Het uitgebreide hoofdstedelijke stadion was niet vol en zou dit ternauwernood geweest zijn indien het in zijn ouden toestand had verkeerd.

Wij hebben nimmer al te luid hoera geroepen, indien het onzen oranjevoetballers goed ging en wij zullen thans na de nederlaag niet al te veel verwijten maken. Eigenlijk hebben onze spelers stuk voor stuk gedaan wat er van hen verwacht werd; niet veel meer, doch ook niet minder. Maar dat men aan een v. Heel op de linksbinnenplaats en een Vente naast hem, die in zijn club reeds geruimen tijd uit vorm was, geen al te hooge verwachtingen mocht stellen, moet iedereen hierbij duidelijk zijn. En Pellikaan was ten slotte ook al min of meer 'n noodshot. Voegt men hier nog aan toe dat Smit zich op de midvoorplaats niet zoo goed thuisvoelt, welnu, wat wil men dan eigenlijk.

Het Fransche elftal speelde goed, zonder meer. Heusch niet buitengewoon goed. De Franschen kwamen min of meer gelukkig aan een tweetal

Moment uit den wedstrijd Nederland-Frankrijk in de hoofdstad. Nicolas heeft het eerste doelpunt voor Frankrijk gescoord.

doelpunten. Eén daarvan was houdbaar en het andere werd gescoord na een twijfelachtig buitenspelgeval. Maar toch verdienden de gasten de zege en het staat voor ons vast dat het Nederlandsch elftal met een zege meer had gekregen dan het toekwam.

Wij gelooven dat thans het tijdstip gekomen is om een aantal wijzigingen in het elftal aan te brengen. Wil men daarbij den goeden weg kiezen, dan zullen slechts jongere krachten in het geweer geroepen moeten worden.

Van Heel op de linksbinnenplaats was een mislukking, gezien hij het spel te veel ophoudt. Wij ontkennen hierbij niet dat de aanvoerder meerdere

Der gewoonte getrouw namen de Fransche gasten als souvenir een tricolore mee. De Fransche captain overhandigt deze vóór de toss zijn Hollandschen collega.

Spelmoment uit den voetbalwedstrijd Nederland-Frankrijk (2-3) te Amsterdam. De Fransche keeper in actie.

goede dingen heeft gedaan, doch daarvoor is hij ook een rasvoetballer. Als aanvalsspeler is er van v. Heel weinig of niets meer te verwachten. Op de plaats van Vente zal men vanzelfsprekend een ander moeten probeeren en niets weerhoudt de Technische Commissie om eveneens afscheid te nemen van Anderiesen, met heel veel dank voor de uitstekende diensten, welke hij aan de Nederlandsche Elftalclub heeft bewezen. En de plaatsen van Pellikaan en Weber zijn ook twijfelachtig. Laat men niet

al te zeer hangen aan het begrip „elftalclub”. Zooals men destijds het thans nog bestaande spelersmateriaal tot werkelijk iets bijzonders heeft gemaakt, moet men thans dit zelfde beproeven met jongere krachten. De komende wedstrijd tegen Luxemburg geeft daartoe een uitstekende gelegenheid. Wanneer men thans b.v. niet radicaal durft te zijn en slechts hier en daar wat bijlapt, komt men op den verkeerden weg. Spelers als Anderiesen, v. Heel, Weber en Wels hebben een prachtige staat van dienst. Voetbal is echter een klein stukje van het leven en het leven is nu eenmaal hard.

Een goed sportman zal er echter weinig verdrietigs in vinden, wanneer men meent dat zijn tijd gekomen is. Wij zijn benieuwd hoe de eerstvolgende ploeg er zal uitzien. Maar let u op, er komen meerdere wijzigingen en wij zullen tot de laatsten behoeven om hun, die het elftal samenstellen, hierin ongelijk te geven. Alles met vele loftuigen voor de scheidenden natuurlijk!

De Bank van Leening aan den O.Z. Voorl.
waar Joost van den Vondel van 31 Januari 1658 tot 10 Augustus 1668

BANCK VAN LEENINGH.

aan den O.Z. Voorburgwal te Amsterdam

anuari 1658 tot 10 Augustus 1668 als boekhouder werkzaam is geweest.

zenuwachtig?

Niets schenkt zóóveel weerstandsvermogen tegen de gejaagdheid en rusteloosheid van dezen tijd als Tonicum Noury. Welk een weldadig kalmeerende werking op het zenuwstelsel, welk een rustgevende invloed op Uw geest, welk een krachtige versterking voor Uw geheele lichaam! Tonicum Noury! Eén theelepeltje vóór den maaltijd.

TONICUM NOURY

Bij alle apothekers en drogisten a f 1.50 per flacon. Fabrikante: N.V. Nourypharma. Deventer

De man met het blauwe masker

door **Anthonie Morton**

Winnaar van den Lippincottprijs van 7500 dollar

Manning verbrak de strakke stilte, toen het klopje herhaald werd, met meer aandrang. „Ik zal kijken,” zei hij. „Laat je niet zien.”

Lorna knikte en ging de kamer uit. Met zijn rechterarm stijf langs zijn zijde liep Manning naar de deur. Hij had zijn gewone kleur

DE TIENDE VERVOLG

weer, inwendig lachte hij zichzelf uit. Waarschijnlijk de een of andere toevallige bezoeker — een leverancier, een volporteur, een kennis....

Hij deed de deur open, bijna zeker, dat hij zich bang had gemaakt voor niemendal. En hij kwam te staan tegenover den keurig gekleeden inspecteur Bristow!

BRISTOW DOET EEN ONTDEKKING

Manning voelde een schok van schrik door zich heen trillen en meende, dat hij zich verraden had. Hij kon de vrees, die weer opwelde, niet terugdringen, al dacht hij snel aan de mogelijkheid, dat dit bezoek niets met de inbraak uitstaande kon hebben. Maar die mogelijkheid dorst hij niet aan te nemen, hij voelde het bloed wegvloeien uit zijn wangen. Er kwam een plotselinge verandering van uitdrukking op Bristow's gezicht, dat geplooid had gestaan tot een heel vriendelijk lachje.

Toen niesde Manning.

Hij was gewend aan de noodzaak, vlug te handelen, en hij begreep, dat er argwaan zou kiemen in Bristow's geest, als hij zijn plotselinge verandering van voorkomen niet aanstonds verklaarde. Dus niesde hij, zonder aarzeling, en het leek natuurlijk. Hij had zich hersteld, toen hij weer opkeek en grinnikend zijn excuus maakte.

„Pardon, inspecteur. Dat was géén erg hartelijk welkom.”

Bristow glimlachte en stak hem de hand toe. Manning was gedwongen tot gelijk vriendschapsbetoon. Hij had een gevoel of de spieren van zijn schouders scheurden, toen hij den ander de hand drukte en hij moest een gezichtsvertrekking van pijn wegwringen. Maar als dat het eenige was, waar hij bang voor hoefde te zijn, ging het nog best.

Bristow stapte de hall in en zei nog niets. Manning stond voor een raadsel, maar hij wees naar een stoel en schoof in doos sigaretten naar den detective toe.

Bristow knikte, nam een sigaret en stak die aan.

„Merci,” zei hij. Toen kwam er een half lachje en haalde hij zijn schouders op. „Kunt u raden, waar ik voor kom?” vroeg hij.

„Geen flauw idee,” zei Manning, terwijl hij aan de tafel ging zitten. Openens werd hij zich bewust, dat die voor twee personen gedekt was — de detective zou dat zeker ook opmerken, maar daar kon hij zich voor 't moment niets van aantrekken. „Of 't moest dit....”

Hij beklopte een krant, die met de voorpagina boven op tafel lag, naast de vork en het mes van Lorna.

Bristow knikte, zijn gezicht stond somber. Manning blies rook op naar

het plafond, trachtte onbekommerd te kijken en vroeg zich af, of dat hem lukte. De spanning van dat samenzijn begon ondraaglijk te worden, maar Bristow wachtte blijkbaar tot hij weer iets zeggen zou. Hij spande zich in.

„Weer een werkje van den Baron, denkt u?”

„Dat is 't wel haast zeker,” zei Bristow. Hij sloeg zijn beenen over elkaar en leunde achterover in zijn stoel, hij keek Manning peinzend aan. Manning werd hoe langer hoe zenuwachtiger; de inspecteur kon ieder oogenblik die tweede plaats aan tafel gewaarworden, een gedachte, die hij niet uit zijn hoofd kon zetten. Het betrof Lorna en wat er ook uit mocht komen, haar naam wilde Manning er buiten houden — ook verborgen houden voor Bristow, als dat te doen was.

„Ja,” ging de politiebeambte voort. „De dader droeg een blauw masker....”

„Blauw masker?” Manning fronste, bedacht onrustig, dat Bristow maar twee meter van het masker af zat. „Ik kan me niet herinneren....”

„Ik geloof niet, dat ik daar ooit over gesproken heb,” zei Bristow. „Een van de vaklui, die bekend heeft, dat hij den Baron les had gegeven, had 't óók over een blauw masker. Maar dat daargelaten. 't Is wel degelijk een zet van hem, want er werd ethergas gebruikt, en” — Bristow sprak op zeer grinnigen toon verder — „daar heeft die meneer mij óók eens een portie van gegeven. Dat was de eenige keer, dat ik hem persoonlijk ontmoet heb.”

Manning's bezorgdheid sloeg neer, als een doorgesprikt ballonnetje, er kwam een vrolijk gevoel voor in de plaats. De plotselinge lach in zijn oogen scheen op ijverige belangstelling te duiden, toen hij zich voorover boog.

„Heb je hem écht ontmoet, en heb je me dat nooit verteld? Je bent een stiekemer, Bristow!”

Bristow gromde, niet wetend, of hij zich gleived of beleedigd moest toonen. Hij besloot tot het eerste.

„Ik zou hem niet weer herkennen,” zei hij, verstrooid de kamer rondziende. „Maar dat óók daargelaten. Ik kom even langs” — hij lachte even en kreeg een kleur — „omdat ik zin had in een praatje, Manning. Zou me wel goed doen, dacht ik. De A. C. zal wel weer te paard springen, en ik....”

Bristow zweeg, de gemoedelijke uitdrukking verdween van zijn gezicht. Op dat moment kwam Manning's vrees terug, maar zij ging aanstonds op in bezorgdheid voor Lorna. Dat tweede couvert....

Maar de stem van den detective klonk staalachtig, er tikte een waarschuwing, dat er iets mis was gelopen, door Manning's geest.

„U hebt die geschiedenis zeker al gelezen?”

Manning probeerde zich in te prenten, dat zijn bezoeker die kwestie van de twee couverts uit den weg wou gaan. Hij knikte, zat te wenschen, dat Bristow ophield met kijken. Want de detective staarde nog steeds naar die eene plek, er was een uitdrukking in zijn gezicht, waar de inbreker geen wijs uit kon worden.

„Hij werd door een nachtwaker overvallen, is 't niet?” vroeg hij met groote

inspanning. „Er volgde een schietpartij...“

„Er volgde één schot,” zei inspecteur Bristow met een eigenaardig gewichtige stem. „Een schot met een Webley 32, Mannering — en we kunnen den kogel niet vinden. De voor de hand liggende oplossing van dat probleempje is, dat hij in den Baron terecht is gekomen.”

„Jawel,” zei Mannering, en zijn mond was droog. Bristow was nu de waarheid gevaarlijk dicht nabij.

„Dus dat nemen we maar aan,” zei Bristow.

Hij zat nóg al naar de tafel te staren. Mannering voelde, dat hij iets zeggen moest, of iets doen, waardoor de detective zijn blik af zou wenden. Bristow was niet erg kiesch. Hij hoefde niet zoo daverend te laten blijken, dat hij die twee couverts gezien had.

Opeens verschoof hij in zijn stoel, eindelijk nam Bristow's blik een andere richting. Mannering maakte zonder erg een beweging met zijn schouder, kneep zijn oogen dicht van de pijn en begon zijn linkerhand naar de wond te bewegen. Hij hield zich snel in, Bristow had het gezien.

„Heb je je bezeerd?” vroeg de inspecteur. Zijn stem leek duizend mijl ver te klinken, alsof hij zich op een aparte wereld bevond.

„Gisteravond gevallen, op 't bal bij Ramon,” zei Mannering, met een kort lachje. Hij was buitensporig op zijn hoede, buitensporig bang. Het leek wel, of Bristow iets wist. De man maakte hem dol.

„Zoo, op 't bal bij Ramon?” zei Bristow. Hij scheen nog ver weg te zijn, en zijn gelaatsuitdrukking was beslist gespannen, bijna ongeloovig. „Eh... u hebt u daár toch niet aan bezeerd, hoop ik?”

„Daar?” Mannering bouwde het woord na, wendde zich half opzij.

Toen bleekte de kleur weg uit zijn gezicht. Nu begreep hij, dat Bristow niet naar die tweede plaats aan tafel had gekeken. Hij had naar den kogel gekeken, die naast het ochtendblad lag!

„Da's precies een Webley 32,” zei Bristow, sprekend als in een droom. „Laat me eens kijken, Mannering.”

De deur van de slaapkamer was niet heelemaal dicht: Lorna Fauntley kon de gladgepoetste gestalte van Bristow zien zitten tegenover Mannering. Zij zou den detective niet gekend hebben, als dat geval met de Kenton-broche er niet geweest was, maar nu was ze blij, dat ze hem al eerder gezien had en op de hoogte was van zijn ambt.

Zij kon het gevaar van dat bezoek schatten.

Mannering was niet op zijn best. Dat gesprek met haar, zoo kort geleden, had hem natuurlijk aangegrepen, hij had nogal bloedverlies geleden — daar was hij wel gauw van bekomen, en hij vertoonde wel heel weinig sporen van zijn nachtelijk avontuur, maar 't feit bleef, dat hij den detective niet zoo licht zou kunnen verschalken, als wanneer hij lichamelijk en geestelijk ongedeerd was gebleven. Eenige minuten lang zat Lorna in angst. Zij wist niets van de samenwerking tusschen Mannering en de politie, zij kon zich geen reden denken voor dat ochtend-bezoek, als het geen verdenking was in verband met de inbraak bij Ramon. Haar hart bonsde toen zij door den kier van de deur keek, met scherpe aandacht.

Na de eerste minuten echter haalde zij vrijer adem. Zij bemerkte, dat Bristow vriendschappelijk deed, dat Mannering kalm en gerust bleef. Het gesprek tusschen de beide mannen drong tot haar door. Zij begon te begrijpen,

dat Mannering den inspecteur geholpen had, dat begrip bracht een vonkje in haar oogen aan 't dansen. Al was de toestand treurig, den humor van de combinatie zag zij óók. Al stond Mannering's afdwaling haar tegen, zij hoopte vurig, dat hij uit de handen van de justitie zou blijven en zij begreep, dat Mannering het volle profijt uit de situatie zou weten te trekken.

Zij vond dus, dat er geen reden tot ongerustheid was en verwijderde zich van de deur. Zij nam een stoel en zat even voor zich heen te staren, bedroefd en moe — zooals zij ook gekeken had, vóór Bristow kwam. Zij bepeinsde, met een wrang lachje, dat Mannering de heele waarheid geweten zou hebben, als de inspecteur vijf minuten later was komen aankloppen.

Wóú zij, dat Mannering het wist?

Dien ochtend nog had zij gemeend van niet. Zij wou voor haar liefde niet uitkomen, als die liefde tóch geen kans gaf op geluk; en van geluk kon er geen sprake zijn, zoolang de Baron zorgde voor het levensonderhoud van John Mannering. Zij kwam voor haar liefde uit, als zij de waarheid vertelde. Wat kon het baten? Alleen, dat zij zich schaamde, door den grond heen. Niets kon het opleveren dan leed voor hen beiden. Maar toen Mannering sprak, een kwartier geleden, was zij geleidelijk tot andere gedachten gekomen. Zij bewees hem misschien grooter dienst, als zij het wél vertelde. Het inzicht, dat hij had opgedaan, zou er door aangespitst worden; zij kon hem nooit krachtiger laten beseffen, dat hij, die misdoet, niet weet, wat hij aanricht, dan daárdóór; er kon geen sterker hefboom zijn, om hem van zijn weg af te brengen, dan het weten, dat hij door zijn misdad haar leven vergald had. Haar leven vergald en hun liefde weggemetseld in een graf... Of... óf... óf...

Hoe het met hun liefde gaan moest, kon zij niet overzien. Verdriet gunde zij hém niet en zichzelf ook niet. Maar het begraven van hun liefde, het verdriet, alles was beter, dan het bestaan en de luchthartigheid van den Baron.

Zij huiverde even, ging terug naar de deur.

Wat zij nu zag, wrong haar oogen wijd open van schrik en vervulde haar met onbedwingbare vrees. Zij voelde zich verstijven.

Bristow zat naar de tafel te staren. Hij zat te spreken met een hard, droog stemgeluid, waarin weinig of geen vriendelijkheid restte. Het was natuurlijk mogelijk, dat hij de aanwezigheid van iemand anders op de flat geconstateerd had, dat hij daar zijn eigen — onjuiste — gedachten over koesterde.

Toen keek zij de tafel over en haar hart scheen stil te staan. Zij hoorde Bristow's stem, vlak en ver weg.

„Da's precies een Webley 32. Laat me eens kijken, Mannering.”

En zij begreep, dat het de kogel was. Zij herinnerde zich, dat John daar naar gevraagd had en dat zij hem uit de badkamer had gehaald, met de bedoeling, hem aan John te geven. Toen was haar oog op de kranten gevallen, die zóó waren neergelegd, dat zij de vette kopregels zien moest en toen had zij den veelzeggenden kogel neergelegd, en er niet meer aan gedacht; zij had alleen aan Mannering gedacht en aan zichzelf, aan een relatie, die misschien kort afgekapt moest worden, vandaag of morgen — of die in onvoldaanheid voort kon slepen, als hun lijdzaamheid eeuwig duurde.

De kogel lag op tafel!

Haar geest werkte snel. Zij zag Bristow opstaan, zag de zeer rukkerige bewegingen, waarmee hij den kogel opnam

Vervolg op blz. 26

KHASANA

LIPPENSTIFT en ROUGE

zijn tegen weer en water bestand en kissproof. Onder de 6 kleuren van Khasana Lippenstift is ook de juiste kleur voor U.

Lippenstift: Fl. 1.25, -.75, -.35

Rouge: 1.-, -.35

Generalvertegenwoordiging: J. WINKEL JZN., · Den Haag · Merwedestraat 47

WAS
UW
WOLLEN
GOED
STEEDS
IN

LUX

Wollen jumpers vormen een prettige en praktische dracht. En het prettigste is, dat zij zo goed wasbaar zijn, als U tenminste Lux gebruikt, dat speciaal gefabriceerd wordt om fijn wollen goed te wassen. Door de nieuwe krulvorm is Lux nog sneller oplosbaar dan vroeger, en niettegenstaande zijn voortreffelijkheid is Lux geschikt voor elke beurs. Uiterst voordelig is het om Lux te kopen in het grote pak van 25 cent, dat meer dan de dubbele inhoud heeft van het gewone pak van 12½ cent. Op elk pak Lux bevindt zich een bon voor fraaie geschenken.

Als extra verrassing kunnen de Lux verbruikers thans in elk pak Lux de nieuwste Parijse modellen aantreffen van jumpers, sjaals, babykleding, enz. Al deze modellen zijn speciaal en uitsluitend ontworpen voor de fabrikan-ten van de bekende Koudwater Lux.

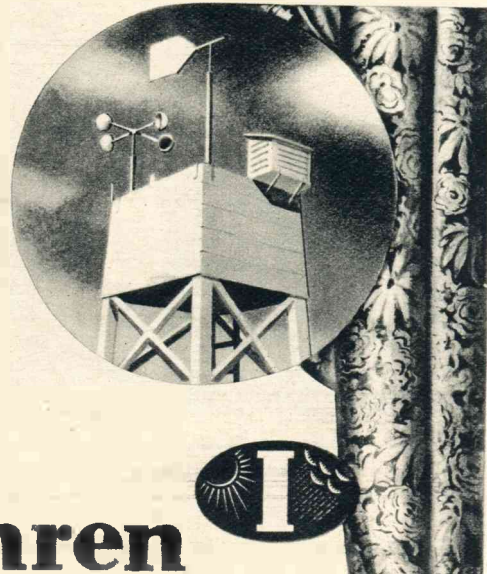
GEKRULDE LUX

LX 65-0141H

De Bilt seint....
(het heele jaar door)

Indanthren-Weer! Want Indanthren geverfde stoffen zijn buitengewoon geschikt voor het wisselvallige, Nederlandsche klimaat, omdat ze onovertroffen zon- en weer-echt zijn!

Prachtige zonnige kleuren voor gordijnen, meubelbekleding, kussens, kleeden en tafelgoed, die altijd frisch en helder blijven, omdat Indanthren bovendien onovertroffen waschecht is. Let dus vooral op het merk:

Indanthren

DE GEHEIME ZENDER VAN GROOT-ROTTERDAM

Hallo-hallo, dames en heeren. Hoort u het geloei van sirenen, dat ons microfoontje vastlegde op den nacht na Zondag, toen de geweldige brand was uitgebroken in de pakhuizen aan de Rijnhaven...? Meer kan ik er u niet van laten hooren, maar als u er niet bij geweest is, kan ik u vertellen, hoe fantastisch de vlammenzuil oprees in den donkeren nacht. Het was een angstaanjagend schouwspel met een weelde van kleuren; gele, paarse, blauwe, groene en roode kleuren, die door elkaar speelden en telkens weer spoot een fontein van vurige vonken omhoog, om neer te dalen als een gouden regen bij een vuurwerkfeest.

Een brand als deze in de havenbuurt van den Lincker-Maasoever is maar zelden voorgekomen in de Maasstad. Zeer hoog wordt de schade geraamd, die door de vlammen is aangericht. Vier groote pakhuizen, de panden Java, Borneo, Sumatra en Celebes, werden door de huilende vuurzee vernield.

Een groot publiek, dat op een afstand werd gehouden, en vele autoriteiten, waaronder de burgemeester van nabij, hebben het harde zwoegen van onze vrijwillige brandweer bij deze vuur-zwoep gadeslagen. Zoowat al het materiaal, waarover men beschikt, werd opgecommandeerd. Alle motorspuiten waren er en de drijvende spuiten en te zamen hebben die met een veertig gespoten op de loeiende vlammen. Men heeft den brand gebuscht, maar niet, voordat de vier panden van het veembedrijf van Pakhuismeesteren zoo goed als geheel platgebrand waren.

Niet platgebrand waren in brandweerkringen dezen nacht vergeten. Gelukkig zijn branden van dezen omvang in onze haven zeldzaam; laten we hopen, dat de brand aan de Rijnhaven de uitzondering zal blijven, die dezen regel bevestigt.

Dames en heeren, van de brandweer gaan we nu even naar de politie. Die is druk bezig, door strenger optreden, den Coolsingel op Zaterdag- en Zondag-avonden een ordelijker aanzien te geven. Maar daarover wilde ik het dit keer niet hebben. Ik wilde u meenemen naar den Doelen, waar onze agenten te zamen met agenten uit andere steden een concert hebben gegeven, waarop gespeeld is en gezongen. Een bekende spreekwijze leert wel, dat waar men zingt, geen booze lieden zijn en die waren er ook niet in den Doelen, maar met booze lieden hebben de agenten toch wel er eens van doen. Intusschen, het is een verheugend verschijnsel, dat de ordebewakers in hun vrijen tijd zoo nobele kunsten beoefenen als de muziek- en zangkunst. De burgemeester gaf door een ontvangst van de zingende en musiceerende agenten ten stadhuize ook blijk van zijn waardeering voor hun kunstzinnige prestaties.

En dan moeten we nu toch weer eens even iets over de sport zeggen, over de voetballerij natuurlijk. Dat is ons, al wisten we wel, dat het Nederlandsche elftal wat zwakker is dan het een tijdje geleden was, toch tegengevallen, deze nederlaag tegen de Franschen. Maar het is toch nog een zeer eervolle nederlaag geworden, zoodat we mogen hopen, dat van Heel en zijn mannetjes ons binnenkort met een overwinning zullen verrassen. We krijgen straks in het Rotterdamsche stadion de match tegen Luxemburg en dan in eind Februari de groote ontmoeting tegen de Belgen en dan verwachten we... maar neen, laat ons niet te voorbarig worden. Het was, zooals algemeen is opgevallen, niet overvol bij de match tegen Frankrijk in het stadion van de hoofdstad. De

Kon. Nederl. Voetbalbond zal nu zeker blij zijn, dat hij den gróóten wedstrijd, dien tegen de Belgen, aan Rotterdam heeft gegund, waar, naar de ingewijden weten te vertellen, de algemeene belangstelling voor de voetbalsport thans grooter is dan die te Amsterdam.

En daarmee, tot de volgende week op de golflengte: Groot-Rotterdam

Een geweldige brand woedde in vier groote panden van „Pakhuismeesteren” te Rotterdam. Op kranige wijze bestreed de Rotterdamsche brandweer de wilde vlammen, waarbij een brandweerman werd gewond. Overigens hadden geen persoonlijke ongevallen plaats. De schade bedraagt één millioen gulden!

De camera meldt:

Op 29 October j.l. werd in Nederland het feit herdacht, dat vóór honderd jaar de staatsman van groot formaat, dr. Abraham Kuyper, te Maassluis werd geboren. We plaatsen hier de foto van den eminenten Nederlander.

De speeltuinvereniging „Crooswijk” vierde haar eerste lustrum. — Een opname tijdens de receptie in het Crooswijksche Volkshuis, waar hartelijke gelukwensen golden.

Nog steeds: De ontploffing op de „Petrakis Nomikos”. — Bijna een jaar na de scheepsramp te Schiedam verliet de heer P. de Smit, walbaas bij Wilton-Feijenoord, de Dr. Nolestichting. De herstellende poseert even voor ons blad.

Tot burgemeester van Oost- en West-Souburg (Z.) werd benoemd de heer A. H. S. Steverding, lid van den gemeenteraad te Rotterdam en oud-wethouder, aldaar.

De heer dr. J. G. Ramaker te Breskens is benoemd tot econoom bij den Gem. Technischen Dienst van Rotterdam.

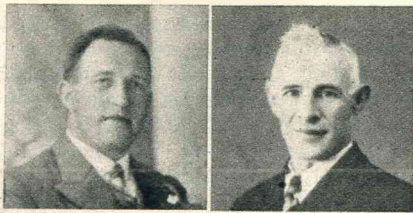
De heer D. de Koning, Strevelsweg te Rotterdam, was op 4 Nov. 25 jaar in functie bij de afd. Technische Dienst te Rotterdam. — De jubilaris.

Het echtpaar H. Bijl en Anna van Hervijnen te Hellouw deelde lief en leed een halve eeuw. — De getrouwen.

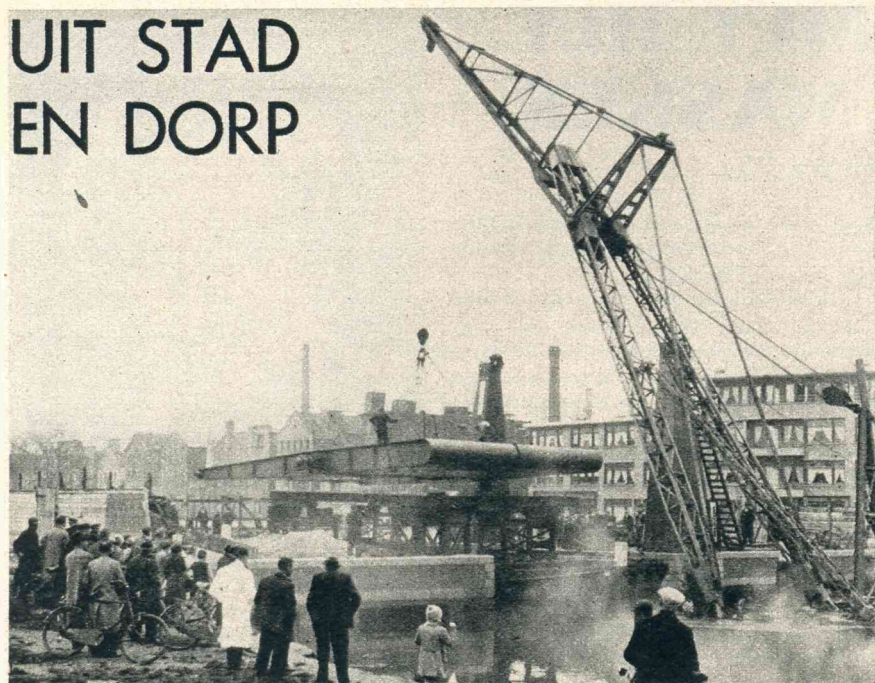

Het echtpaar C. v. d. Hoek-Pors, Kethelweg 18, te Vlaardinger-Ambacht, hoopt op 11 Nov. de gouden bruiloft te vieren. Het gelukkige echtpaar.

Twee jubilarissen te Gouda. Links den heer Kraayeveld, die 25 jaar in dienst was der firma Wever, banketbakkerij, en rechts de heer Cattel, die zijn zilveren jubilé vierde als smid bij de Kon. Ned. Stearinefabriek.

UIT STAD EN DORP

In Schiedam zal het smalle houten bruggetje over de Westerkade, dat het centrum met de stadswijk „de Gorzen” verbindt, worden vervangen door een moderne stalen brug. Onder groote belangstelling werd de balans, met behulp van een bok der firma „Gusto”, geplaatst.

Op 11 Nov. hoopt de heer A. Soek, Achterklooster Rotterdam, zijn 45-jarig brandweer-jubilé te vieren. De jubilaris.

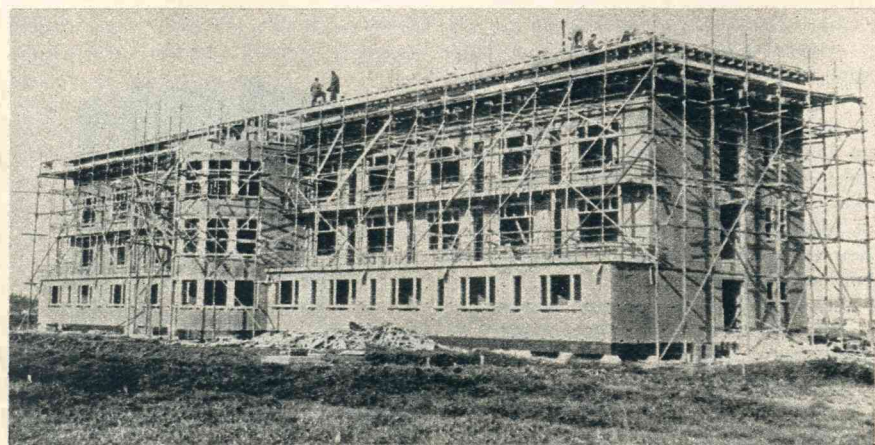
Dijkgraaf de heer Kromwijk legde den eersten steen voor sluis en sluiswachterswoning van 't waterschap Nieuwkoop, aldaar. De dijkgraaf-metselaar.

Hier zijn de vier geslachten, in vrouwelijke lijn, der familie Rekourt te Oudewater.

Bij het huwelijksfeest der echtgenooten Kl. Stolk en N. v. Oossanen, N. Maasstraat te Schiedam, plaatsen wij de kiekken der gelukkige echtelieden.

Te Gouda wordt in het nieuwe stadsdeel, nabij de Reigerstraat, een groot tehuis voor ouden van dagen gebouwd. Hoe het groeit!

Parijsche Wafels

Ze zijn er weer, die verrukkelijke Parijsche wafels, met de zachte roomvulling. Bestrooid met poedersuiker. Verlaagde prijs: per ons 20 ct.

VERKADE

VOELDE ZICH ELLENDIG

Nu rheumatische
pijnen verdwenen
en
goede humeur
teruggekeerd

Gekweld te worden door spit, jicht of rheumatische pijnen, daar is zelfs het beste humeur niet tegen bestand, zonder Kruschen Salts ten minste! Hier is een bekentenis, die voor zichzelf spreekt:

„Voordat ik Uw merkwaardig Kruschen Salts nam, voelde ik mij oud en ellendig. Ik had aanvallen van spit in mijn rug, rheumatische pijn in mijn beenen, knieën en één arm, en zenuw-rheumatiek van mijn rechterschouder langs mijn geheelen arm tot aan mijn vingertoppen toe. Een paar maanden geleden begon ik met 's ochtends in mijn eerste kop thee Kruschen Salts te nemen. Spit en rheumatische pijn zijn nu aan banden gelegd, en ik blaak van gezondheid. Mijn vrouw zegt, dat ik geheel verjongd ben, en onlangs werd, nog bij een oudleerlingendiner van mijn school door verscheidene „veteranen” in hun toespraken opgemerkt, hoe goed ik er uitzag. Voor menschen op mijn leeftijd (60) is Kruschen Salts een zegen.”

A. B. te W.

(Originele brief ter inzage.)
Rheumatische pijnen ontstaan maar al te dikwijls door onvoldoende ver-

wijdering van afvalstoffen uit het lichaam, waardoor schadelijke stoffen als urinezuur gelegenheid krijgen zich op te hoopen. De zes minerale zouten, waaruit Kruschen Salts bestaat, sporen de afvoerorganen, lever, nieren en ingewanden, op geheel natuurlijke wijze aan tot actievere werking, zoodat de gevaarlijke afvalstoffen snel en afdoende worden weggevoerd. Het bloed wordt hierdoor gezuiverd. Uw rheumatische pijnen zullen langzaam maar zeker geheel ophouden, om niet meer terug te keeren.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam, voorkomt.

Motten geen toegang!

Nu is het voor altijd uit met motschade, want er zijn stoffen, welke door EULAN blijvend gevrijwaard zijn tegen het invreten door motten.

Een goede raad:

Koopt met EULAN behandelde, d.w.z. blijvend motvrije mantel- en ulsterstoffen, stoffen voor smokings, rokken en andere gelegenheidskleding, vloerbedekking, meubelbekleding, dekens enz., te herkennen aan het EULAN-merk.

EULAN

DOE EEN DRUPPEL VAPEX OP UW ZAKDOEK

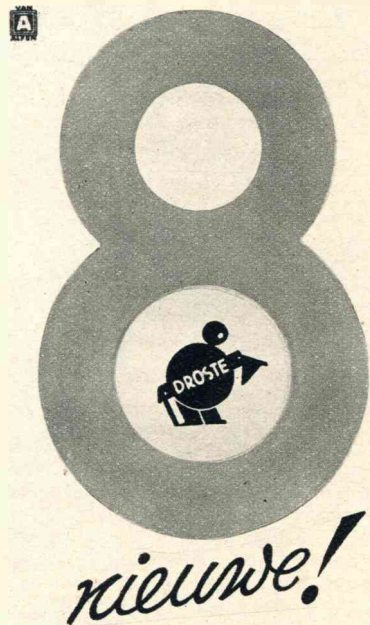
Het inhaleeren van den antiseptischen Vapex-geur vernietigt de ziektekiemen vóór zij gelegenheid krijgen in de gecompliceerde keel- en neuskanalen voort te woekeren en de organen te besmetten.

BESTRIJD UW VERKOUDHEID

U zult direct bemerken hoe verrassend snel de verfrissende Vapex-geur de neuskanalen opent, de ademhaling vergemakkelijkt en een eind maakt aan de benauwdheid. Overdag een druppel Vapex op Uw zakdoek en 's nachts op Uw hoofdkussen doodt de bacillen, geeft oplichting en voorkomt infectie der ademhalingsorganen.

Vapex is verkrijgbaar bij Apothekers en Drogist in flacons à fl. 1.25

H 2

Acht nieuwe, fijne bonbons heeft Droste weer uitgebracht. Uw winkelier heeft ze al! Vanaf 35 cent per ons.

NIDETTES GONFLETTES CRÈME DE LIQUEUR ASSORTI
BÂTONS GARNIS SECTORA SIDERO SELENO
TRIASTER

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor onze albums.

DE MAN MET HET BLAUWE MASKER

Vervolg van blz. 23

en bekeek. Zij zag ook Mannering's gelaatsuitdrukking, en zij begreep: Mannering wist, dat hij in de klem zat.

Hij zat in de klem. De politie kon dien kogel bestudeeren en bewijzen, dat hij kwam uit de revolver van den man, die den vorigen nacht Ramon's huis had bewaakt. Dit feit, met de kogelwond in Mannering's schouder, zou voor de justitie een afdoend bewijs zijn...

Op dat moment schenen de gevangenisdeuren al dicht te gaan achter John Mannering. Lorna Fauntley zag haast geen kans meer om te denken. Maar zij moest toch iets doen, er moest toch een uitweg zijn. Hoe kreeg ze dien kogel weg?

Plotseling kneep zij de oogen dicht — er kwam een idee.

Er was een weg, misschien zóo moeilijk, zóo gevaarlijk, dat het haar zoowel als Mannering in ongellegenheid bracht, als het mislukte. Maar als het slaagde, was John gered — zij had er haar eigen risico voor over. Zij vond het niet eens noodig, tijd te nemen om te denken.

De heele verdenking en de heele aanklacht hingen van dien kogel af. Die was het tastbare bewijs. Die kon voor de rechtbank getoond worden en in de revolver gepast — daar moest de heele zaak tegen Mannering op steunen. Als die kogel er niet was, redeneerde zij, was er ook geen bewijs. Bristow kon denken wat hij wou, maar met denken kwam hij er niet voor een rechtbank. Er waren tal van menschen, die getuigen zouden, dat ze Mannering van negen uur tot half één in de Nieuwe-Kunsthallen hadden gezien en zij zouden meenen, dat zij de waarheid spraken; volgens de kranten moest de misdaad om half twaalf gepleegd zijn, dus het alibi was er. Maar het zou alle kracht verliezen, als de kogel er tegenover stond. Dus moest die verdwijnen.

Zeer plotseling, met een lachje op haar gelaat, dat Mannering verbaasde en waar Bristow ietwat vreemd van keek, deed zij de deur van de slaapkamer open en kwam zij de zitkamer binnen.

Mannering werd bleek. Bristow keek verwonderd op, zijn oogen werden groot.

Lorna bleef staan, als verbaasde zij zich, dat zij twee personen vond in plaats van één. Een heel kort oogenblikje keek zij verschrikt, Mannering kon niet anders dan haar zelfbeheersching bewonderen. Toen kwam haar glimlach terug, zij keek Bristow aan.

„Ik wist niet, dat we gezelschap hadden,” zei ze. „Wilt u een kop thee, of ontbijt u liever geen tweemaal?”

Bristow wist niet, wat hij zeggen moest. Zijn gedachten waren weggerukt van de beschouwing van den kogel tusschen zijn vingers, hij wist haast niet meer, dat hij dien in handen had, terwijl hij Lorna aanstaarde.

„Tweemaal ontbijten?”

Lorna lachte luchtig. Mannering kon, hoezeer hij haar bedaardheid en vastberadenheid bewonderde, met geen mogelijkheid begrijpen, waar zij heen wou. Maar hij voelde wel, dat zij 't een of andere plan had. Eéns keek zij hem aan, snel, maar blijkbaar met een wereld van bedoeling. De hulpeloosheid, die hem doortrokken had, toen Bristow den kogel had gezien en van de tafel opgeraapt, verdween. Hier was een kans, misschien gering, maar ze was er. Lorna speelde in het volste vertrouwen haar

kaart uit; als iemand het ongeloofelijke bewerken kon, was zij het; hij voelde zijn pols sneller slaan.

„Ik veronderstelde, dat u al een keer ontbeten had,” zei Lorna, nog met hetzelfde lachje. Zij scheen van de spanning in de atmosfeer zalig onwetend en keek Bristow aan, die even aarzelde. Mannering ving zijn blik op, keek den inspecteur smekend aan. Het was veel verwacht, maar er bestond een flauwe mogelijkheid, dat Bristow zich liet overhalen, de zaak te laten rusten, al was 't maar voor een heel kort poosje, om aldus Mannering te besparen, dat hij onder de oogen van een vrouw werd ontmaskerd.

Bristow stond in verlegenheid aan zijn kneveltje te plukken. Hij vatte den smekenden blik en knikte langzaam, terwijl Lorna een derde kopje en schoteltje uit het buffet haalde, informeerde naar de hoeveelheid suiker, en of meneer melk gebruikte. Hij gaf werktuiglijk antwoord.

Lorna schonk drie kopjes in, gaf er één aan hem, hetgeen niets buitengewoons was.

Mannering keek op van haar zelfbeheersching, maar hij begreep er nog niets van. Zij wist van den kogel, zij moest den ernst van den toestand begrijpen, maar zij hield zich prachtig onnoozel. Bristow kon met geen mogelijkheid weten of zij iets van het gesprek had verstaan.

De inspecteur strekte zijn hand uit naar het kopje, merkte toen, dat hij het niet aan kon nemen, zoolang hij den kogel vasthield. Hij wist niet, dat Lorna haar spel berekend had op de overtuiging, dat hij het bewijsstuk niet uit handen zou leggen en trok snel terug. Maar hij was een heel klein oogenblikje te laat. Lorna liet een kreetje van schrik hooren...

Mannering zag, dat zij het kopje en schoteltje tegen de hand van den detective drukte; dit was het kritieke oogenblik — hij schreeuwde het haast uit van spanning. Het kopje wankelde en sloeg om. De thee, kokend heet, vloog over Lorna's vingers en over die van Bristow.

De detective schrok recht en liet den kogel vallen, toen de thee hem het vleesch schroeide; het duurde een seconde, voor hij begreep, dat hij in een strik was geloopt.

Lorna bukte zich bliksemsnel en nu begreep Mannering haar bedoeling. Hij had een gevoel of hij het uit moest bulderen om de geslepenheid van haar list. En nog speelde zij een rol, nog bleef zij vechten.

„O, neemt u me niet kwalijk!” zei ze. „Hoe kon ik zoo onvoorzichtig zijn! Nee... ik raap 't wel op...”

Maar Bristow was nu wakker.

„Overeind!” snauwde hij, en zijn stem klonk feller, dan Mannering haar ooit gehoord had.

Lorna kwam overeind, met het kopje en het schoteltje, die geen van beide gebroken waren, in de hand; haar blik was ijzig, toen zij den detective aankeek. Menige man zou door haar woorden en den toon van haar stem nog om den tuin zijn geleid.

„Ik begrijp u niet goed,” zei ze.

Bristow knorde, zijn oogen waren als agaat zoo hard.

„Ik begrijp u heel goed,” zei hij. „We zullen er niet zoo'n picknick van maken, als u schijnt te willen, jongedame. Waar is die kogel?”

De houdbaarheid van Uw kapsel

hangt voor een groot deel af van de toestand van Uw haar. Gezond, alkalivrij-verzorgd haar is elastisch en krachtig, zoodat het zich bijzonder gemakkelijk tot een modern kapsel met zachte en toch houdbare golven vormen laat.

Verzorgt daarom Uw haar met Zwartkop „Shampodor”, het moderne en volmaakte haarwasmiddel. Geen alkalische invloed, geen leelijke kalkzeepneerslag. Gezond, zeer mooi glanzend haar is het gevolg! Reeds de eerste proef toont U het verschil!

„Shampodor” voor iedere haarsoort en „Blond-Speciaal” per pakje 20 cent. Beide soorten ook „vloeibaar” in flacons van Fl. 0,35, 0,85 en 1,25!

Verlangt bij Uw kapper een haarwasmiddel met „Zwartkop Non-Alkali”, de geconcentreerde Shampodor!

ZWARTKOP „SHAMPODOR”

gegarandeerd alkali-vrij.

Oordeel...

... zelf over de verandering, welke Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream teweeg brengt in Uw teint. Deze crème dringt dieper in de poriën... reinigt de huid afdoender... verzacht, lenigt en voedt Uw huid... als geen andere crème, welke U ook voorheen mocht hebben gebruikt. Probeer nog vandaag Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream!

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER Hoogstraat 30 - Den Haag

„Kogel?” Lorna's toon, de vraag in haar stem, de uitdrukking op haar gezicht en het schijnbare onbegrip in haar oogen waren volmaakt. Zij staarde Bristow aan, wachtend op zijn antwoord.

De detective vloekte binnensmonds, voor 't moment overbluft.

Mannering voelde zich mateloos opgelucht. De reactie gaf hem een zekere lichtheid in 't hoofd, maar hij wist, hoe zwak hij stond en hij begreep, dat hij iets doen moest om Lorna te helpen, zonder inbreuk te maken op haar rol. Hij keek naar den vloer, naar het plasje thee, toen in de oogen van Bristow.

„Had u 't over een kogel?” zei hij, zijn stem klonk onnatuurlijk, zelfs in zijn eigen ooren. „Ik....”

Bristow knipte met zijn vingers, een gebaar van méér dan ongeduld. Hij kookte van woede, maar achter zijn woede stond gezond verstand en het bewustzijn, hoe groot de macht was, die achter hem stond. Hij was verschalkt, maar slechts voor 't oogenblik. De kogel was nog in de kamer, bijna zeker in de slanke hand van Lorna Fauntley.

„Probeer maar geen grapjes,” snauwde hij, en zijn oogen vlamden, toen hij Mannering aankeek. „Er zijn dingen, die de perken te buiten gaan, Mannering, en daar ben jij er één van.”

Mannering werd rood, maar hij lachte.

„U bent niet in orde,” zei hij bedaard. „U kwam al zoo opgewonden hier — u weet gewoon niet, wat u zegt... of doet.”

„Opgewonden!” Bristow blafte het woord uit. „Wou je me soms wijs probeeren te maken, dat 't geen kogel was?”

„Ik weet niet, waar u 't over hebt,” zei Mannering. De glans in zijn oogen sprak zijn woorden tegen, maar zijn mond bleef strak en ernstig. „Begrijp jij er iets van, Lorna?”

Het meisje schudde het hoofd; haar oogen waren ondoorgrondelijk.

„Hij is afschuwelijk onbeleefd,” zei ze. „Als hij een staaltje is van het personeel op de Yard, ben ik geneigd, om lady Kenton gelijk te geven.”

Mannering hield met moeite zijn gezicht in de plooi. Hij wist, Bristow wist en Lorna wist, dat de inspecteur geen schijn van aanklacht tegen hem in kon brengen, als hij den kogel niet had. Lorna had dien kogel in haar hand. Bristow dorst geen geweld te gebruiken — hij zou moeten wachten, tot er een vrouwelijke beambte van Scotland Yard kwam. Zij hadden daardoor een half uur tijd, of meer, om den kogel definitief uit den weg te ruimen. Wat een toestand!

Bristow's oogen werden koud en hard. Hij begreep, dat hij gesard werd — ze hoopten, dat hij iets dwaas zou doen. Maar hij was een te overgewinterd politiemans, om iets te wagen. Zijn stem klonk ruw.

„O, wou je 't zóó'n draai geven?” snauwde hij. „Zul je niet veel mee opschieten, Mannering. Jij bent de Baron. Dat zal die kogel bewijzen. Waar heb je de telefoon?”

Mannering wees naar een tafeltje in een hoek van de kamer. Bristow in dat opzicht probeeren te misleiden had geen zin — maar daarom was de detective nog niet aan het toestel!

Een seconde later voelde Mannering een snellen ommekeer van inzicht: weer nam de toestand een keer.

Bristow stak de hand in zijn zak en haalde er een revolver uit. Er was om zijn mond een norsch lachje, met iets triomfantelijks er in.

„Ja, ik weet dat 't tegen de instructies is,” zei hij, „maar een brutale zet heeft soms óók z'n voordeel, is 't niet

zoo? Ik heb 't dingetje meegenomen voorgeval ik den Baron — u — tegen 't lijf liep gisteravond. Nu komt het op zijn bestemming. In dien hoek daar — allebei!”

Mannering aarzelde. Lorna's oogen gingen wijd open, vrees rukte aan haar hart. Dit optreden hadden zij geen van beiden verwacht — het was een nieuwe, gevaarlijke crisis.

„Ik zou de voorzichtigste partij maar kiezen,” bromde Bristow. Hij was vinnig en onverzoenlijk en hij scheen in graniet veranderd te zijn. „Als 't afgaat, komt 't door u — omdat u verzet tegen me gepleegd hebt in de uitoefening van mijn plicht. Ik hoel nergens bang voor te zijn en u hebt kans, dat u nóg een kogel oploopt.”

Er was een gespannen stilte, toen hij zweeg. Eindelijk liet Mannering een kort, schel lachje hooren.

„Laten we hem zijn zin maar geven,” zei hij tegen Lorna, en hij begreep zelf niet, hoe hij zijn stem zoo vlak kon houden, want zijn hart bonsde wild.

Bristow's oogen fonkelden. Hij zag het paar naar den hoek gaan, de glans van ergernis werd een glans van voldoening bij Mannering's woorden. Hij hield zijn revolver naar zijn gevangenen gericht, terwijl hij naar de telefoon ging. Hij draaide het toestel zóó, dat hij zijn tegenstanders makkelijk in het oog kon houden onder het gesprek. Zij waren verloren. Mannering zou zich misschien bewogen en eenige risico getroost hebben, maar hij zou er Lorna niet aan wagen.

„Scotland Yard,” bromde hij. Er kwam een pauze. „Sergeant Tring,” hernam hij. „... O, Tring, kom even naar de flat van Mannering in de Brook Street, met twee man in burger en een vrouw. Ja, een vrouw. Verder niets. Hoe gauwer hoe liever.”

Met een zwierig gebaar legde hij den ontvanger neer.

„Daar is 't zoowat mee gebeurd,” zei hij kalm, hij glimlachte, weer zoowat de oude Bristow, welbekend en welbemind in het East End. „Ik moet eerlijk zeggen dat ik er van geschrokken ben, Mannering, en ik geef toe, dat ik je alleen door puur geluk gevonden heb — maar... we vinden ons mannetje altijd.”

Mannering haalde zijn schouders op. Hij dwong zich tot een lachje, maar gemeend was het niet. Het einde naderde, snel, weinig dramatisch. Zijn laatste inbraken, al zijn successen scheenen een groot deel van hun luister te verliezen. Hij ineende reeds de volle rechtszaal te zien, hij hoorde reeds den rechter en de jury, de dreunende stem van den officier van justitie. Het zou kinderspel zijn voor het openbaar ministerie. Er was haast geen verdediging mogelijk.

Mannering kreeg een gevoel van lichamelijke onwelheid.

Bristow scheen dat te merken, natuurlijk schepte hij er een boosaardig welbehagen in. In hem knaagde het geweldig, dat hij zoo voor den gek was gehouden, en nog steeds was hij een beetje bang voor de opmerkingen van Lynch.

„Je hebt dit nog voor,” zei hij, „dat je nu geen verzet hebt gepleegd, Mannering. En 't is een geluk voor je, dat je geen vuurwapens bij je hebt.”

Andermaal haalde Mannering zijn schouders op, Lorna's oogen stonden zeer groot. Zij greep Mannering's gezonden arm, hij voelde haar vingers trillen. Zij spraken geen van beiden.

„Je hebt zeker geen zin om me te vertellen, waar ik 't goed vinden kan?” vervolgde Bristow, aan zijn kneveltje tastend. „Dat zou me een massa tijd sparen.”

Mannering vermande zich met kracht. „Welk goed?” vroeg hij. Zijn stem

De 3 Martini's

MARTINI

MARTINI

MARTINI

WITTE MARTINI
Zacht en geurig
Juist iets voor
de dames

Opwekkend

Smakelijk

MARTINI

Gezond

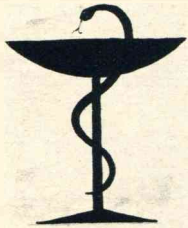
Pittig

Venus

Blouse

in elke betere zaak verkrijgbaar. Vraagt onze rijk geïllustreerde prospectus met de vastgestelde verkoopprijzen en het adres van den dichtstbijzijnden leverancier bij de N.V. Teweha, Rotterdam W. 13.

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Controle op de Aanbesteding van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

klonk opmerkelijk vast, hij verwonderde er zich zelf over.

Er glom iets van bewondering in Bristow's oogen.

„Fut heb je tenminste genoeg,” prees hij onwillig.

Lorna viel uit, toen de inspecteur de woorden van zijn lippen had. Haar zelfbeheersching was voorbij, zij hijgde zwaar.

„John — laat 't toch niet toe! Waag toch iets! Je kunt best weggelopen, je moet, je móét! Laat je toch niet arresteeren. John...”

Mannering greep sussend haar arm; haar uitbarsting gaf hem nieuwe kracht.

„Kalm,” zei hij. „Met zenuwachtigheid schieten we niets op, kind. Bristow heeft zich nu eenmaal in zijn hoofd gezet, dat ik de Baron ben, dus hij is toch niet tevreden, vóór het tegendeel bewezen is. Dus...”

Lorna slikte stevig. Zij keek op naar den man naast haar, zag zijn gezicht verstrakt in 'n vreemd lachje; natuurlijk, hij wou doorvechten tot het uiterste.

Er schoot een uitdrukking van twijfel in Bristow's oogen, maar zij was aanstonds weer weg. Hij lachte, een beetje heesch, bewoog zijn revolver.

„Die vlieger gaat niet meer op, als we 't goed gevonden hebben, dat je bij Ramon hebt weggehaald,” zei hij. „En den kogel.”

„O nee?” Mannering was uiterst kalm. Zijn geest werkte op hoogspanning, aan één ding en slechts één ding. De kogel. Hoe kon hij dat voornaamste bewijsstuk wegwerken? Lukte dat niet, was er dan nog een uitweg? Moest het misloopen, nu hij toch al besloten had, zijn afdwaling te herstellen?

„Nee,” snauwde Bristow.

Mannering boog plotseling het hoofd tot zijn lippen heel dicht bij Lorna's oor kwamen. Bristow veranderde een paar millimeter de richting van zijn revolver, dreigend.

„Geen kunsten,” waarschuwde hij.

„Probeer hem in mijn zak te moffelen,” fluisterde Mannering. „Niet antwoorden.” Hij ging weer recht staan, keek Bristow grijnzend aan. „Kunnen we niet eens gaan zitten?” vroeg hij.

De detective liep over van achterdocht.

„Ik heb je gewaarschuwd,” zei hij; „als je grappen probeert, maak je kennis met kogel numero twee, Mannering. Ik heb royaal mijn bekest van den Baron — meer dan royaal.”

„Ik vind hem zelf óók een beetje erg veelzijdig,” glimlachte Mannering.

Al sprekende maakte hij een beweging, Lorna liet den kogel uit haar hand in zijn zak glijden. Of bijna er in. Op het kritieke oogenblik maakte hij weer een beweging en het klompje lood viel op den vloer. Het plofte, terwijl Lorna een kreet van schrik uitte. Bristow's oogen schitterden, hij beging zijn eerste fout.

Hij sprong op den kogel af. Mannering zag het, haalde zijn linkerarm terug en sloeg naar den detective, met alle kracht, die hij in zijn lichaam had. Bristow doorzag de list een fractie van een seconde te laat. Hij zag de gebalde vuist opkomen voor zijn oogen, toen kwam het weeë geluid van den slag.

Bristow sloeg languit neer, zijn oogen rolden.

Lorna stond als versteend; het was zoo vlug gegaan. Mannering sprong naar de telefoon, terwijl Bristow nog op den vloer lag. Hij had zijn nummer al aangevraagd, vóór het hoofd van den inspecteur achteruit zonk, hij schermde zijn mond met zijn rechterhand af, maar die voorzorg had hij niet hoeven nemen, want de man was bewusteloos.

Mannering was bijna dol van opwindend, zijn oogen schitterden. Aan het wachten, tot hij gehoor kreeg, scheen geen einde te komen. Maar eindelijk klonk er een stem, een tamelijk slaperig en prikkelbare stem.

„Hallo daar. Ja?”

„De kolonel,” dacht Mannering.

„Ik wou Gerry even spreken,” zei hij, met groote moeite zijn stem zacht en rustig houdend. „Ja, Gerry Long — gauw alstublieft.”

„Oogenblikje,” bromde kolonel Belton, aan het andere einde van den draad.

De minuut leek een eeuw lang.

Bristow lag nog languit, buiten bewustzijn. Lorna scheen door de ontsteltenissen heen te breken, die haar had aangegrepen, toen zij den inspecteur neer zag slaan, en haar oogen lichtten op.

„Wat zullen we er mee doen?” vroeg zij.

„Wegwerken, als 't lukt,” zei Mannering snel. „Als die knaap me nog langer laat wachten, word ik...”

„Ik kan toch weggaan en hem meenemen?” riep Lorna uit. „Ik kan hem in de Theems gooien, of in een rioolput...”

„En hoopen last met de politie krijgen — jij in verhoor genomen en je vader en je moeder en...”

„Dat hindert niet. Als jij maar veilig bent.”

Er kwam groote warmte in Mannering's oogen.

„Je bent een groote schat” zei hij. „Maar ik denk, dat 't wel anders... ah Gerry...” Hij keerde zich om naar de telefoon, en Gerry Long, nu weer kalm en opgewekt, gaf snel antwoord.

„Mmm? Wou je mij hebben, Mannering?”

„Kom direct even naar mijn flat,” zei Mannering, „achterom. Zoo ben je al eens gekomen, weet je nog?”

„Ja.” Long sprak kort afgebeten — hij scheen den aandrang in de stem van zijn vriend te vatten.

„Blijf op 't plaatsje staan,” vervolgde Mannering vlug, „en vang een klein voorwerp op, dat ik je door 't raam toe zal gooien. Zorg dan dat je 't verliest. In een riool, in de Theems, doet er niet toe waar. En zorg in 's hemelsnaam, dat je binnen vijf minuten hier bent — als 't kan nog vlugger.”

„Goed,” zei Long, zonder een woord te verspillen, Mannering hoorde den klik der verbreking.

Hij wendde zich weer naar het meisje, zijn oogen tintelden van hoop. Maar er lag ook bezorgdheid in zijn gelaatsuitdrukking, want de tijd drong.

„Ik denk wel dat we 't halen,” mompelde hij. „Ik wou om een mooi ding, dat je niet hier was, lieveling, maar nu lijkt 't me maar 't beste, dat je blijft.”

Slot volgt.

PANORAMA, Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Ook mooie tanden vereischen regelmatig verzorging

Als U gave, blanke tanden bezit moet U ze door goede verzorging beschermen! En ook U, Mevrouw, die Uw tanden graag nog blanker wilt hebben: zorg dat zelfs de kleinste scheurtjes in en tusschen de tanden rein blijven door den invloed van een diep-doordringend schuim. Colgate's Tandpasta heeft deze eigenschap: haar schuim reinigt den mond grondig en voorkomt niet zelden tandbederf. Colgate's Tandpasta beschermt het tandglazuur en geeft Uw adem een aangename geur!

COLGATE

In tubes van 25, 40 en 65 cents.

**Millioenen
Levertraan**

Aangename, zachte smaak en slechts één lepel per dag:

Daárom nemen de kinderen ze graag in.

Groote rijkdom aan vitaminen, geeft op driemaal zooveel als van gewone levertraan.

Daárom geven de ouders de voorkeur aan deze krachtige levertraan.

Groote Flesch voor een maand **60 c.**

Dubbele Flesch veel voordeliger **90 c.**

Millioenen Levertraan
3 maal zoo sterk

De beste Levertraan voor Uw Kind

R-1321-G

★
**Na de vele „zware” en
 hoogst belangrijke
 films van de laatste
 weken meenen we goed
 te doen, thans onze
 aandacht eens te schen-
 ken aan deze bekoor-
 lijke Universal-liefdes-
 film met haar onein-
 dige verwickelingen en
 liefdesperikelen.**
 ★

Dit is een film van en met Heinz Rühmann, want niet alleen speelt hij hierin de hoofdrol, maar ook was de groote leiding aan hem toevertrouwd. En even sprankelend en blij als zijn spel altijd is, even charmant en gezellig is ook deze film geworden, waarin hij als de model-echtgenoot fungeert. Nog altijd is een zeer groot gedeelte van het publiek

Heinz Rühmann, de deftige bankier Bartlett, als een waardige afstammeling van een gedegen bankiersfamilie. Als model-echtgenoot is hij onovertreffelijk, al vindt zijn vrouw hem als zoodanig ook een mispunt.

De Model-echtgenoot

buitengewoon met hem ingenomen en al waren de films, waarin hij in den laatsten tijd verscheen, niet immer even gelukkig, het heeft ten minste nog geen schade kunnen doen aan zijn onbetwist goede reputatie. Wat bijvoorbeeld nog nimmer gebeurd is, geschiedt thans te Berlijn, waar de plaatsen voor deze film reeds vier dagen tevoren zijn uitverkocht.

Een beter argument voor onze veronderstelling is dan ook wel moeilijk denkbaar.

Toch is deze model-echtgenoot niet bijster origineel — meerdere malen is het hierin aangesneden

thema reeds voor de film behandeld — doch de manier, waarop de verschillende rollen en speciaal de hoofdrol gespeeld worden en de wijze, waarop het geheel werd ge-ensceneerd, maken deze film tot een kostelijk amusement, dat gretig zal worden genoten.

Naast Heinz Rühmann spelen nog Heli Finkenzeller, Leny Marenbach en Werner Fuetterer de resterende belangrijke rollen.

Dit is in deze film een nieuwe verschijning: het kamermeisje Mary: Alexa von Porembsky.

FILM-VARIA

Claire Dodd heeft een groote voorliefde voor handschoenen. Zij bezit op het oogenblik niet minder dan 256 paar.

Dat 13 niet altijd een ongeluksgetal is, is dezer dagen tot groote verwondering van het bijgeloovige Hollywood gebleken. John Beal, een M. G. M.-acteur, is namelijk op den

13den geboren en huwde op den 13den; zijn vrouw is op den 13den jarig en bovendien teekende hij zijn tegenwoordig filmcontract eveneens op den 13den.

Paramount heeft een contract afgesloten met den naar haar meening grootsten bariton van den laatsten tijd, een zekeren Ray Middleton. Het is echter nog niet bekend in welke film men hem zal laten optreden, daar gebleken is, dat het publiek voor louter zangfilms geen behoorlijke interesse meer heeft.

Czaar Nicolaas II als gast van keizer Franz Joseph van Oostenrijk tijdens een groote jachtpartij in de omgeving van Mürzsteg in 1903.

HEERSCHERS OVER RUSLAND

250 JAREN RUSSISCHE GESCHIEDENIS

door

E. J. Smetanic-Klinsky

8

NICOLAAS II

SLOT

Met den dood van den sterken Czaar Alexander III begint ook 't geleidelijke wegsterven van het monarchistische principe. Alexander was er nog in geslaagd, dank zij zijn voortreffelijke persoonlijkheid, de monarchie te behoeden voor verval en ten stormloop harer tegenstanders. Hij wist dezen tegenstanders zelfs respect en ontzag af te dwingen. Hij was het, die het lot van zijn land bepaalde en, bouwend op zijn gezond instinct, het wist te vrijwaren voor politieke avonturen en schokken.

Het einde van een dynastie

Zijn opvolger Nicolaas II bezat dien ijzeren absolutistischen wil zijns vaders niet. Toegankelijk voor allerlei vreemde invloeden, doordrenkt van het godsdienstige fatalisme van Alexander I, even wankelmoedig en ongedurig in zijn besluiten als de vermoorde keizer Paul, was de laatste Russische Czaar niet opgewassen tegen zijn taak als alleenheerscher.

En het was niet zijn volk, dat hem ten val bracht, maar het was zijn naaste omgeving, die, gebruik makend van zijn zwakheid, hem verkeerd voorlichtte en ten slotte berooftte van die kroon der uitverkiezing, die het volk nog steeds zag schitteren om de slapen van den gezalfde. Met den laatsten Czaar viel tevens het begrip van autoeratische macht en monarchie.

Het was niet zonder innerlijk protest en alleen onder dwang der traditie en der bepalingen der troonsopvolging, dat Nicolaas de macht aanvaardde uit de handen van zijn stervende vader. Zijn dagboek, dat hij pijnlijk nauwgezet bijhield, spreekt in die dagen niet van de verhevenheid van dat groote oogenblik. Het zegt zelfs in het geheel niets van zijn indrukken der troonsbestijging. De bladzijden van dit dagboek herhalen den naam der knappe Alice, de toekomstige Czarina van het Russische rijk, en treuren over den grooten doode en den beminden vader.

In zijn afhankelijkheid aan zijn familie, in zijn huiselijk geluk, dat hem geheel en al vervulde, maakte de laatste Czaar een haast burgerlijken indruk. Zijn bezieling was veel te klein en de maatstaven, die hij aanlegde, waren veel te bekrompen dan dat hij zich in die groote familie — zijn volk — tot hoofd en leider zou kunnen opwerken.

Zijn werkelijke grootheid lag in het martelaarschap, dat hij als geloovig christen op zich nam. Hij sloeg niet op de vlucht, toen zijn macht hem werd ontnomen en een nieuwe tijdszon hoven het rijk gloorde. Hij weigerde zijn leven in veiligheid te brengen in het buitenland en legde zijn eigen toekomst en die zijner geliefden onbevreesd voor de voeten zijner beulen.

Het jaar 1905 brak aan. Het zwaarste sinds het begin der nieuwe eeuw. Het zwaarste ook voor regering en volk.

Toen, begin 1904, de Russisch-Japansche oorlog uitbrak, had het er allen schijn van, of, in het gezicht van het gevaar, Czaar en volk zich tot een innigen bond hadden aaneengesloten. Het volk vertrouwde op de macht van het leger en zijn leiding.

Doch het tot dusver onbekende en onderschatte Japan versloeg de keizerlijke troepen. De Russische vloot werd vernietigd en de val van de vesting Port Arthur dwong Rusland tot vredesonderhandelingen, die niet veel goeds voorspelden.

Een golf van verontwaardiging deinde over het heele land. Legeraanvoerders en regering kregen de schuld der smadelijke nederlagen en de onder Alexander III tot zwijgen gebrachte oppositie stak dreigend de vuist weer op.

Onder de leuze „constitutie” ving de terreur met ongekende hardnekkigheid aan in alle deelen van Rusland en — zooals vroeger — werd het leven der hoogere staatsbeambten bedreigd door revolver-

schoten en bomaanslagen. Ditmaal echter werden de daden van terreur zwijgend geduld en alleen het gewone volk geloofde nog aan de macht van het gekroonde opperhoofd, aan diens onschuld en goedheid. De haat van de massa gold — net als vroeger — den adel en de bureaucratie, die tusschen het volk en den Czaar stond en het probeerde in een reusachtigen optocht het winterpaleis te bereiken om „vadertje Czaar” persoonlijk een smeekschrift te overhandigen.

Op 2 Januari 1905 waren het duizenden arbeiders, die met afbeeldingen van Czaren en heiligen door de straten van Petrograd trokken. Aan het hoofd van den stoet liep een in het zwart gekleede pope, die het volk tot bij den Czaar zou brengen.

Deze vreedzame manifestatie werd verkeerd begrepen. Soldaten vuurden op het volk en kozakkenzwaarden sloegen de rijen neer en tevens het laatste restje geloof aan de rechtvaardigheid van den gezalfde.

Wat wist de Czaar, die zich niet in het winterpaleis bevond, maar in Sarskoje Selo, van dit alles? Hij vernam het bericht over dien „bloedigen Zondag” en zijn tweehonderd slachtoffers eerst, nadat alles voorbij was.

„Ach God,” zoo schreef hij in zijn dagboek, toen hij het bloedig gebeuren vernomen had, „hoe smartelijk en zwaar is het.”

Op dien bloedigen Zondag volgde een opstand, die zich over het gansche land uitbreidde. De arbeiders in de steden legden hun werk neer en te lande keerde de volkswoede zich tegen de grootgrondbezitters. Eerst langs de Wolga, dan rondom de Kaspische Zee en in de Oostzee-provincies gingen de bezittingen van den adel weldra in vlammen op. Het kwam zelfs tot opstand bij marine en landleger en stad en land werden overstroomd door allerlei proclamaties, die het volk opriepen tot opstand tegen het regiem en voor de republiek.

De toestand was uitermate kritiek. Militaire strafexpedities gingen met ontzettende strengheid te keer tegen de opstandelingen, hetgeen beantwoord werd met een algemeene staking, zooals Rusland er voordien nog nooit een had gekend. Treinen bleven steken, waar ze waren, steden lagen in duisternis gehuld. Zelfs de machine van den staat hield op te werken.

Machteloos zat de Czaar in het kasteel Petershof

en wachtte met de gelatenheid van een fatalist op het geen het lot het land zou brengen. Had hij de kracht gehad van een Alexander III, dan zou zijn initiatief misschien voldoende geweest zijn om in het duistere gewirwar der gebeurtenissen een lichtpunt te brengen. Maar Nicolaas miste de kracht van zijn vader. Het eenige, dat duidelijk naar voren kwam, was het koppig vasthouden aan de gedachte van zijn alleenheerschappij. Ofschoon hij in werkelijkheid nooit een alleenheerscher was geweest, wilde hij zulks toch blijven in de oogen van het volk.

De constitutie, die minister graaf Witte hem als eenigen uitweg voorlegde, scheen Nicolaas zelfs in dien toestand eenvoudig schandelijk. Hij, de heerscher-in-schijn, deed alles om althans dien schijn op te houden.

Op een somberen triestigen dag van 1905 kwam de reuzengestalte van den oom van den Czaar, Nicolai Nicolajewitsch, in het slot binnenvallen. Met den loop van een revolver op zijn borst gedrukt bleef hij staan voor den hofmeester van den Czaar. „Graaf, ik wil onmiddellijk den keizer spreken en hem smeecken het programma van graaf Witte te onderteekenen. Doet hij het niet, dan schiet ik me met deze revolver een kogel door het hoofd!”

Het is tot nog toe nog altijd een geheim, wat den vastberaden grootvorst tot een dergelijk zwaktevertoon dreef. Had de occultisch-spiritistische omgeving, die zijn hof beheerschte, hem een tip gegeven of zag hij in die constitutie werkelijk het heil en de redding der dynastie?

De sterke overwon den zwakkere. Na een kort onderhoud tusschen grootvorst en Czaar was het verdere lot van het rijk bezegeld, want op dienzelfden dag had Rusland opgehouden een autocratisch bestuurd land te zijn. De Czaar moest de goddelijke macht zijner zending met zijn volk deelen. Nicolaas gaf het laatste, dat hij te geven had: den uiterlijken schijn...

In die beperking der keizerlijke macht was het vooral de echtgenoot van den monarch, Alexandra Feodorowna, die het naderend onheil bespeurde. De voormalige prinses van Hessen voelde zich met haar sterk tot mysticisme neigende natuur snel thuis in de geheiligde atmosfeer der orthodoxie en der

byzantijnsche opvattingen van het absolutisme. Haar geloof in de goddelijke zending van den Czaar was even diep als oprecht en zij verloor dat geloof ook dan niet, toen de laagste vertegenwoordigers van het volk, over hetwelk hij moest heerschen, hem van zijn vrijheid beroofden en degradeerden tot gevangene van het proletariaat.

Dit geloof hielp haar heen over de zware uren hunner gezamenlijke ballingschap en schonk haar de kracht eener martelares, toen zij aan de zijde van den ontroonden Czaar in christelijke gelatenheid zijn treurig lot deelde.

„Geloof en godsdienst spelen een zoo groote rol in mijn leven. Ik kan zulks onmogelijk licht opvatten en als ik mij ergens bij aangesloten heb, is dit voor eeuwig. Ditzelfde geldt voor mijn liefde en genegenheden. Ik heb een veel te groot hart, dat me verteert...”

Deze ernstige woorden, die Alexandra Feodorowna tijdens den wereldoorlog schrijft aan haar echtgenoot, openbaren de ziel der laatste Czarina.

Zij bemindde den uitverkorene van haar hart even diep als zij in hem geloofde en die beide begrippen: liefde en geloof versmolten aldus tot de hoofdelementen van haar bestaan.

Liefdevol offerde zij zich op voor hem en voor zijn kinderen en de Czaar beantwoordde die liefde met dezelfde oprechtheid en kracht.

Indien er in de laatste twintig jaren van het Russische Czarenrijk niets schijnt te zijn, dat blijk geeft van bestendigheid en levensduur, dan is er toch deze ontroerende zeldzame liefde, die alles overleefde en alleen door den dood werd beëindigd.

Een bloedig slot

De in 1914 ontbrande wereldoorlog liet de macht van den Czaar voor het laatst opflikkeren. De profeten der revolutie moesten voorloopig de vlag strijken voor de golf van vaderlandsliefde en geestdrift, die over het rijk sloeg. Het 300 jaar oude geslacht der Romanows vond zijn ouden luister terug in den persoon van zijn laatsten vertegenwoordiger.

In het begin boekten de Russische troepen menige

overwinning. Zelfs de totale ondergang van twee Russische armeekorpsen in de Masurische moerassen was niet in staat den zegedorst der massa te breken. Eerst de lente van het daaropvolgend jaar bracht de eerste bittere ontgoochelingen. Gebrek aan munitie en wapens, gebrek aan organisatie en het vreeselijke woord „verraad” brachten verwarring in leger en volk.

Het wantrouwen ten opzichte van de legerleiding, de ministers en het hof groeide met de ontgoochelingen van dezen oorlog. Onder de geweldige inspanning, die deze vreeselijke slachting eischte, verdween het geloof aan het gunstig einde en — zooals steeds, wanneer ontevredenheid en twijfel hoogtij vieren — achtte de verborgen revolutionaire geest zijn tijd gekomen.

De roode woeling begon in de reserve-bataillons der garderegimenten te Petrograd. Deserteurs van het front vormden groepjes toehoorders in de straten, zaaiden oproer, paniek en haat. Aan het front zelf werd de opflikkerende vlam van den opstand gevoed door honger en ontbering.

De pers ging te keer als een furie. Theater, literatuur en film rukten het volk nog verder uit elkaar en toen de levensmiddelenprijzen opliepen, braken te Petrograd de eerste groote onlusten uit, waaraan werd deelgenomen door muitende militairen. De sterk verdeelde wankelmoedige regeering had de kracht noch het middel meer om deze onlusten te bestrijden, die ten slotte uitgroeiden tot een kokende revolutie.

Onder den drang der omstandigheden deed Nicolaas II op 2 Maart 1917 afstand van den troon ten gunste van zijn broeder Michael, die echter weigerde den troon te aanvaarden. Aan de regeering der Romanows kwam een einde...

Op 22 Maart is de Czaar met de zijnen zelfs geen vrij man meer. Hij, de heerscher over een volk van bijna tweehonderd millioen, is een gevangene. De mogelijkheid om naar het buitenland te vluchten wijst hij beslist af en hij valt met al de zijnen in den nacht van 16 Juli 1918 onder de moordende handen van den rooden machthebber.

Een hoofdstuk der Russische geschiedenis is ten einde...

„ZOU IK DAT OOK KUNNEN BEREIKEN?”

.... traktement, hetwelk sedert 1 Juni 1935 bedraagt:

voor sergeant	f 136.- tot f 220.-	p. mnd.
voor sergeant-majoor . . .	f 144.- tot f 248.-	p. mnd.
voor Adjudant-onderofficier	f 156.- tot f 280.-	p. mnd.
voor onderluitenant . . .	f 168.- tot f 380.-	p. mnd.

Gij kunt het, indien gij doet als deze jongelui.
Zij zagen hun kans en grepen die aan! WAAROM GIJ NIET?

De dienstneming bij het KONINKLIJK NEDERLANDSCH-INDISCH LEGER is weer opengesteld voor de

INFANTERIE, CAVALERIE, ARTILLERIE, GENIE EN HOSPITAALDIENST

Ongehuwde Nederlanders tusschen 18 en 30 jaar kunnen hiervan profiteren, mits zij van zeer goed gedrag en flinke kerels zijn. Voor Cavalerie moet men in het bezit zijn van een rijbewijs. Zij, die technisch of meer uitgebreid onderwijs hebben gehad, hebben de voorkeur voor plaatsing bij het wapen der Genie. Dienstneming geschiedt onder wederzijdsch proefverband. Vraagt inlichtingen aan den

**KONINKLIJK
NEDERLANDSCH-INDISCH LEGER**

Een greep uit de brieven aan president Roosevelt

ook directe en persoonlijke hulp van den president.

Roosevelt neemt het echter zeer ernstig op en het interesseert hem uitermate, door welke zorgen en problemen zijn volk gekweld wordt. Maar het is een volslagen onmogelijkheid iederen dag die brieven door te werken en af te handelen. Al zou Roosevelt iederen dag vierentwintig uur niets anders doen dan deze brieven opensnijden en lezen, dan nog zou hij er maar een klein gedeelte van kunnen verwerken. Daarom kijkt hij alleen de post in van zijn naaste familie en zijn intiemste vrienden en moet hij de behandeling van de overige post aan anderen overlaten.

Ongeveer drie procent van de post blijft op 't Witte Huis om te worden afgedaan. De rest wordt elders verwerkt. De brieven worden er op goed geluk uitgepikt door twintig tot vijftientwintig kantoorbedienden die ze weer distribueeren. Soms echter is het aantal te overweldigend!

Een aardige vergissing werd onlangs begaan met een brief van een der intiemste medewerkers van Roosevelt. De bediende, die den brief opende, las de beginwoorden: „Het was 'n groote steun en verlichting van u te vernemen. . . .” en hij onderstreepte het woord „steun”, zoodat de brief bij de administratie van 't Amerikaansche steunwezen terecht kwam, de „Federal Emergency Relief Administration”.

Negen van de tien brieven, die aan den President zijn gericht, bevatten een verzoek om hulp. Daar de meeste hiervan om werk vragen, belanden zeventig procent van deze brieven bij de administraties der steunregeling en werkverschaffing. Daar, ondergebracht in 't voormalige Washington Auditorium, op 'n halve mijl afstand van 't Witte Huis, behandelen een zeventig kantoorbedienden de vloedgolf van correspondentie, die iederen dag aan Roosevelt gericht wordt.

Aanhangers van Roosevelt hebben hem aangeraaden in het raam zijner hervormingen, door hem onlangs aangekondigd, een soort openbare correspondentie in te schakelen, onder toezicht van het Witte Huis, als een stap in de richting om op nog bredere schaal voeling te kunnen houden met zijn onderdanen die hun hart voor hem wenschen uit te storten.

Een van de karaktertrekken der Amerikanen is de zin voor humor. Voor gezonden, telkens doorbrekende humor. En hoewel de meeste brieven aan Roosevelt gericht erg gezwollen en hoogdravend zijn van stijl, wekken de meeste toch 'n zekeren lachlust op en komt telkens weer die zin voor humor naar boven. De klerken, die de brieven te behandelen hebben, schreien 't eene oogenblik tranen van het lachen, terwijl ze vlak daarop tranen schreien van medelijden of diep, warm medegevoel.

Een bloemlezing, in 't wilde weg gekozen, moge eenig idee geven van de post, die iederen dag aan Roosevelt gericht wordt.

„Mijn moeder is erg ontwikkeld. Zij spreekt vloeiend drie talen en zij heeft zelfs een gedicht geschreven, dat niemand wil koopen.”

„Ik ben van idee veranderd om een koe te koopen. Ik ga nu een cursus volgen in schoonheidsmiddelen.”

„Ik heb den auto alleen maar nodig om de wasch op te halen voor mijn overspannen en overwerkte vrouw.”

„Ik heb geen vader of geen moeder meer, alleen maar een verwaarloosde vrouw.”

„Ik heb gehoord, dat 't gouvernement steun verleent aan menschen en vee. Nou, ik ben geen mensch en ook geen koe, maar ik ben een arme weduwe met vier kinderen.”

„Ik denk, dat ik m'n huishouden zal moeten verdeelen, mijn schoonmoeder inbegrepen.”

„Ik ben een vrouw van tweeënzestig jaar, maar ik kan, als ik weduwe ben, best voor achtenveertig doorgaan.”

„Ik ben blij, dat u een flinkere president bent dan president Hoover. Geef mij a.u.b. een goede betrekking of een schoenwinkel. God belooft den milden gever. God zou 't zeker gaarne zien, dat u me een schoenwinkel gaf. Of heeft u soms een baantje voor me op 't Witte Huis? Ik zal op u stemmen, als u zulks doet.”

„Stuur mij a.u.b. meteen geld. Liefst tweeduizend dollar. Stuur mij geen chèque, maar ineens baar geld.”

„Ik schrijf dezen brief in gewoon schrift, zoodat

uw stenograaf hem niet kan lezen. Het is strikt vertrouwelijk.”

„Mijn vrouw werkt den heelen avond maar zij krijgt nooit geen geld. Maar dat is toch beter dan niets.”

„Bij dezen kom ik informeren, of u niet 'n geschikten man voor me weet om te trouwen. En dan vraag ik u, of u ons huis wilt inrichten en u ervoor kunt zorgen, dat ik borden en 'n servies en zoodal meer krijg. Als ik 'n man krijg met wat geld, dan moet hij 'n eigen automobiel krijgen. Als Rockefeller of Carnegie mij wilden helpen, dan zou ik hen allemaal eens op 'n dineetje uitnoodigen.”

Er steken natuurlijk ook stijlbloempjes tusschen. Bijvoorbeeld:

„Beste mijnheer en compagnon: ik hoop, dat, gij het, goed, maakt; ik niet, ik ben 57 jaar, oud; en ik heb, een, been, ik werk, niet, omdat ik, maar één been heb, ik bedel, voor, geld, omdat ik, een been, heb, ik ben, 57, jaar, oud; en ik heb, een, been, ik bedel, sinds ik, een been, heb, om, geld, sinds ik, één been, heb, heb, een, been, wilt, u, omdat, ik, maar, een been, heb, mij helpen, mijn been, terug, te krijgen en, uw, een-been-onderdaan, verplichten.”

„Beste, eerwaarde mr. Roosevelt, beste mijnheer, het doet mij plezier u een paar regels van geweldige beteekeniste kunnen schrijven. Als ik niets van u hoor, dan schrijf ik naar Uncle Sam.”

„Beste President. Ik stel me met u in verbinding om u 'n plan voor te leggen dat de werkloosheid voor eeuwig van de aarde zal verbannen. Alle naties kunnen aan dit plan mee werken. Dit plan bestaat in 't bouwen van een reusachtig gebouw, waaraan alle naties, ieder land in de wereld, kunnen meewerken. Ik zou het u dolgraag uitleggen.

Dit huis zal 'n park hebben en 'n vijver met alle soorten visch erin, alle soorten vogels, alle soorten walvissen, alle soorten schepen en werven, alle soorten steenhouwerijen en van hout. Alle soorten metaal, goud en zilver, koper, tin en lood. Alle soorten slangen en andere ondieën. Alles wat leeft moet in dit gebouw worden ondergebracht. Schrijf a.u.b. meteen terug en laat mij wat hooren. Als ik eens met u kon praten, dan kon ik alles uitleggen.

Uw. . . .”

Met allerlei problemen wordt Roosevelt geplaagd. Bijvoorbeeld:

„Beste mijnheer de President,

Mijn moeder is onlangs overgekomen uit Duitschland om mij een kort bezoek te brengen. Den dag na haar aankomst presenteerde zich reeds 'n jongeman, die haar in de Engelsche taal wou onderrichten. Het is 'n zeer beleefde jongen en zij is reeds met de lessen begonnen. Mijn moeder was erg verwonderd, maar zij vindt het toch wel aardig.

Maar nu kwam hier gisteravond een juffrouw van de WPA en die zei, dat mijn moeder op 'n zeker adres moest komen om polkahaar te laten knippen en het te laten watergolven. Ik heb mijn moeder reeds meerdere malen uitgelegd, wat de WPA beteekent, maar ze begrijpt het niet.

De kwestie is, dat mijn moeder geen polkahaar wil hebben. Is het tegen de wet, als mijn moeder blijft weigeren?

Uw trouwe. . . .”

Of een brief, die zoo helder van bedoeling is als deze:

„Ik heb ze op den steun mijn toestand uitgelegd en ze zeggen, dat 't komt, omdat ik bij mijn vader op de boerderij woon.”

Of:

„Nou, mijnheer Roosevelt, vraag ik u, mij een rooden auto te sturen en een U.S.-chèqueboek. Ik ben vol lust om te werken.”

Of:

„Beste mijnheer Roosevelt. Ik ben hier geboren en heb hier mijn heele leven gewoond. Ik maak het zeer goed. Maar ik ben jong en ik zou zoo graag eens wat meer van het leven zien. Ik verlang zoo naar palmen en naar den woestijnwind. Ik zou zoo graag eens echt Fransch hooren spreken en mij er persoonlijk van overtuigen, of er in Londen werkelijk mist hangt. Toch was ik ook al tevreden, als ik eens naar Californië of Washington kon gaan.”

Natuurlijk volgt dan steeds het verzoek om geld.

Brieven uit alle uithoeken der Vereenigde Staten:

„Dierbare”...
„Beste president”...

„President F. D. Roosevelt,
Witte Huis, Washington D.C.

Beste President,

Ik schrijf u enkele woordjes in de hoop, dat u zult willen helpen. Mijn muilezel is weggegaan, nu reeds vijf weken geleden. Ik kan hem nergens meer vinden. Laat mij a.u.b. iets van u hooren.

In geweldige spanning afwachting. . . .”

„Beste mijnheer President,

Mijn vrouw verwacht de volgende maand een baby. Bij den steun zeggen ze, dat 't in orde is en zij zullen de onkosten betalen. Mijn vrouw en ik dachten, dat het wel leuk zou zijn, als we de baby Fera noemden, dat is de naam van uw steunactie. Als het Congres er geen bezwaar tegen heeft en de naam in orde is, wil mij dat dan a.u.b. per brief even laten weten.

Uw vriend. . . .”

Dergelijke brieven ontvangt president Roosevelt iederen dag. Het aantal brieven, dat den president dagelijks bereikt, varieert van tweeduizend tot zeven-duizend. Dit hangt met verschillende dingen samen. Bijvoorbeeld als het slecht weer is, dan stijgt het aantal brieven meteen! Als de menschen gedwongen zijn binnen te blijven, schijnen ze 'n bijzondere inspiratie voor 't schrijven van dergelijke brieven te krijgen!

Vertoefte de president niet op 't Witte Huis, dan loopt het aantal brieven direct terug. Stakingen, watervloeden, windhoizen en dergelijke natuurrampen in de Vereenigde Staten doen 't aantal meteen stijgen. Ook indien de pers aardige levensbijzonderheden over Roosevelt vermeld heeft, vindt dit direct zijn weerslag in 't aantal brieven. Als de president aan een of andere stichting uit liefdadigheidsoogpunt een belangrijke gift heeft geschonken, dan stroomden duizenden dankbrieven binnen en. . . . natuurlijk ook bedelbrieven van menschen, die daardoor nieuwe hoop hebben gekregen.

De brieven komen uit alle hoeken der Staten binnen en zij zijn geschreven door menschen van iederen leeftijd.

President Roosevelt ontvangt een post, die geheel anders is dan die der vorige Amerikaansche presidenten. Dit komt hoofdzakelijk, doordat Roosevelt er in zijn radio-toespraken geregeld om vraagt. Telkens weer dringt hij er op aan, dat de menschen hem hun problemen voorleggen en het gevolg is, dat de bedrukte zielen uit 't geheele land hem hun nood komen klagen. De meesten denken, dat zij de eenigen zijn, die hem schrijven en zij verwachten dan

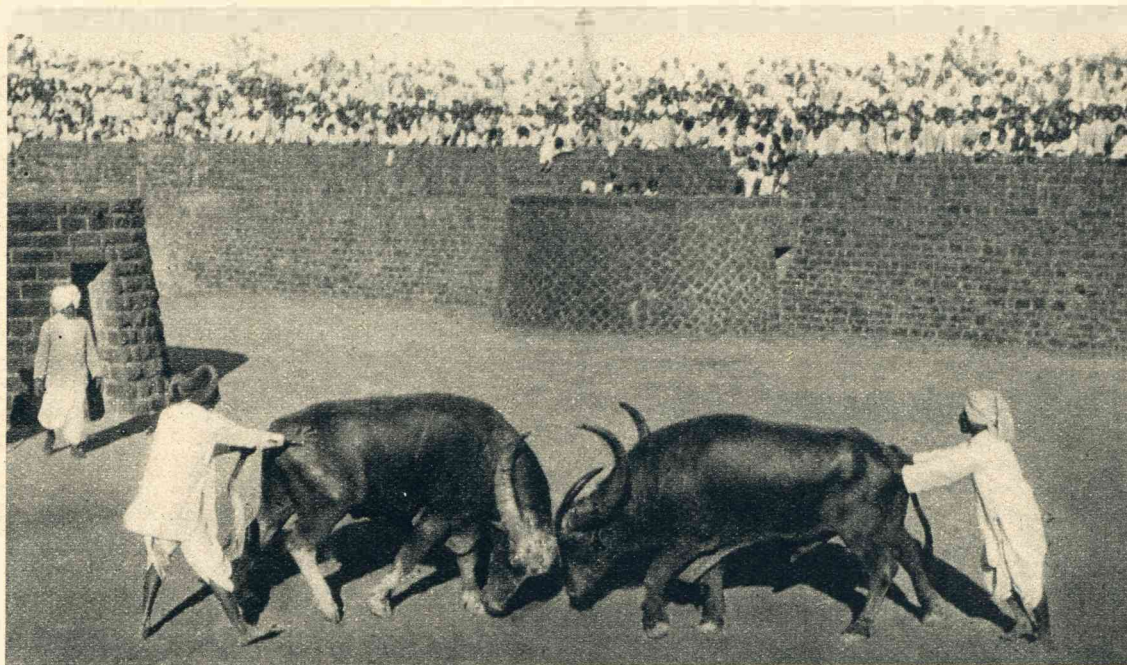
DEN MEESTER GETROEFD
NAAR EEN AQUAREL VAN JOS. ROVERS

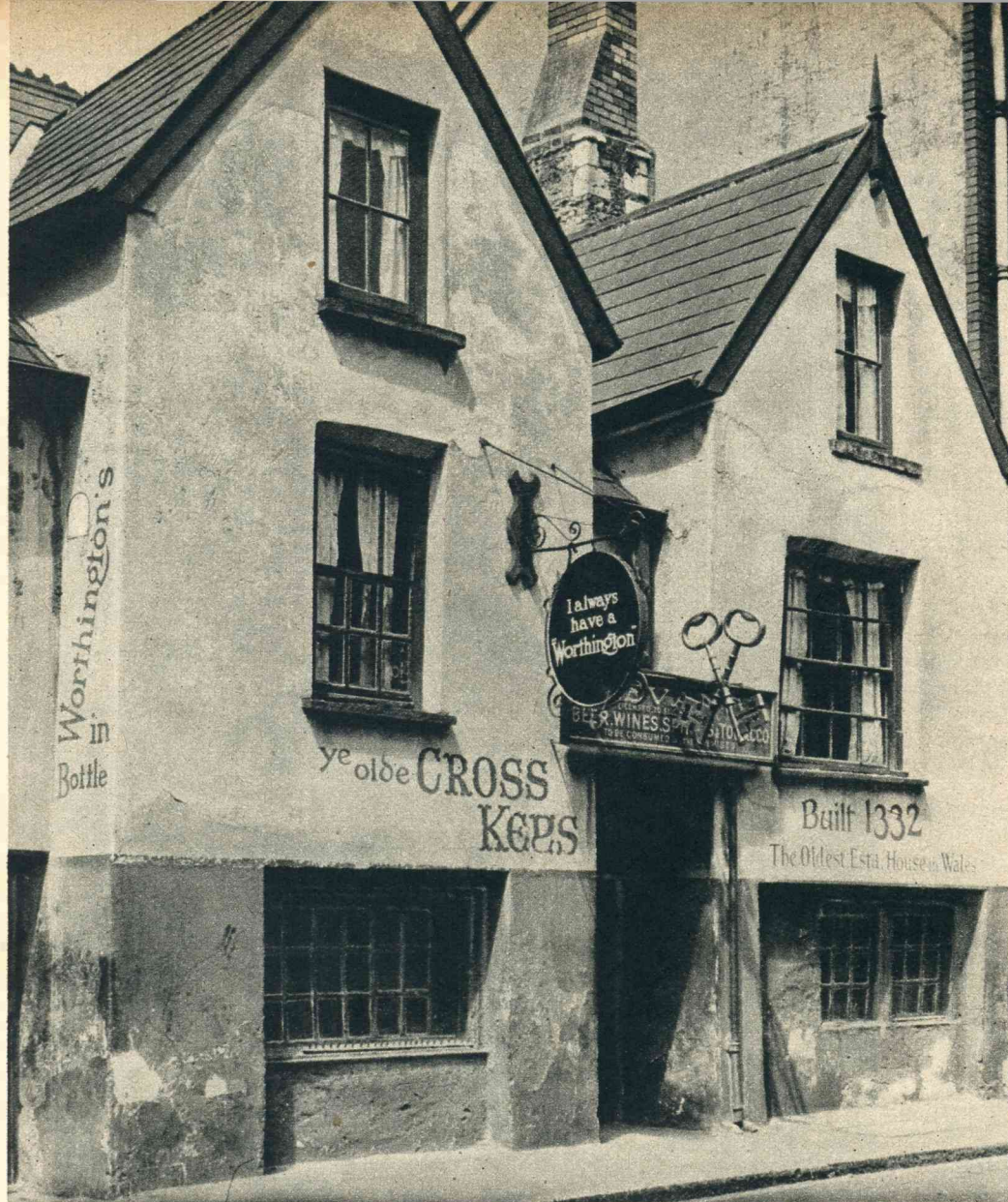
Het jachtseizoen is weer aangevangen. Een foto van 't vertrek van 'n jachtstoet uit Cockington Village, een plaatsje in Zuid-Devon (Engeland), dat om zijn prachtige omgeving wijd en zijd bekend is.

Van alles en overal

Een buffelgevecht in Britsch-Indië. Deze wreede sport trekt een ontzaglijke menigte toeschouwers, die den strijd met groote spanning gadeslaan en op den afloop gewoonlijk zeer hoge weddenschappen afsluiten. Twee inboorlingen hitsen de dieren tegen elkaar op — wanneer 't voor hen in de arena te gevaarlijk wordt, kunnen ze in 't steenen gebouwtje vluchten (links op de foto) dat te hunner bescherming is opgericht.

Peggy en Mick, de Indische luipaardenfamilie in den Londenschen dierentuin, hebben gezinsuitbreiding gekregen. Aangezien meneer en mevrouw zich niet om hun kroost bekommeren, heeft de kat van een der bewakers zich over de drie verstootelingen ontfermd.

De oudste herberg van Wales kan men aanschouwen te Swansea. Ze werd in 1332 gebouwd.

Robert Wadlow, een negentienjarige reus te St. Louis, is een proces begonnen tegen een Amerikaanse vereeniging voor medici, omdat hij zich door 'n publicatie in haar tijdschrift beleedigd acht. Hij vraagt een schadevergoeding van 150.000 dollars.

Een interessante steen buiten 'n huisje te Lower Longcombe nabij Sothnes. Het opschrift luidt: Willem, prins van Oranje, moet hier, naar beweerd wordt, in November 1688 de eerste zitting van zijn parlement gehouden hebben.

Te Hayes in Middlessex (Engeland) bevindt zich een reusachtige opslagplaats van dwarsliggers, die 't eigendom zijn van de Great Western Spoorwegmaatschappij. Door middel van uitstekende balken heeft men een trap gevormd, waarlangs de arbeiders kunnen opstijgen.

EEN GEZELLIG WINTERSCH SLOBPAKJE

Voor kinderen van plm. 3 jaar

Is dit geen alleraardigst slobpakje voor uw kleinen lieveling? Vooral door het kraagje, de manchetjes en het voorste randje, dat van astrakanwol gebreid wordt, ziet het er zoo heerlijk warm uit en het zal daardoor vooral op koude, echt wintersche dagen een leuk kleedingstuk voor uw kleintjes zijn.

JASJE

Als materiaal heeft men noodig: 150 gram zacht korenblauwe vierdraadswol; 50 gram grijs gemêleerde astrakanwol; stalen breinaalden nr. 9/0 en aluminium breinaalden nr. 3½.

Voorpand, ruggand en mouwen worden met de blauwe wol in heen- en teruggaande naalden gebreid met de stalen breinaalden. Men breit volgens het volgende grondpatroontje:

1e—6e naald: afwisselend 2 r. 2 a. en daarbij de steken telkens na 2 naalden verspringen.

7e—10e naald: tricotsteek, dus heengaande recht en teruggaande aver. Deze 10 naalden worden telkens herhaald. Bij den rand wordt de 1e steek r. afgehaald en de laatste steek bij alle naalden r. gebreid.

Linkervoorpand: 44 steken opzetten en breien volgens grondpatroon. Bij de 86e naald begint het armsgat. Daartoe worden bij de 87e naald de eerste 5 steken afgekant en worden bij het begin van de 91e en 95e naald 2 steken te zamen gebreid.

Nu met de overblijvende 37 st. tot aan de 126e naald breien. Bij deze naald kant men aan het begin, voor den hals, 10 st. af. Bij de 127e—132e naald breit men aan den kant van den hals 2 st. te zamen; vervolgens breit men zonder minderen tot aan de 143e naald en kant dan bij de 143e, 145e en 147e naald telkens de eerste 7 st. voor den schouder af.

Rechtervoorpand: dit wordt tegengesteld aan het linkervoorpand gebreid.

Ruggand: 88 steken opzetten. Bij de 87e—95e naald worden de armsgaten gebreid zooals boven werd beschreven. Nu zonder minderen breien tot en met de 140e naald.

Bij de 141e naald worden de middelste 24 st. voor den hals afgekant en vervolgens worden de schouders afzonderlijk afgebreid.

Tegelijkertijd mindert men aan de zijde van den hals bij de eerste 4 naalden nog telkens 1 st. en gaat voor den linkerschouder st. afkanten vanaf de 144e naald; de rechterschouder vanaf de 143e naald (zie boven).

Mouwen: 48 st. opzetten en bij de 6e naald en nog 11 maal bij iedere 10e volgende naald aan weerszijden 1 steek meerderen.

Bij de 117e naald heeft men 72 st. op de naald en begint men vanaf de 123e naald met het minderen voor den kop van het mouwtje. Daartoe worden bij iedere naald de eerste 2 st. afgekant totdat er nog 24 st. over zijn, die eveneens in één keer afgekant worden.

Dan de naden verbinden en de mouwen in het jasje zetten. Beleg, manchetjes en kraagje breit men met de dikke naalden en astrakanwol geheel recht, in heen- en teruggaande naalden.

Voor het beleg en manchetten worden 5 st. opgezet, waarna men een rechten reep breit op de vereischte lengte. Deze reepjes naait men met kleine, onzichtbare steekjes langs den voorsten rand van het linkervoorpand en de mouwtjes. Terwijl men het reepje langs het voorpand naait, slaat men telkens een stukje van het voorpand over ter breedte van 15 mm. waardoor de knoopsgaten worden gevormd. Op het rechtervoorpand worden, precies tegenover de knoopsgaten, 8 parelmoeren knopen genaaid.

Voor het kraagje zet men 8 st. op en breit hierboven een stuk ter lengte van 28 cm., dat men tot aan de beide voorste randen van het voorpand vastnaait langs den rand van den hals.

Onder het kraagje wordt op het linkervoorpand een gehaakt lusje, op het rechtervoorpand een knoopje genaaid, die bovenaan te zamen de sluiting vormen.

SLOBBROEK

Materiaal: 170 gram zacht korenblauwe vierdraadswol en stalen breinaalden nr. 9/0.

Het broekje wordt eerst in tricotsteek (heengaande recht en teruggaande averecht) en daarna geheel recht in de rondte gebreid.

Bij het werken in tricotsteek wordt de 1e st. van de naald telkens recht afgehaald en wordt de laatste st. van de naald telkens r. gebreid.

Linkerpijpje: 13 st. opzetten voor den voorsten rand van het voetje en op het einde van de 2—15e naald telkens 1 st. meerderen. Er zijn nu 27 st. op de naald.

De 16e—31e naald breit men zonder meerderen en vervolgens zet men op het einde van de 31e naald nog 27 st. erbij op, waarna men het werk tot een ronding sluit. De st. worden zóó verdeeld, dat op de 1e en 4e naald telkens 14 st., op de 2e en 3e naald telkens 13 st. liggen.

Nu eerst 39 toeren breien en vervolgens voor het pijpje op het einde van de 2e naald en bij het begin van de 3e naald telkens 1 st. meerderen. Men begint met dit meerderen bij den 40en toer en herhaalt dit nog 15 maal bij iederen 6en volgenden toer.

Tegelijkertijd meerdert men, te beginnen bij den 40en toer en nog 11 maal bij iederen 8en volgenden toer, telkens bij het begin van de 1e en op het einde van de 4e naald 1 steek.

Na de laatste meerdering heeft men 110 st. waarboven nog 4 toeren worden gebreid. Dan laat men de st. op de naalden staan en breit het rechterpijpje precies gelijk maar tegengesteld aan het linkerpijpje, totdat het aantal toeren gelijk is.

Nu boven beide pijpjes als één geheel verder breien. Eerst worden de 1e en 2e naald van het linkerpijpje afgebreid, dan breit men boven de naalden van het rechterpijpje verder (men moet er op letten, dat de minderingen goed tegen elkaar vallen) en tenslotte nog de 3e en 4e naald van het linkerpijpje afbreien.

Bij den volgenden toer worden de st. vanaf het begin van den toer (linkerbuitenkant) gelijkmatig op 4 naalden (55 st.) verdeeld. Dan begint het minderen voor het kruis. Daartoe breit men bij den volgenden toer op het einde van de 1e en 3e naald en bij het begin van de 2e en 4e naald telkens 2 st. te zamen. Het minderen wordt voor den voorkant bij den volgenden toer en nog 4 maal bij iederen 2en en 3en volgenden toer op het einde van de 1e en bij het begin van de 2e naald herhaald, terwijl men deze minderingen voor den achterkant 9 maal bij iederen 2en toer op het einde van de 3e en bij het begin van de 4e naald herhaalt.

Tenslotte houdt men nog 180 st. over, waarboven 70 toeren worden gebreid. Dan wordt aan den achterkant een verhooging gebreid. Daartoe keert men het werk bij den volgenden toer om, nadat er 21 st.

gebreid zijn, breit 132 st. terug, keert weer om en laat op het einde van de 8 volgende naalden telkens de laatste 10 st. van de voorgaande naald liggen.

Dan nog eens omkeeren en het werk weer in de rondte verder breien, 12 toeren hoog.

Bij deze 12 toeren breit men bij den 9en toer achter-midden een gaatje door 2 st. te zamen te breien en daarna den draad om de naald te slaan. Bij den volgenden toer wordt deze omslag als st. gebreid.

Na den 12en toer afkanten en den rand ter breedte van 15 mm. naar binnen omnaaien. Door den dubbelen rand wordt een elastiek getrokken, waarna men de pijpjes en voetjes met 2 toeren vasten omhaakt en onder het voetje een klein stukje elastiek naait.

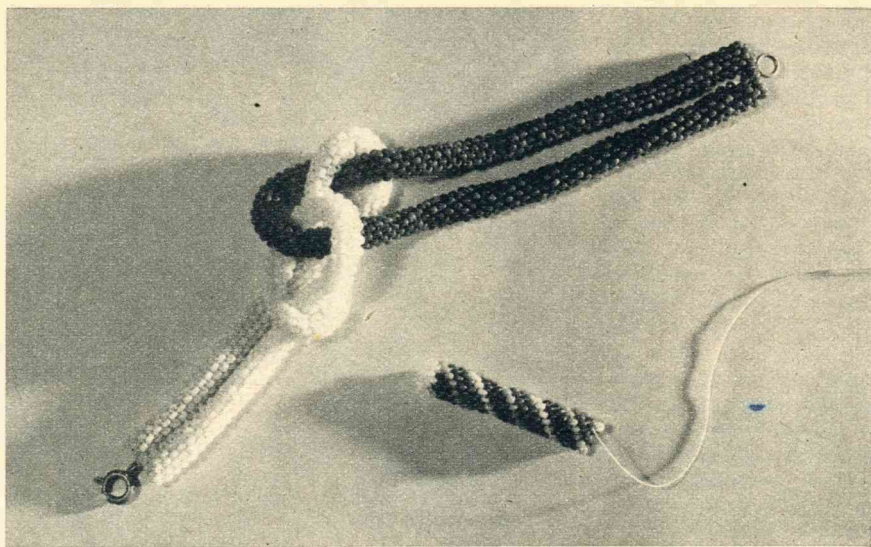
MUTSJE

Materiaal: 50 gram zacht korenblauwe vierdraadswol en stalen breinaalden nr. 9/0.

Het mutsje wordt in de rondte gebreid en bovenaan begonnen met een opzetrand van 8 st. Men breit geheel recht. Bij den 2en toer worden uit iederen steek, bij den 4en toer uit iederen 2en steek, bij den 6en toer uit iederen 3en steek, 2 steken gebreid, zoodat er 8 punten worden gevormd, die vervolgens regelmatig bij iederen 2en volgenden toer telkens 1 steek breder moeten worden, totdat iedere punt 18 steken breed is.

Men heeft nu 144 st. waarboven men nog 22 toeren breit, en daarna voor den rand nog 32 toeren, 2 recht 2 averecht. Tenslotte de steken afkanten en op het mutsje een pomponnetje naaien.

WIJ WERKEN VOOR SINT NICOLAAS

Moderne kralenarbeid

Kralenrijen! Is dit eigenlijk niet het handwerk waar we het eerst mee beginnen? Het kleine meisje, dat nog maar juist een naald kan hanteeren, rijgt al kettingen en armbanden, en zoekt, al naar zij ouder wordt en haar gevoel voor kleuren zich ontwikkelt, kleuren-combinaties die de schoonheid van haar producten kunnen verhoogen. Voor velen echter eindigt met den kleine-meisjestijd ook dit kinderlijke spel van: 2 rood, 1 wit, 1 geel, 2 rood.

Maar als u onzen aantrekkelijken armband ziet, die toch ook van kralen geregen is, zult u ongetwijfeld weer verlangen naar dit tooveren met kleuren, zij het dan in eenigszins gewijzigden vorm.

Wat we er voor aan te schaffen hebben? Heel weinig maar:

Allereerst twee bosjes kralen in sterk contrasterende kleuren, b.v. wit en groen; een dunne naald, wit en groen garen. Er wordt een heel dun, maar zeer sterk kralenkoord in den handel gebracht, speciaal voor dit doel, maar voor een enkel werkstuk is het misschien wat kostbaar twee strengen te moeten koopen en u kunt met een goede kwaliteit garen volstaan. Tot slot nog een eenvoudige sluiting bestaande uit twee in elkaar grijpende ringen. En dan... aan den arbeid!

De armband bestaat uit twee afzonderlijke deelen: één wit en één groen. Negen witte kraaltjes worden aangegeven en tot een ringetje geknoopt, vervolgens rijgt men 1 kraal aan en steekt door het tweede kraaltje van de eerste rij, weer een kraal aanrijgen en door het vierde kraaltje van de eerste rij steken; na het volgende kraaltje te hebben aangeregen steekt men door de zesde kraal en daarna door het achtste kraaltje. De draad dient stevig te worden aangetrokken opdat deze tweede rij kralen op de eerste komt te staan. Voor de derde rij rijgt men weer een kraaltje aan en steekt nu door het eerste kraaltje van de tweede rij.

Lijkt het u ingewikkeld? Dat is het toch niet, als u het werk in uw handen heeft, want na de eerste twee rijen kunt u zich niet meer vergissen daar u steeds met het aangeregen kraaltje een holte vult en door het volgende uitspringende kraaltje steekt.

Men werkt op deze wijze door, tot het witte snoer 28 cm. lang is; het groene

behoeft slechts 26 cm. lang te zijn.

Het aanhechten van een nieuwen draad geschiedt door middel van een platten knoop, waarmede men den nieuwen draad aan den ouden verbindt. Zijn de beide snoeren klaar, dan nemen we eerst het witte, leggen dit dubbel, naaien het begin en einde plat en hechten deze naast elkaar en naaien hieraan één deel van de sluiting.

Ook het groene snoer op deze wijze afwerken en ten slotte den knoop maken, die de beide deelen verbindt en de eenige versiering van dezen armband vormt. Natuurlijk kunt u den knoop aan de achterzijde hechten, zoodat deze niet verschuift, maar noodig is dit zeker niet en het biedt een groot nadeel. Immers, nu de twee deelen los van elkaar blijven, kunnen we door niet alleen een groen en wit snoer maar b.v. ook een rood en een zwart te rijgen diverse kleuren-combinaties maken als: zwart met wit, zwart met rood, zwart met groen, groen met rood, groen met wit, en rood met wit. Dit zijn dus zes verschillende armbanden, waarvoor slechts vier snoertjes noodig zijn.

Nog meer mogelijkheden biedt deze armband, als we een effen snoer knopen met een gewerkt gedeelte. Het hierbij afgebeelde werkproefje bestaat uit witte, groene, bruine en gele kraaltjes.

Elf witte kraaltjes tot een ring verbinden. Nu werkt men verder op de hier vóór beschreven wijze, maar de kleuren in deze volgorde: 1 wit, 2 groen, 1 geel, 2 bruin. Op deze manier ontstaat vanzelf de spiraal.

Het aantal armbanden dat u nu kunt samenstellen is niet alleen weer aanmerkelijk grooter geworden, maar het betekent tevens bij iedere japon een passende armband.

AANGEBRANDE PANNEN

Aangebrande pannen kunnen we op de volgende wijze schoonmaken: Strooi op den bodem wat gekookte parelgort, voeg daar een handvol zout bij en giet er dan water op. Dit er ongeveer een uur op laten staan en het geheel dan even flink laten koken. De pan is dan verder heel gemakkelijk te reinigen.

FIT EN SLANK — door het juiste voedsel

melk of room. Vraagt naar Kellogg's in de witte met rood en groen bedrukte pakken. 15 groote porties per pak van 35 cents.

35 cts.
per pak

POSTBUS 309
DEN HAAG

Kellogg's

CORN FLAKES

ZOO UIT 'T PAK SERVEEREN — NIET KOKEN!

UNOX

FIJNSTE VLEESCHWAREN

Ja, U hebt gelijk...

deze leverpastei is inderdaad bijzonder smakelijk. Het schijnt een specialiteit van de Unox Fabrieken te zijn.

En was die Geldersche Rookworst gisteren niet heerlijk?

Ik gebruik nu reeds eenigen tijd Unox vleeschwaren en... met succes, want wat men ook neemt uit de groote verscheidenheid van haar producten, ik kan gerust zeggen:

VAN UNOX IS ALLES EVEN HEERLIJK!

DE UNOX FABRIEKEN VERSTREKEN GAARNE RECEPTEN VAN ALLE GEWENSCHTE VLEESCHSCHOTELS

UNOX FIJNSTE VLEESCHWAREN - EN CONSERVENFABRIEKEN - OSS

opwaarts gekapt wordt en dan in krullen rond het hoofd gelegd, men moet vakman zijn om de kunstgewrochten van den modernen Figaro naar waarde te kunnen schatten. De ondulatie heeft vrijwel afgedaan en plaatsgemaakt voor kunstig gerangschikte krullen, die afgewisseld worden door reepen glad haar. Ook ziet men verschillende kapsels, die in de lengte over het hoofd een ellips van krullen vormen, een schitterende methode om het hoofd smaller te doen lijken. De lengte van het haar moet tussen zes en acht centimeter zijn, willen de moderne coiffures slagen, wat echter nog lang niet zeggen wil, dat ze zelfs bij behoorlijk permanent bevredigende resultaten opleveren. Het slappe zijdeachtige haar althans leent zich allermint tot deze bouwwerken van krullen en de bezitster ervan zal de modieuze haardracht voor feestelijke gelegenheden — als de lakspuit althans eenig houvast aan het geheel verleent — moeten reserveren. Het lakken van haar raden de meeste kappers ten sterkste af, omdat het haar er ontegenzeggelijk bros van wordt. Een enkelen keer echter kan het geen kwaad, tenminste als men er voor zorgt het lak later voorzichtig uit te kammen. Wat betreft de haarkleur, houdt de rage van platinablond aan, hoewel er bijzonder weinig gezichten zijn die niet grof en hard worden door dit opbleken. Daarnaast ziet men vooral in Frankrijk een warm mahonie-rood, terwijl er een stre-

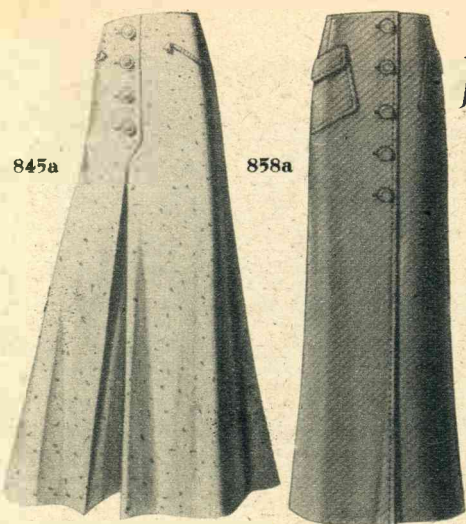
ven is om het avond-kapsel met de kleur van het toilet te doen harmonieeren.

Het „kapsel 1937” is zóó ingewikkeld en kostbaar, dat een vrouw, die nog prijs stelt op eenvoud en voor haar uitgaven betere doeleinden kent, zich meermalen bedenken zal, vóór zij aan deze model-gril toegeeft. Maar zij, die in het opmaken van haar uiterlijk haar hoogste heil zoeken, vinden het flatteus en origineel, te meer, omdat het door den vakman zóó gevarieerd kan worden, dat elk type er bij gebaat is.

MODERNE KAPSELS

Het internationale kap-concours te Amsterdam was een prachtige gelegenheid om wat meer te weten te komen omtrent de huidige mode. Valt het zelfs de leek op hoe het haar overwegend

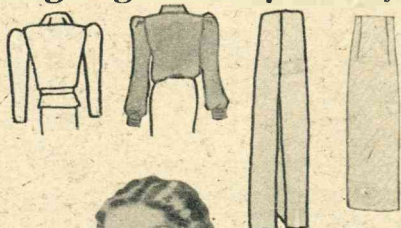

845a

858a

Jeugdig en sportief

841a. Schootblouse met ingezet voorpand, sluiting met knopen en knoopsgaten, lange mouw. Benodigde stof: 2.25 m. à 96 cm. breed.

842a. Overhemdblouse, voorpand met garneering, doorgestikte revers, lange, wijde mouw. Benodigde stof: 2 m. à 96 cm. breed.

845a. Pantalonrok van tweed, sluiting met knopen en knoopsgaten. Benodigde stof: 2 x de lengte à 140 cm. breed.

858a. Rok met overslag, gesloten met knopen en knoopsgaten. Benodigde stof: 1.20 m. à 140 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46, 48.

842a

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor compleets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassetjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 295631, door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”

NASSAUPELLEN 1 — HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN? ONS MENU

- Zondag:** Tomatensoep. Varkensoesters. Brusselsch lof. Aardappelen. Citroenpudding.
- Maandag:** Gemarineerde schapebout. Chineesche kool. Aardappelen. Macaronischotelletje.
- Dinsdag:** Kerriesoep van witte bonen. Koud vleesch. Andijviesla. Gebakken aardappelen. Beschuit met bessensap.
- Woensdag:** Runderrib. Gestoofde koolrapen. Aardappelen. Maizenapudding.
- Donderdag:** Varkenscarbonade. Zuurkool. Aardappelen. Havermoutkoekjes.
- Vrijdag:** Gekookte mosselen. Rijst. Tomatensaus. Broodschotel met appelmoes.
- Zaterdag:** Rookworst. Stampot van snijboonen. Gestoofde pruimen.

CORRESPONDENTIE

Mej. P. K. te Hilversum. In antwoord

op uw vraag moeten wij u allereerst mededeelen, dat hier veel afhangt van plaatselijk gebruik. De nieuwe burenen zijn de eersten, die toenadering zoeken. Zij deponeren een kaartje in de bus van de andere partij. Stelt deze op verdere toenadering geen prijs, dan volstaat ook zij met een kaartje. In het andere geval wordt belet aangevraagd voor een bezoek, dat dan te zijner tijd door een tegenbezoek wordt gevolgd.

Mevr. v. G. te Den Haag. U kunt de onaangename uienlucht van uw handen doen verdwijnen, door uw handen flink af te wrijven met een schijfje citroen. Moet u vuil werk verrichten, dan kunt u te voren uw nagels met wat zeep volstoppen. U zult er dan geen last van hebben, dat deze later zoo lastig te reinigen zijn. Overigens zijn er in den handel prima gummihandschoenen voor het verrichten van huishoudelijk werk, die werkelijk in veel gevallen heel practisch zijn.

Wat ten slotte de levertraanvlekken in het babygoed betreft, wascht u het goed uit in een flink vet, lauw sopje. De vlekken zullen dan vanzelf wel verdwijnen.

Mevr. v.d. Z. te Haarlem. U kunt de sporen van het witte strijkpatroon op het zwarte crêpe-satin verwijderen met behulp van wat terpentijn.

Pailletjes kunt u in elke gewenschte kleur per zakje koopen. Er zijn werkelijk alleraardigste effecten mee te bereiken, en een dergelijke garneering is op het moment zeer modern.

Voor Uw gezondheid, voor Uw figuur

De zuiver wollen, elastisch gebreide Bleyle-directoires beschermen Uw gezondheid en behouden Uw figuur. U vindt een groote keuze van aparte tinten in alle maten. Zelfs na dikwijls wasschen behouden Bleyle-directoires hun volle elasticiteit.

Bleyle

100%
zuiver wollen
kamgaren

Vraagt het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan L. Zaalberg, Victoriaalaa 1a, Wassenaar

3-minuten
VapoRub-massage
verhelpt
Baby's Kou!

Voor 't naar bed gaan 1) Vapo-Rub krachtig op borst en keel wrijven, 2) óók deruginsmeren, 3) borst dik insmeren en met warm flanel bedekken. Door de massage werkt Vicks direct door de huid als pappleister, terwijl de door de lichaams-warmte ontstane dampen 18 x per minuut naar de ontstoken luchtwegen van neus, keel en borst worden ingeademd. De urenlang aanhoudende dubbele werking verhelpt de meeste verkoudheden in één nacht.

VICKS
VAPORUB

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 0.90 per grooten pot

Zij vergat het belangrijkste!

Door de nieuwste ervaringen op cosmetisch gebied hebben onze deskundigen een Vanishing Cream en een Cold Cream van bijzondere hoedanigheid samengesteld. Deze preparaten zijn door duizenden vrouwen een tijdlang beproefd en allen vertelden ons: „Dit is wat wij reeds jaren hebben verlangd!” Vinolia Vanishing Cream, door zijn speciale samenstelling en extra fijne emulgering zonder enige scherpe werking, is uiterst geschikt voor zelfs de gevoeligste huid en maakt ook de meest glimmende huid onmiddellijk voor lange tijd mat. Vinolia Vanishing Cream beschermt de huid tegen weer en wind, ook bij langer verblijf in de buitenlucht, trekt direct in, wrijft gemakkelijk en dun uit en vormt een ideale basis voor poeder. Vinolia Cold Cream werkt tot diep in de epidermis, verstopt — door haar speciale bereidingswijze — zelfs de fijnste gelaatsporiën nooit en wekt de huidcellen op tot verhoogde activiteit, waardoor de zo gevreesde rimpelvorming wordt voorkomen. Deze twee Vinolia Creams bieden U meer dan U ooit van gelaatscreams heeft durven verwachten.

Vinolia

VANISHING CREAM - COLD CREAM

GEWONE TUBE 35 CENT - GROTE TUBE 60 CENT - LUXE POT 90 CENT

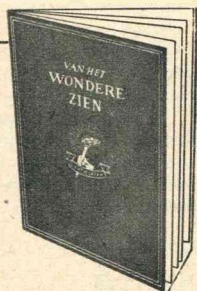
*Elk boek is mooier
bij*
BETER LICHT!

*Een leeslamp
beslist over
2 paar oogen!*

HET boek kan pas mooi zijn, als U prettig d.w.z. bij voldoende licht, leest. En nog belangrijker: oogen lijden schade bij onvoldoende licht. En de kosten voor een goede,

prettige verlichting zijn uiterst gering. Tusschen goede verlichting en oogenbederf is een verschil van nauwelijks 1 à 2 cent per avond aan electrischen stroom.

*Vraagt ons het gratis boekje
„VAN HET WONDERE ZIEN“!
't Bevat veel wetenswaardigheden op het gebied van practische verlichting.*

PHILIPS'
„BI-ARLITA“
LAMPEN

N.V. PHILIPS' GLOEILAMPENFABRIEKEN - EINDHOVEN

DE LA MAR